

813
๐ ๓๘๒๗
: ๓

"การแสวงหาตนเอง" ของนิโกร ในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน

มหาวิทยาลัย
ศิลป
ศึกษา

ปริญญาโท

ของ

อรสา รอดบำรุง

๕๔ พค ๒๕๓๕,

เสนอมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน ๒๕๓๐

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178059

"การแสวงหาตนเอง" ของนิโกล ในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน

บทคัดย่อ

ของ

อรสา รอดบำรุง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน 2530

ปรัชญานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกร
ในนวนิยาย 3 เรื่อง และเรื่องสั้น 1 เรื่อง ของเจมส์ บอลด์วิน โดยวิเคราะห์ในแง่
ต่อไปนี้ คือ สาเหตุ วิธีการ และผลของ "การแสวงหาตนเอง"

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ สาเหตุที่ทำให้นิโกร สับสน ไม่พอใจ และโกรธแค้น
มี 3 ประการ คือ ลักษณะทางกายภาพ สภาพทางเศรษฐกิจ และความไม่เสมอภาค
ทางสังคม สำหรับวิธีการใน "การแสวงหาตนเอง" พบว่า นิโกรใช้วิธีการแสดงปฏิกิริยา
โต้ตอบ 2 ทาง คือ ทางตรง ซึ่งเป็นวิธีที่ก้าวร้าวและกระทำต่อคนผิวขาวโดยตรง และ
ทางอ้อม คือ การกระทำต่อตนเองทั้งทางกายภาพและทางสังคม อนึ่ง นิโกรใช้ปฏิกิริยา
ทางอ้อมมากกว่าทางตรง ส่วนผลของ "การแสวงหาตนเอง" พบว่า นิโกรบางคนกระทำ
ได้สำเร็จและยอมรับสภาพของตน บางคนกระทำได้ไม่สำเร็จ แต่ยอมรับอย่างจำนน และ
มีบางคนก็กระทำได้ไม่สำเร็จและไม่ยอมรับสภาพของตนเอง

THE NEGROES' "QUEST FOR IDENTITY" IN JAMES BALDWIN'S FICTION

AN ABSTRACT

BY

ORASA RODBAMPOONG

Presented in partial fulfillment of the requirements

for the Master of Education degree

at Srinakharinwirot University

April 1987

The purpose of this thesis was to analyze the Negroes' "Quest For Identity" in James Baldwin's three novels and one short story, with emphasis on three aspects — causes, means and results of the quest.

The findings were • The three main causes that made the negroes frustrated, dissatisfied and angry were - their own physical appearance, their poor economic conditions and social inequality. The methods that the negroes employed in their quest were either direct or indirect. The former was an aggressive reaction against the white, while the latter, which was prevalent, was passive. Regarding the final results, those searching for their identity could be classified as - successful and unsuccessful ones. Those who succeeded were pleased and willingly accepted their situation; some of those who were unsuccessful, though not satisfied, resigned to their fate, while some still held their grudge and could not accept their situation.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ใ้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคำหลักสูตรปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

.....*ดร. อิศร*.....ประธาน .....*ดร. อิศร*.....ประธาน

..........กรรมการ .....*.....*.....กรรมการ

..........กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้ สำเร็จลงเนื่องด้วยความอนุเคราะห์ของ รองศาสตราจารย์ เสาวณี อินทรภักดี และ อาจารย์ ดร.นันทนา บูรณารมย์ ที่ได้กรุณาสละเวลาในการตรวจแก้ไข ตลอดจนให้คำแนะนำอันมีคุณค่า ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมทรง เจริญกุล กรรมการเพิ่มเติม สอบปากเปล่า ที่กรุณาแก้ไขข้อบกพร่อง และขอขอบพระคุณ Professor Dr. Norman Lavers ผู้เชี่ยวชาญด้านวรรณคดี ของมูลนิธิฟูล์ไบรท์ ที่กรุณาให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ อาจารย์เชจร เปรมจิตต์ ผู้อำนวยการโรงเรียนจิรประวัติวิทยาคม ที่ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยในการทำปริญญานิพนธ์นี้

ขอขอบคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือและกำลังใจ ผู้วิจัยจะไม่มีโอกาสได้ทำปริญญานิพนธ์นี้อย่างแน่นอน หากปราศจากคุณพ่อ คุณแม่ ผู้ให้ชีวิตและการศึกษา

อรสา รอดขำรุ่ง

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	7
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	7
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	8
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	8
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2	สภาพสังคมของนิโกรตั้งแต่เข้ามาอยู่ในอเมริกาจนถึงประมาณปี ค.ศ. 1979 ประวัติและงานของ เจมส์ บอลด์วิน เรื่องย่อของงานประพันธ์ที่นำมาวิเคราะห์	20
	สภาพสังคมของนิโกรตั้งแต่เข้ามาอยู่ในอเมริกาจนถึงประมาณปี ค.ศ. 1979.....	24
	ขบวนการเลิกทาส.....	30
	นิโกรกับสงครามกลางเมือง.....	32
	นิโกรกับยุคฟื้นฟู.....	34
	นิโกรในศตวรรษที่ 20.....	39
	คนผิวดำในปัจจุบัน.....	48
	ลักษณะครอบครัวและชุมชน.....	49
	ภาษาของนิโกร.....	51

ศาสนาของนิโกร	52
ความเจริญทางศิลปะและวรรณกรรม	53
ประวัติ และงานของ เจมส์ บอลด์วิน	56
เรื่องย่อของงานประพันธ์ที่นำมาศึกษาวิเคราะห์	67
3 วิเคราะห์ "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกร.....	72
สาเหตุของ "การแสวงหาตนเอง".....	72
สาเหตุเนื่องจากลักษณะทางกายภาพ	73
สาเหตุเนื่องจากสภาพทางเศรษฐกิจ	76
สาเหตุเนื่องจากความไม่เสมอภาคทางสังคม	82
วิธี "การแสวงหาตนเอง"	102
การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยตรง	103
การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อม	
ผลของการแสวงหาตนเอง	
4 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	156
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	156
อภิปรายผล	163
ข้อเสนอแนะ	165
บรรณานุกรม	166

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัญหาของนิโกรในอเมริกาอันเกิดจากการกีดกันและแบ่งแยกเพราะสีผิวเป็นปัญหาที่สำคัญมาก ดังที่ คัลลิโอ (Cullio) กล่าวว่าในศตวรรษที่ 20 นี้ สหรัฐอเมริกาก็เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ที่ต้องประสบปัญหาความยุ่งยากอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม แต่สหรัฐอเมริกาที่มีปัญหาที่ต้องแก้ไขมากกว่าประเทศอื่น ๆ และนับเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด คือ ปัญหาเรื่องผิวแม้สหรัฐอเมริกาจะประสบความสำเร็จในการกลืนชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่น ๆ ให้เข้ามาเป็นอเมริกันใต้ แต่กับนิโกรไม่เป็นเช่นนั้น นิโกรไม่เป็นที่ยอมรับและไม่ได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นพลเมืองของอเมริกา จึงเป็นเหตุให้นิโกรไม่พอใจในระบบสังคมที่เป็นอยู่ ดังนั้นกรณีพิพาทหลายเรื่องจึงมีต้นเหตุมาจากเรื่องผิว (คัลลิโอ 2513 : 2)

การศึกษาวรรณคดีโดยหลักเลี้ยงการศึกษาสังคมเป็นไปได้ยาก ทั้งนี้เพราะเนื้อหาของวรรณคดีก็คือชีวิตของมนุษย์ซึ่งกวีหรือนักเขียนบรรจงสร้างขึ้นมาในรูปของงานศิลปะวรรณคดีจะแสดงให้เห็นถึงชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ และในขณะที่เดียวกันก็สามารถที่จะสกัดเอาแก่นแท้ของสังคมออกมาได้ (เจตนา นาควิธระ 2524 : 49) เพราะว่กวีหรือนักเขียนก็คือผู้ที่อยู่ในสังคม ดังนั้นสิ่งที่เขาเสนอ ย่อมจะเกี่ยวข้องกับสังคม กล่าวคือ มีเนื้อหาทางสังคม เช่น ปัญหาทางศีลธรรม การปกครอง เศรษฐกิจหรือความเป็นอยู่ในสังคมนวมด้วยของผู้แต่งเอง (สุชา ศาสตรี 2523 : 74) ส่วนภาพของสังคมที่จะค้นพบจากนวนิยายเรื่องหนึ่ง ๆ จะคลุมเครือหรือแจ่มชัดเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับทัศนะของผู้ประพันธ์ที่มีต่อชีวิตและสังคมในเวลานั้น (บรรจง บรรเจิดศิลป์ 2524 : 52)

อเมริกาเป็นประเทศที่ประกอบด้วยประชากรที่มาจากหลายเชื้อชาติ ศาสนา และสัญชาติจากหลาย ๆ ประเทศมาอาศัยอยู่เพื่อการดำรงชีพ จึงทำให้เกิดปัญหาการกระทบกระเทือนต่อสถานการณ์ทางการเมือง ศาสนา และสังคม ซึ่งปรากฏให้เห็นชัดเจนนมากขึ้นในศตวรรษที่ 19 และ 20

นิโกร เป็นชนกลุ่มน้อยที่ต้องเผชิญกับอคติของคนผิวขาวที่มีต่อพวกเขาตลอดมา นับตั้งแต่เริ่มแรกเมื่อเข้ามาอยู่ในอเมริกา (อรัทัย ชื่นมณูญย์ 2516 : 28) โดยเหตุที่นิโกรถูกคนผิวขาวนำมาใช้ เป็นทาสแรงงาน พวกเขาจึงขมขื่นอย่างมากกับสภาพของตนเอง ดังนั้นสงครามกลางเมือง (Civil War) อันนำไปสู่การประกาศเลิกทาสจึงนับเป็น "รุ่งอรุณของวันใหม่" สำหรับชีวิตของนิโกรเลยทีเดียว เพราะทำให้สภาพความเป็นทาสของพวกเขาสิ้นสุดลง (Silberman. 1966 : 103)

ภาชีวิตและเรื่องราวของนิโกรถูกนำมาเป็นวัตถุดิบในการเขียนนวนิยาย มาเป็นเวลานานทั้งที่เขียนโดยนักเขียนชาวผิวขาวและผิวดำ นักเขียนชาวผิวขาวที่เขียนเรื่องราวของคนผิวดำ เช่น แฮร์เรียต บีเชอร์ โสโตว์ (Harriet Beecher Stowe) เขียนเรื่อง Uncle Tom's Cabin ซึ่งเป็นเรื่องราวชีวิตอันทุกข์ทรมานของนิโกรคนหนึ่ง และเป็นที่เชื่อกันว่านวนิยายเรื่องนี้มีผลทำให้เกิดสงครามกลางเมืองซึ่งเป็นการต่อสู้กันระหว่างความต้องการให้มีทาสและความต้องการให้มีการเลิกทาสเลยทีเดียว (Morsback. 1966 : 146 - 147) การยุติของสงครามกลางเมืองก็หมายถึงการสิ้นสุดของการมีทาสในอเมริกานั้นเอง สำหรับนักเขียนอเมริกันนิโกรในช่วงแรก ๆ คือปลายศตวรรษที่ 18 และต้นศตวรรษที่ 19 จะเป็นพวกทาสที่หลบหนีจากการเป็นทาสไปได้โดยได้รับความช่วยเหลือจากผู้ที่ต้องการให้เลิกทาส จึงมักจะเขียนเรื่องราวในชีวิตของตนเองโดยสะท้อนให้เห็นความเลวร้ายของระบบทาส กล่าวคือ งานเขียนของนิโกรในช่วงนี้เป็นความพยายามที่จะให้มีการเลิกทาสนั่นเอง

ก่อนสงครามกลางเมืองนิโกรตั้งความหวังไว้ว่าเมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงตนจะได้รับการยอมรับในฐานะเป็นคนอเมริกัน แต่หลังสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงแล้วนิโกรจึงได้ตระหนักว่าการเลิกทาสมิได้ทำให้นิโกรได้รับความเสมอภาคอย่างแท้จริงและไม่ได้รับการยอมรับเช่นเดิม จึงทำให้นิโกรหันกลับไปพยายามหาตนเป็นคนอัฟริกัน แต่ก็ยังคงไม่ได้รับการยอมรับอีก ภาวะเช่นนี้ทำให้นิโกรเกิดความรู้สึกว่าตนกำลังเป็นคน 2 เชื้อชาติในเวลาเดียวกัน จึงเกิดความไม่แน่ใจและคับข้องใจ ซึ่งเป็นปัญหาในตนเอง

กล่าวคือ รู้สึกว่าตนเองต่ำต้อยและไม่แน่ใจในตนเอง พวกเขาได้รับการผลักดันให้คงไว้ซึ่งความเป็น "ตนเอง" (Identity) แต่ขณะเดียวกันสังคมก็ไม่ยอมรับ นิโกรจึงแสวงหาคำตอบต่อคำถามที่ว่าตนเป็นใคร มีสถานะอย่างไรในสังคม (Franklin. 1980 : 418) ซึ่งปัญหาเหล่านี้ปรากฏให้เห็นชัดเจนในงานเขียนของนักเขียนอเมริกันนิโกร

นวนิยายที่เขียนโดยนักเขียนอเมริกันนิโกรตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงราวปี ค.ศ. 1940 จะมีลักษณะที่สะท้อนให้เห็นภาพของนิโกรที่เคยเป็นทาส การอพยพครั้งยิ่งใหญ่ของผู้ที่เคยเป็นทาสและได้รับการปลดปล่อยหลังสงครามกลางเมืองจากรัฐทางใต้มาสู่รัฐทางตอนเหนือ และสภาพที่อยู่อาศัยอันเลวร้ายของคนผิวดำ (The black ghetto) ในย่านอุตสาหกรรมของรัฐทางตอนเหนือ นวนิยายในช่วงนี้จะสร้างอารมณ์สะเทือนใจ แสดงให้เห็นความสิ้นหวังและความเจ็บปวดของคนผิวดำ นักเขียนในนวนิยายเป็นเครื่องมือในการประท้วงสังคมและเรียกร้องความยุติธรรมโดยมี ริชาร์ด ไรท์ (Richard Wright) เป็นผู้นำในการเขียนลักษณะนี้ จนกระทั่งประมาณปี ค.ศ. 1940 เป็นต้นมา นักเขียนอเมริกันนิโกร เริ่มคัดค้านแนวการเขียนที่ในนวนิยายประท้วงสังคม (The Protest Novel) นักเขียนเหล่านี้เห็นว่านวนิยายวิไลสังคยวิทย์จึงไม่ควรทำหน้าที่อย่างเดียวกัน (Bone. 1966 : 152)

เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) (1924 -) เป็นนักเขียนอเมริกันนิโกรที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่งแห่งยุคปัจจุบัน ผู้มีความคิดว่าวรรณคดีและสังคยวิทย์ไม่ใช่สิ่งเดียวกันและไม่เหมือนกัน เช่นเดียวกับ ราล์ฟ เอลลิสัน (Ralph Ellison) นักเขียนอเมริกันนิโกร ที่มีชื่อเสียงปัจจุบันอีกผู้หนึ่ง

บอลด์วิน ปฏิเสธการเขียนนวนิยายแบบประท้วง เขาเห็นว่านวนิยายแบบนี้ปฏิเสธชีวิต ความเป็นอยู่ ความงมงาย ความน่ากลัวและพลังอำนาจของมนุษย์ เขาเคยเขียนบทความชื่อ "Everybody's Protest Novel" ซึ่งนับว่ามีความสำคัญต่อวรรณกรรมของนิโกรอย่างมาก เขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่เห็นด้วยกับนวนิยายแนวประท้วงที่มุ่งสร้างอารมณ์สะเทือนใจโดยให้เห็นความลำบากยากแค้นของนิโกร เพื่อเป็นการประท้วงสังคมแต่เพียงอย่างเดียว ในบทความเรื่องนี้ บอลด์วิน กล่าวด้วยว่าเขาไม่เห็นด้วยเลย

ที่มีผู้กล่าวว่านวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ของ โสทัว เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองซึ่งทำให้มีการเลิกทาสและไม่เห็นคว่ำบาตรนวนิยายเรื่อง Native Son ของ ไรท์ มีส่วนช่วยสร้างสรรคสังคมให้ดีขึ้น เขากล่าวว่านวนิยายทั้ง 2 เรื่องขาดความลุ่มลึกในมิติชีวิตของคนผิวขาวและตัวละครก็แสดงให้เห็นภาพของนิโกร เช่นที่เป็นมา (Stereotype) บอลด์วินเห็นว่า ในการเขียนนวนิยาย นักเขียนควรเขียนมาจากประสบการณ์จริงของตน นั่นคือเขียนให้ตรงกับความเป็นจริงนั่นเองมิใช่เขียนขึ้นเพียงเพื่อหาหน้าตาที่ประท้วงสังคมเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ในนวนิยายของบอลด์วินเองผู้อ่านจะได้เห็นภาพที่แท้จริงของนิโกรในหลาย ๆ ด้าน มิใช่ตัวละครที่สวมวิญญาณของการประท้วงสังคม (A specter of protest) เท่านั้น

เจมส์ บอลด์วิน เป็นหนึ่งในบรรดานักเขียนอเมริกันนิโกรที่มีผลงานเป็นที่นิยมแพร่หลายนับแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา เขาเป็นทั้งนักเขียนนวนิยาย นักเขียนบทละครและนักเขียนบทความ เขาจึงได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอ ๆ ดังเช่น ลิทเทิลจอห์น (Littlejohn, 1966 : 102) กล่าวว่า บอลด์วินเป็นหนึ่งในบรรดานักเขียนอเมริกันนิโกร 3 คน ที่ยิ่งใหญ่และเด่นมาก คือ บอลด์วิน ไรท์ และเอลดีสัน นวนิยายเชิงอัตชีวประวัติของเขาเรื่อง Go Tell It on the Mountain สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์สะเทือนใจได้มากเท่า ๆ กับงานของ โทมัส วูล์ฟ (Thomas Wolfe) นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงของอเมริกาในทศวรรษที่ 20 ที่เดียว

ผลงานของบอลด์วินได้รับการศึกษาและวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง เช่น เคนเนธ (Kenneth, 1972 : 239^a-A) ศึกษาความสามารถเชิงศิลปะของบอลด์วินพบว่า นวนิยายของเขาเรื่อง Go Tell It on the Mountain เป็นเรื่องที่ดีที่สุด โครงเรื่องไม่ซับซ้อน ส่วนเรื่อง Another Country บอลด์วินพยายามแสดงให้เห็นว่าเขาเข้าใจเรื่องหลายเรื่องในงานเพียงชิ้นเดียว จึงทำให้โครงเรื่อง (Structure) ไม่ต่อเนื่องกัน เคนเนธกล่าวว่างานของบอลด์วินในช่วงหลัง ๆ ไม่ประสบความสำเร็จดังเช่นช่วงแรก ๆ และถึงแม้ว่าบอลด์วินจะมีโชคนักเขียนที่ยิ่งใหญ่มากก็ตาม แต่ก็นับว่า

เขาเป็นนักเขียนที่โดดเด่นมากคนหนึ่ง ความคิดอันรุนแรงประกอบกับความสามารถในการใช้ภาษาที่ก่อให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจทำให้งานของบอลด์วินนับได้ว่าเป็นวรรณคดีแห่งพลังเลยก็ว่าได้ นั่นคือนอกจากจะทำให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจแล้วยังกระตุ้นให้เกิดความคิดอีกด้วย ถึงแม้ว่าความงดงามหรือศิลปะในการใช้ภาษาและกลวิธีในการประพันธ์จะค่อยไปบ้างก็ตาม

โบน (Bone. 1966 : 254) จัดว่านวนิยายเรื่อง Go Tell It on the Mountain ของบอลด์วินเป็นหนึ่งในงานเขียนชิ้นเอก 4 ชิ้น ของนักเขียนอเมริกันนิโกร คือ Cane ของ จีน ทูเมอร์ (Jean Toomer) Native Son ของ ริชาร์ด ไรท์ Invisible Man ของ ราล์ฟ เอลเลียต และ Go Tell It on the Mountain ของ เจมส์ บอลด์วิน โบนยังกล่าวด้วยว่า บอลด์วินเป็นนักเขียนนวนิยายที่ประสบความสำเร็จมากคนหนึ่ง เป็นนักเขียนบทความที่ทรงพลังมากที่สุด แต่เป็นนักเขียนบทละครที่ไม่ดี ซึ่งในเรื่องนี้ กิบสัน (Gibson. 1970 : xix introduction) กล่าวว่า เขาไม่เห็นด้วยเลยที่นักวิจารณ์หลายคนมักจะกล่าวว่าบอลด์วินเขียนบทความได้ดีกว่านวนิยาย เขาเห็นว่าจะนำ 2 สิ่งนี้มาเปรียบเทียบกันไม่ได้ ดังเช่นที่ จะเปรียบเทียบว่าส้มดีกว่าแอปเปิ้ลไม่ได้ เพราะทั้งสองสิ่งนี้เป็นของคนละประเภท (Category) จึงมีคุณสมบัติต่างกัน

ในบทความชื่อ "The Novels of James Baldwin" โบนกล่าวว่า บอลด์วินเป็นนักเขียนอเมริกันนิโกรที่สำคัญมากในช่วงปี ค.ศ. 1950 - 1960 ผลงานของเขาไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย บทความหรือบทละครมีอิทธิพลโดยส่งผลกระทบต่อความคิดและวิถีชีวิตของคนอเมริกันอย่างมาก (Gross. 1969 : 265) เขาเป็นนักเขียนนิโกรที่สามารถยืนอยู่ในบรรณโลกของสหรัฐโดยที่ผลงานของเขาได้รับการต้อนรับอยู่เสมอ (บรรจง บรรเจิดศิลป์ 2528 : 38)

จากงานเขียนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่เขากระทำสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่า บอลด์วินสนใจปัญหาเรื่องการแสวงหาและการค้นพบ "ตนเอง" (Identity) ของมนุษย์อย่างมาก เขาเคยถึงกับหลบไปอยู่ในยุโรปชั่วคราวเพื่อค้นหา "ตนเอง" ว่าเป็นใคร มีสถานะอย่างไรในสังคม

มีเสิร์ฟ (Meserve) เขียนบทความชื่อ "James Baldwin's *Agony Way*" กล่าวว่า ไม่ว่าบอลด์วินจะเขียนนวนิยาย บทละครหรือเรื่องสั้นก็ตาม เขามักจะให้ตัวละครต้องเผชิญกับความเป็นไปของชีวิตอย่างเจ็บปวด เพราะสำหรับบอลด์วินแล้ว ปัญหาเรื่องความเจ็บปวดเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาในเรื่อง "ตนเอง" (Biggsby. 1971 : 170 - 186)

เคนท์ (Kent) เขียนบทความชื่อ "Baldwin and the Problem of Being" กล่าวว่านวนิยายเรื่อง Go Tell It on the Mountain และ Another Country ของบอลด์วินสะท้อนให้เห็นประสบการณ์ของมนุษย์ในฐานะปัจเจกชน (Individual) ตัวละครของเขาแสวงหาตนเอง (Search for Identity) ในการดำรงชีวิตอยู่ในเรื่อง Go Tell It on the Mountain บอลด์วินสะท้อนให้เห็นภาพของนิโกร 3 ช่วงอายุคน (Generations) คือ ระยะเวลาที่ยังมีศาสนอยู่ การอพยพของนิโกรที่เคยเป็นทาสมาสู่ทางเหนือของอเมริกาและสภาพของนิโกรในปัจจุบัน ผู้อ่านจะทราบว่าตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ของบอลด์วินกำลังแสวงหาตนเองจากกลวิธีแบบเล้าเรื่องย้อนหลัง (Flashback) ของเขา ส่วนเรื่อง Another Country บอลด์วินกล่าวถึงเรื่องของรักร่วมเพศ (Homosexual) และรักต่างเพศ (Heterosexual) มากเกินไป ทั้ง ๆ ที่จุดสำคัญที่บอลด์วินต้องการเสนอคือ เรื่องของความเป็น "ตนเอง" นั่นเอง (Gibson. 1970 : 148 - 159) ซึ่งตรงกับที่ เบลเวลล์ (Theiwell) กล่าวไว้ในบทความชื่อ "Another Country . Baldwin's New York Novel" ว่าสิ่งที่ตัวละครในเรื่อง Another Country แสวงหานั้นมิใช่เพียงความรักเพื่อจะให้ความรู้สึกโดดเดี่ยวหมดไปเท่านั้น แต่พวกเขา กำลังแสวงหาตนเองและการยอมรับจากสังคมถึงการมีอยู่ (Existence) ของพวกเขาอีกด้วย (Biggsby. 1971 : 183 - 198)

เกย์ล (Gayl. 1971 : 406) กล่าววิจารณ์นวนิยายของบอลด์วินว่า มักจะมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับการแสวงหาตนเองของนิโกร เช่นเดียวกับเอลดีส์ นอกจากนี้เขายังมีแนวคิดที่ต้องการผสมผสานทางวัฒนธรรม (Assimilate) กับคนผิวขาวอีกด้วย ซึ่งนวนิยายของเขาที่สะท้อนให้เห็นแนวคิดนี้อย่างชัดเจนคือเรื่อง Go Tell It on the Mountain

บอลด์วินเป็นนักเขียนอเมริกันนิโกรที่น่าสนใจมากคนหนึ่ง เช่นเดียวกับชาวนิโกรทั่ว ๆ ไปในอเมริกาแห่งศตวรรษที่ 20 นี้ ที่ประสบปัญหาคับข้องใจและสับสนในตนเอง อันเป็นผลมาจากปัญหาที่ส่งสมมาเป็นเวลานานนับศตวรรษ เขาถึงกับหลบไปอยู่ยุโรป เพื่อ "แสวงหาตนเอง" บอลด์วินจึงมักจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอ ๆ ว่าเขาให้ความสนใจและความสำคัญต่อการแสวงหาตนเองอย่างมาก แก่นเรื่องในนวนิยายของเขาสะท้อนให้เห็นปัญหาเรื่องผิว (Racial conflict) ของนิโกรในอเมริกาอย่างเด่นชัด จุดเด่นของบอลด์วินคือนวนิยายของเขาสะท้อนให้เห็นภาพของนิโกรทุก ๆ ด้านทั้งทางบวกและลบ เขาไม่เห็นว่าภาพเสนอภาพของนิโกรที่เจ็บปวด ขมขื่น ทุกข์ทรมาน แต่เพียงอย่างเดียวจะเป็นนวนิยายที่ดีได้

จากการศึกษาสภาพความเป็นจริงทางสังคมของนิโกร ผลงานและแนวคิดของบอลด์วินทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการสะท้อนภาพ "การแสวงหาตนเองของนิโกร" ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า เป็นปัญหาทางสังคมของอเมริกาที่ยืดเยื้อมานานจนถึงปัจจุบันและการศึกษาปัญหาของตัวละครนิโกรในงานประพันธ์ของบอลด์วินจะทำให้เข้าใจปัญหาของนิโกรในอเมริกาอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาสาเหตุ วิธีการและผลของ "การแสวงหาตนเอง" ของตัวละครนิโกรในงานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้เข้าใจสาเหตุ วิธีการและผลของ "การแสวงหาตนเอง" ของตัวละครนิโกรในงานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน
2. ทำให้ทราบสภาพทางสังคม กวามคิดและความเชื่อของนิโกรในงานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ศึกษานวนิยาย 3 เรื่อง ได้แก่

1. Go Tell It on the Mountain (1953)
2. Another Country (1962)
3. If Beale Street Could Talk (1974)

และเรื่องสั้น 1 เรื่อง ได้แก่

"This Morning, This Evening, So Soon" (1960)

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิโกร หมายถึง คนผิวดำที่เกิดในอเมริกา เป็นชนกลุ่มน้อยที่สืบเชื้อสายมาจากชาวแอฟริกันซึ่งคนผิวขาวนำมาเป็นทาส

ตนเอง หมายถึง ลักษณะเฉพาะของคนคนหนึ่ง ได้แก่ลักษณะทางกายภาพ

ความนึก ความรู้สึก และสถานการณ์ในสังคม

การแสวงหาค้นตนเอง หมายถึง ความพยายามแสวงหาว่าลักษณะอย่างไรจึงจะเป็นที่ยอมรับของสังคมหรือตนจะทำตนอย่างไรจึงจะทำให้สังคมยอมรับในลักษณะที่ตนเป็นอยู่

ลักษณะทางกายภาพ หมายถึง ลักษณะภายนอกของคนคนหนึ่งซึ่งสามารถมองเห็นได้ ได้แก่ รูปร่าง หน้าตา สีผิว และลักษณะของ เส้นผม

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาประวัติและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานของ เจมส์ บอลด์วิน
2. ศึกษาสภาพทางสังคมของนิโกรตั้งแต่เริ่มเข้ามาอยู่ในอเมริกาจนถึงประมาณปี ค.ศ. 1979 เพื่อประกอบการศึกษาในครั้งนี้

3. ศึกษางานของ เจมส์ บอลด์วิน ต่อไปนี้อย่างละเอียด
  - 3.1 Go Tell It on the Mountain (1953)
  - 3.2 "This Morning, This Evening, So Soon" (1960)
  - 3.3 Another Country (1962)
  - 3.4 If Beale Street Could Talk (1974)
4. วิเคราะห์ "การแสวงหาตนเอง" ของตัวละครนีโกรในหัวข้อต่อไปนี้
  - 4.1 สาเหตุของ "การแสวงหาตนเอง"
    - 4.1.1 ลักษณะทางกายภาพ
    - 4.1.2 สภาพทางเศรษฐกิจ
    - 4.1.3 ความไม่เสมอภาคทางสังคม
  - 4.2 วิธีการของ "การแสวงหาตนเอง"
    - 4.2.1 การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบทางตรง เช่น การคำทอคนผิวขาว เป็นต้น
    - 4.2.2 การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบทางอ้อม เช่น การแสดงความสามารถของตนเองในทางใดทางหนึ่ง การทำตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นต้น
  - 4.3 ผลของ "การแสวงหาตนเอง"
    - 4.3.1 ยอมรับสภาพของตนเอง
    - 4.3.2 ไม่ยอมรับสภาพของตนเองและประท้วงด้วยความรุนแรง
5. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าในรูปของการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้คือ
- ส่วนที่ 1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลงานของ เจมส์ บอลด์วิน
  - ส่วนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ "การแสวงหาตนเอง" ของนีโกร

ส่วนที่ 1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลงานของ เจมส์ บอลด์วิน

เจมส์ บอลด์วิน เป็นทั้งนักเขียนนวนิยาย นักเขียนบทความและนักเขียนบทละคร ชาวอเมริกันที่เป็นนิโกรที่มีชื่อเสียงและมีผลงานเป็นที่นิยมมากคนหนึ่ง ผลงานของเขาได้รับการศึกษาและวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

ชรอฟนาเกด (Schraufnagel. 1971 : 3330 - 3331-A) ศึกษานวนิยายที่เขียนโดยนักเขียนอเมริกันนิโกรในช่วงปี ค.ศ. 1940 - 1970 โดยศึกษาผลงานของ เจมส์ บอลด์วิน ด้วย พบว่า บอลด์วินและเอลดีสัน เป็นผู้ที่มีแนวคิดแบบผสมผสานกลมกลืนทางวัฒนธรรม (The accomodationist) ซึ่งตรงข้ามกับไรท์ ผู้เขียนนวนิยายในลักษณะประท้วง (The Protest Novel) ลักษณะการเขียนที่นิยมการผสมผสานกลมกลืนทางวัฒนธรรมก็คือการเขียนที่แสดงให้เห็นว่าคนผิวดำพยายามที่จะเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตแบบอเมริกัน (The mainstream of American Life) โดยการปรับตัวเข้ากับสังคมมิใช่ประท้วงสังคม

วิลเลียม (William. 1972 : 6415-A) ศึกษานวนิยายซึ่งเขียนโดยคนผิวดำที่แสดงออกถึงการเป็นวรรณคดีแห่งการกดขี่ (Literature of Oppression) สำหรับบอลด์วิน วิลเลียมกล่าวว่า นวนิยายของเขาเรื่อง Go Tell It on the Mountain สะท้อนให้เห็นอิทธิพลทางความคิดและทางวัฒนธรรมที่มีต่อคนผิวดำ การหันเข้าหาศาสนาของจอห์นไกรมส์ เป็นเพียงทางเลือกทางหนึ่งของคนผิวดำแต่ก็มีโซ่หนทางที่พึงพอใจที่สุดในฐานะคนผิวดำซึ่งเป็นผู้ที่อาศัยในสังคมอเมริกา สำหรับจอห์นไกรมส์แล้วศาสนาเป็นเพียงหนทางที่จะหนีเหการกดขี่ของพ่อที่บีบตัวเขาได้เพียงบางส่วนเท่านั้น แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้ชนะความรักและความถูกต้องตามกฎหมายได้เลย สำหรับเรื่องสั้นเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" นั้น บอลด์วิน ให้ตัวละคร เนรเทศตัวเองไปอยู่ที่อื่นที่ไม่ใช่อเมริกาเป็นการแก้ปัญหารื่องผิว

เบนเนท (Benett. 1974 : 2212-A) ศึกษาเจมส์ บอลด์วิน ในฐานะนักเขียนที่สะท้อนยุคสมัย (Novelist of Manners) จากนวนิยาย 4 เรื่องของเขา พบว่านวนิยายเรื่อง Go Tell It on the Mountain สะท้อนให้เห็นสภาพสังคม ของ

ฮาร์เล็ม (Harlem) ในช่วงปี ค.ศ. 1940 - 1970 เรื่อง Giovanni's Room เป็น การซาแหละสังคมนักรวมเพศของชาวปารีส Another Country เป็นความพยายามที่จะ บรรยายถึงกลุ่มสังคมนักบอลด์วินรู้จัก ส่วนเรื่อง Tell Me How Long The Train's Been Gone สะท้อนให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของสังคมในปี ค.ศ. 1960

แพรทท์ (Pratt. 1975 : 6154-A) ศึกษาความลึกซึ้งของมนุษย์ในงานเขียน ของ เจมส์ บอลด์วิน สรุปว่าเรื่องสั้นของบอลด์วินสะท้อนให้เห็นการกดขี่อย่างโหดเหี้ยม ของคนผิวขาวที่มีต่อคนผิวดำในอเมริกา นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงผลเลวร้ายของการกดขี่ ที่มีต่อทั้งคนผิวขาวและผิวดำ ส่วนนวนิยายไม่ว่าจะเป็นเรื่องของรักร่วมเพศ (Homosexual) หรือรักร่างเพศ (Heterosexual) ก็ตาม มีผลต่อการแสวงหาและการได้มาซึ่งความเป็น "ตนเอง" ทั้งสิ้น

สมิท (Smith. 1975 : 287-A) ศึกษาการหลบหนีและการแสวงหาในวรรณกรรม ของนักเขียนผิวดำ สมิทกล่าวว่า การอพยพของทาสจากทางตอนใต้มาสู่ตอนเหนือของสหรัฐ เป็นแหล่งข้อมูลทางวรรณคดีของนักเขียนผิวดำรุ่นแรก ๆ โดยนำเอาพระคัมภีร์ไบเบิล (Bible) การอพยพของชาวฮีบรู (The Hebrew Exodus) และพระคัมภีร์ใหม่ (The New Testament) โดยเฉพาะตอนแสวงหาการพ้นบาปโดยการหันเข้าหาพระเยซูคริสต์มาใช้ใน วรรณกรรม มีการเสียดสีศาสนาว่าเป็นทั้งเครื่องมือสนับสนุนการมีทาสของ เจ้าของทาสและ เป็นที่พึ่งทางใจของทาสในเวลาเดียวกัน ซึ่งทาสคิดว่าเป็นการหลอกลวงของคนผิวขาว นวนิยายของริชาร์ด ไรท์ เลอรว์ โจนส์ (Leroi Jones) และ จีน ทูเมอร์ (Jean Toomer) จะแสดงให้เห็นว่า ศาสนาในความคิดคำนึงของคนผิวดำกับศาสนาในประสบการณ์ จริงของคนผิวดำแตกต่างกันอย่างไร

เพอร์รี่ (Perry. 1975 : 7919-A) ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการเกิดใหม่ (Rebirth) ในงานเขียนของนักเขียนแอฟริกัน-อเมริกัน (Afro-American) พบว่า งานเขียนเหล่านี้ใช้ความตายและการเกิดใหม่เป็นสัญลักษณ์ในการเปลี่ยนแปลงของตัวละคร การที่ตัวละครไม่รู้ตนเองเป็นใครจึงดึงตัวตัวเองออกมาจากภวะนั้นคือ ความตายนั่นเอง และ เมื่อตัวละครพบคำตอบว่าตนเองเป็นใครแล้วกลับเข้าไปสู่สภาวะเดิมใหม่คือ การเกิดใหม่ อีกครั้งหนึ่ง ในนวนิยายของ บอลด์วิน เรื่อง Go Tell It on the Mountain ได้ แสดงให้เห็นถึงสัญลักษณ์ดังกล่าวนี้

ฮอลโลเวย์ (Holloway. 1976 : 7409-A) ศึกษาบอลด์วินในฐานะนักเขียน เรื่องสั้นพบว่า บอลด์วินใช้กลวิธีแบบเล่าเรื่องย้อนหลังในเรื่องสั้นของเขาทุกเรื่อง และ เรื่องสั้นของเขาหลายเรื่องสะท้อนให้เห็นความรู้สึกของผู้ถูกกดขี่ ซึ่งเป็นสภาพความเป็นจริง ในสังคมของคนผิวดำในอเมริกา สำหรับเรื่องสั้นเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" เป็นเรื่องของคนผิวดำคนหนึ่งที่ต้องการจะหนีจากความเป็นคนผิวดำ ฮอลโลเวย์ เห็นว่าเรื่องสั้นทุกเรื่องของบอลด์วินจะมีตัวละครและเหตุการณ์ต่าง ๆ สมจริง ยกเว้นเรื่อง "The Death of the Prophet"

คอรัซัส (Korzus. 1977 : 4354-A) ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับกิลบินและผู้ประท้วง ของเจมส์ บอลด์วิน โดยยึดแนวคิดของ อัลแบร์ท กามูส์ (Albert Camus) นักเขียนชาว ฝรั่งเศส และออตโต แรงค์ (Otto Rank) นักจิตวิทยาชาวเยอรมันเป็นหลัก พบว่าตัวละคร ของบอลด์วินทั้งชายและหญิงจะเป็นคนธรรมดา ๆ ที่เกิดความรู้สึกขัดแย้งกับสังคมรอบตัวของ พวกเขา ความขัดแย้งเกิดขึ้นเมื่อเขาจะต้องเลือกระหว่างการเกิดกับการตาย ชัยชนะกับความพ่ายแพ้ เป็นต้น คอรัซัสเห็นว่าการศึกษาบอลด์วินจงใจแสดงให้เห็นลักษณะของกิลบินและการประท้วง อาจเป็นเพราะบอลด์วินต้องการให้ผู้อ่านตระหนักในวิถีชีวิตแบบอเมริกัน ลักษณะ เช่นนี้และช่วยเป็นกำลังใจให้คนสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมท่ามกลางความขัดแย้งอีกด้วย

ธอร์นตัน (Thornton. 1977 : 5130 - 5131-A) ศึกษาบอลด์วิน และความเชื่อในศาสนาของเขาพบว่า บอลด์วินชอบใช้สัญลักษณ์ ภาษา และภาพพจน์เกี่ยวกับ ศาสนาในงานของเขา ตัวละครของบอลด์วินแสดงออกอย่างชัดเจนว่า ไม่เชื่อในพระเจ้า และเนื่องจากศาสนาของคนผิวดำมีผลอย่างมากต่อความมั่นคงทางสังคม ทางการเมืองและ ทางอารมณ์ของพวกเขา ดังนั้นการที่คนผิวดำปฏิเสธศรัทธาย่อมจะหมายถึงการที่คนผิวดำ ปฏิเสธความมั่นคงของตนเองด้วย อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อในพระเจ้า แต่ ตัวละครที่เป็นคนผิวดำของบอลด์วินก็ต้อง เผชิญกับความทุกข์ทรมานเพียงเพราะเกิดมาเป็น คนผิวดำ

เนลสัน (Nelson. 1983 : 1088-A) ศึกษางานเขียนของ เจมส์ บอลด์วิน และ จอห์น เรชี่ (John Rechy) ซึ่งเป็นนักเขียนที่เป็นชนกลุ่มน้อยและเป็นคนรักร่วมเพศ พบว่า บอลด์วิน แสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ของการ เป็นชนกลุ่มน้อย 2 ระดับ ด้วยกันคือ

การเป็นคนผิวดำ (Negro) และการเป็นคนรักร่วมเพศ (Homosexual) ในสังคมอเมริกา งานของบอลลด์วินสะท้อนให้เห็นสภาพทางความคิดหรือจิตใจของคนที่มีเผ่าพันธุ์ที่ไม่มีเกียรติในสังคม แสดงให้เห็นถึงภาวะความเป็นคนนอกวัฒนธรรม และวัฒนธรรมดังกล่าวยังเป็นวัฒนธรรมที่กักขังทั้ง เรื่องเพศและเรื่องผิว เนลสันยังพบอีกว่า บอลลด์วินให้ความสำคัญเท่า ๆ กันระหว่าง เรื่องเพศและเรื่องผิว นอกจากนี้บอลลด์วินยังแสดงให้เห็นอีกด้วยว่า ความรักจะเป็นสิ่งสำคัญในการแก้ปัญหา การที่บอลลด์วินทาให้ผู้อ่านเกิดประสบการณ์ร่วมในความเจ็บปวดของผู้ถูกปฏิบัติ ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมนั้น เนลสันเห็นว่านี่คือการยกระดับจิตใจของมนุษย์ของบอลลด์วินนั่นเอง

โบน (Bone) เขียนบทความชื่อ "The Novels of James Baldwin" (Gross. 1966 . 265 - 288) กล่าวว่า หากผู้อ่านได้อ่านบทความเรื่อง The Fire Next Time ของบอลลด์วินจะทราบว่านวนิยายเรื่อง Go Tell It on the Mountain เป็นส่วนหนึ่งในอัตชีวประวัติของเขา ตัวละครเอกของเรื่อง เกิดความขัดแย้งระหว่างการเกลียดตนเองและการยอมรับตนเอง โบนเห็นว่านวนิยายเรื่อง Another Country ของบอลลด์วิน เป็นความล้มเหลวอย่างใหญ่หลวงของบอลลด์วิน เนื่องจากบอลลด์วินต้องการแสดงความคิดเห็นมากเกินไป จึงสร้างโครงเรื่อง (Structure) ขึ้นมาเพื่อให้เกิดบทสนทนาที่จะสามารถแสดงความคิดเห็นได้ โบนเห็นว่าหากจะมีการยกของข้อเด่นของนวนิยายเรื่องนี้จะได้แก่การบรรยายฉาก (Setting) ที่สะท้อนให้เห็นภาพอันแจ่มชัดของนิวยอร์ก ความสับสนทางศีลธรรมในเมืองใหญ่ ความแน่นของรถไฟใต้ดิน หรือตำรวจที่พร้อมที่จะใช้ความรุนแรงกับคนผิวดำทุกเมื่อ

แฟร์ริสัน (Farrison) เขียนบทความชื่อ "If Baldwin's Train Has Not Gone" (Therman. 1977 : 69 - 81) กล่าวว่า นวนิยายเรื่อง If Beale Street Could Talk เป็นเรื่องที่บอลลด์วินเขียนขึ้นหลังจากที่เขาใช้เวลาทุ่มเทให้กับกิจกรรมทางการเมืองและเรื่องสิทธิมนุษยชน ตัวละครใช้ภาษาที่หยาบคาย ในนวนิยายเรื่องนี้บอลลด์วินมิได้เจาะลึกไปถึงปัญหาทางจิตวิทยาหรือทางสังคมดังเช่นที่เขาเคยทามาในนวนิยายเรื่องก่อน ๆ ของเขา อย่างไรก็ตามแฟร์ริสันก็ยังเห็นว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าอ่าน เรื่องหนึ่งและแสดงให้เห็นว่าบอลลด์วินได้พัฒนาศิลปะในการเขียนนวนิยายขึ้นมา

แมคอินเนส (Mac Innes) เขียนบทความชื่อ "Dark Angel : The Writings of James Baldwin" (Gibson. 1970 : 119 - 142) กล่าวถึงงานของบอดคัวิน จะสะท้อนให้เห็นทัศนคติของเขาที่มีต่อปัญหาเรื่องผิวเสมอ เขาต้องการแสดงให้เห็นว่าการเป็นคนผิวดำในสังคมที่มีการกีดกันทางผิวนั้นเป็นอย่างไร และสำหรับบอดคัวินแล้ว ปัญหาเรื่องผิวมิใช่เป็นปัญหาของคนผิวดำเท่านั้น แต่เป็นปัญหาของคนผิวขาวด้วย เช่นกัน นวนิยายเรื่อง Go Tell It on the Mountain ของบอดคัวินนอกจากจะสะท้อนให้เห็นความสำคัญของศาสนาแล้วยังสะท้อนให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานอันเป็นสภาพความเป็นจริงในสังคมอเมริกาอีกด้วย แมคอินเนสเห็นว่านวนิยายเรื่องนี้ของบอดคัวินแสดงให้เห็นถึงชะตากรรมของนิโกรมากกว่าเรื่องใด ๆ ของเขา เกือบจะทุกหน้าของนวนิยายสะท้อนให้เห็นความกดขี่จากสังคมที่นิโกรได้รับ ส่วนเรื่อง Another Country นั้น บอดคัวินตั้งใจจะให้ประสบความสำเร็จมากเกินไป แต่แมคอินเนสเห็นว่า เป็นเรื่องที่ประสบความสำเร็จน้อยที่สุด

ออร์ซาจ (Orsagh) กล่าวถึงตัวละครหญิงของบอดคัวินไว้ในบทความชื่อ "Baldwin's Female Characters : A Step Forward ?" (Therman. 1977 : 57 - 68) ว่า ตัวละครหญิงของบอดคัวินน่าสนใจ น่าเชื่อถือ เข้มแข็ง ไม่สยบให้กับโชคชะตา ไม่เคยคอยเจ้าชายหรือได้รับการปกป้องจากสังคม บอดคัวินแสดงให้เห็นผู้หญิงในทุก ๆ มิติแม้แต่เรื่องเพศ ออร์ซาจแสดงความเห็นว่า การที่บอดคัวินเข้าใจผู้หญิงได้ดี อาจเป็นเพราะเขามีความสามารถเชิงศิลป์ที่ทำให้ตัวละครของเขาดูน่าเชื่อถือหรืออาจเป็นเพราะความเป็นคนผิวดำที่มีวัฒนธรรมสืบทอดกันมาคือ ผู้หญิงผิวดำจะต้องช่วยเหลือตนเอง จะรอคอยไม่ได้ เพราะอาจทำให้เกิดความเสียหายได้และบอดคัวินเข้าใจได้ดี เพราะเป็นคนผิวดำเช่นกัน แต่ถาเช่นนั้นหากเปรียบเทียบกับ ไรท์ และเอลลิสัน ซึ่งเป็นคนผิวขาวเช่นกัน แต่ก็ไม่สามารถจะเขียนถึงผู้หญิงผิวดำได้ดีเท่าบอดคัวิน ออร์ซาจจึงเห็นว่าที่บอดคัวินเข้าใจและสะท้อนภาพของผู้หญิงได้ดี อาจเป็นเพราะความเป็นคนรักสองเพศ (Bisexual) ของเขาก็เป็นได้

ส่วนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกร

จากสภาพความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์จะเห็นว่านิโกรเป็นชนกลุ่มน้อยในอเมริกาที่ไม่ได้รับการยอมรับเข้าสู่วัฒนธรรมความเป็นอเมริกัน เช่น ชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่นจากทวีปยุโรปที่เข้ามาอยู่ในอเมริกาในช่วงเวลาเดียวกัน ในขณะที่ชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่น ๆ กอปร กอ กลายเป็น "อเมริกัน" ไปในที่สุด แต่นิโกรก็ยังคงเป็นนิโกรที่เป็นคนผิวคาวูเช่นเดิม การที่นิโกรไม่ได้รับการยอมรับเข้าสู่ความเป็นอเมริกันทำให้นิโกรเกิดความสับสนในตนเองว่าเป็นใคร ทั้ง ๆ ที่นิโกรเข้ามาอยู่ในอเมริกานานหลายศตวรรษดังที่ คูบัวส์ (Dubois) นักประวัติศาสตร์ชาวผิวคาวูที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งกล่าวว่า ไม่มีอะไรจะเป็นสิ่งที่เก่าแก่ใอเมริกาเท่ากับนิโกร (Silberman. 1964 : 112)

ความรู้สึกสับสนเพราะไม่แน่ใจว่าตนเป็นใครจึงทำให้นิโกรต้องแสวงหาตนเอง (Search for identity) โดยเริ่มตั้งแต่การเรียกตนเองอันจะบ่งบอกได้ว่าตนเป็นใคร ดังนั้นชื่อเรียกคนผิวคาวูในอเมริกาจึงมีอยู่มากมาย (Brown. 1973 : 183)

พวกมุสลิมดำ (Black Muslims) จะต่อต้านการใช้คำว่า "นิโกร" เพราะเห็นว่าคำนี้ให้ความรู้สึกและความหมายของการเป็นทาสเพราะเหตุว่าผู้คาวูทาสในสมัยก่อนใช้คำว่า "นิโกร" หมายถึงทาส พวกมุสลิมดำจึงใช้คำว่า "คนผิวคาวู" (Blacks หรือ Blackman แต่กระนั้นบางที่นายมัลคอล์ม เอกซ์ (Malcolm X) ผู้นำชาวมุสลิมดำเองก็ใช้คำว่า "เอเชียติคส์" (Asiatics) "มัวร์" (Moors) หรือ "มัวร์ริชอเมริกัน" (Moorish Americans) ส่วนคนผิวคาวูหัวรุนแรงจะเรียกคนผิวคาวูด้วยกันเองว่า "แอฟริกัน" (African) หรือ "แอฟโร - อเมริกัน" (Afro - American) โดยปฏิเสธการใช้คำว่า "นิโกร" เพราะมีความหมายว่าทาส เช่นกัน (Silberman. 1964 : 113 - 114)

โดยปกติแล้วชนกลุ่มน้อยในสังคมหนึ่ง ๆ มักจะมีปัญหาเรื่องความเป็น "ตนเอง" (Identity) มากกว่าชนกลุ่มใหญ่ จึงมีงานวิจัยที่ศึกษา "การแสวงหาตนเอง" ของชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่น ๆ เช่น ยิว ในอเมริกาเป็นต้น ได้แก่

ครีทเซอร์ (Kreitzer. 1974 : 2274-A) ศึกษาการแสวงหาตนเองในนวนิยายของเบอร์นาร์ค มาลามุก (Bernard Malamud) ผู้เป็นชาวยิวและสะท้อนปัญหาของยิว พบว่าตัวละครของเขาค้นพบ "ตนเอง" หลังจากที่ยอมรับความเป็นมาในอดีตของตนแม้จะไม่พอใจก็ตาม

โฮแกน (Hogan. 1979 : 2676-A) ศึกษาการแสวงหาตนเองในนวนิยายของฟิลิป รอท (Philip Roth) ชาวยิว พบว่าตัวละครของโรทเกิดปัญหาในเรื่อง "ตนเอง" เนื่องจากตนเองเกิดความขัดแย้งกับสังคมภายนอก

ตัวละครในวรรณคดีตะวันตกมักจะแสวงหา Self-identity กันมาก ซึ่งวินิตา คิติยนต์ (วินิตา คิติยนต์ 2528 : 22) แปลว่า "อัตลักษณ์" ได้แก่การสงสัยเกี่ยวกับตนเองและชีวิต เช่น "ฉันเป็นใคร" "ฉันเกิดมาเพื่ออะไร" "อะไรคือจุดมุ่งหมายสูงสุดในชีวิต" "ชีวิตคืออะไร" "ฉันเกิดมาตามความประสงค์ของพระเจ้า จริงหรือไม่" ซึ่งทั้งนี้เพราะพื้นฐานทางคริสต์ศาสนาและปรัชญาที่ได้จากกรีกเชื่อให้เกิดคำถามเช่นนี้ขึ้นมากและถือว่าเป็นความลึกซึ้งอย่างหนึ่งในวรรณกรรม

นีโกรก็เป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งในอเมริกาที่มีปัญหาเกี่ยวกับตนเอง จึงแสวงหาคำตอบต่อคำถามที่ว่าตนเป็นใคร ปัญหาของนีโกร เป็นปัญหาที่ซับซ้อนกว่าชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่นอย่างมาก ก่อนสงครามกลางเมืองนีโกรมีความหวังว่าเมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงตนจะได้รับการยอมรับเป็นส่วนหนึ่งของอเมริกา แต่พอสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงแล้วนีโกรจึงตระหนักว่าตนยังถูกกีดกันและแบ่งแยก แม้พวกนีโกรจะเข้าร่วมรบเพื่ออเมริกาในสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่ทว่าเมื่อสงครามสงบลงแล้วเขาก็ต้องเผชิญกับปัญหาเดิม ทำให้นีโกรเกิดความสับสนเพราะเมื่อยามสงครามอเมริกามีได้ปฏิบัติต่อนีโกรว่าไม่เป็นส่วนหนึ่งของอเมริกา แต่กลับถือว่านีโกรเป็นคนอเมริกันที่จะต้องเป็นทหารไปรบเพื่ออเมริกา แต่พอสงครามเลิกก็กลับปฏิบัติต่อนีโกรในทางที่ไม่ยอมรับเช่นเดิม

ปัญหาเรื่องการแสวงหาตนเองนั้น ออร์ริน แคลปป์ (Orrin Klapp) กล่าวว่า มักจะเกิดกับคนในสังคมสมัยใหม่ที่มีความจริงทางด้านวัตถุอย่างมาก ในสภาพสังคมดังกล่าว มนุษย์จะรู้สึกว่าตนได้สูญเสียความรู้เกี่ยวกับ

ตนเองไป และเมื่อกล่าวถึงความ เป็น "ตนเอง" ของคนคนหนึ่งมิได้หมายถึง เฉพาะ
 กุณสมบัติภายนอกที่มองเห็นได้ เช่น สีตา สีผิว เท่านั้น แต่รวมเอาความคิด ความรู้สึก
 เข้าไปด้วย ปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนที่แสวงหาตนเองจะสัมพันธ์กับคำถามที่ว่า "ฉันเป็นใคร"
 (Who am I ?) หรือ "ท่านเป็นใคร" (Who are you ?)

คนจะเกิดปัญหาหรือไม่พอใจในตนเอง เมื่อได้รับการตอบสนองจากผู้อื่น ไม่เป็น
 ที่น่าพอใจ คนที่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับตนเองก็คือคนที่พึงพอใจในวิถีชีวิตของตนเอง ไม่สงสัย
 ในตนเอง ไม่แสวงหาคำตอบต่อคำถามที่ว่า "ฉันเป็นใคร" หรือ "ฉันควรจะเป็นอะไร"
 การที่มนุษย์รู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่นและเกิดปัญหาเกี่ยวกับ "ตนเอง"
 จะรู้สึกว่าบีบคั้นและเกลียดตนเอง จึงรู้สึกห่างเหินไม่รู้สึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่ง (Alien)
 ของสังคม รู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ชื่นชอบของใคร ๆ จึงปรารถนาจะเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ตนเอง

สำหรับสาเหตุของการเกิดปัญหาที่ทำให้มนุษย์ต้องแสวงหาตนเองนั้น แคลปป์
 กล่าวว่า มีหลายประการด้วยกัน ประการแรกเกิดจากโครงสร้างและการตอบสนองจาก
 สังคมที่ตนอาศัยอยู่ไม่เป็นที่น่าพอใจ มนุษย์รู้สึกว่าตนมีความรู้ เรื่องของตัว เองน้อยลงจึง
 เกิดสับสน ประการที่ 2 เกิดจากช่องว่างระหว่างประเพณีเก่ากับวัฒนธรรมใหม่ ๆ
 ทำให้มนุษย์เกิดความสับสนว่าตนกำลังยืนอยู่ที่ใดในสังคม เช่น บัณฑิตหญิงคนหนึ่งจาก
 มหาวิทยาลัยโตเกียวกล่าวว่า "สตรีญี่ปุ่นกำลังสับสน พวกเขาไม่ใช่คนตะวันตกโดยสมบูรณ์
 แบบแต่ก็ไม่ใช่คนญี่ปุ่นแบบดั้งเดิมอีกต่อไป แต่พวกเขา กำลังยืนอยู่ตรงกลางของความเป็น
 ทั้ง 2 อย่าง" ประการสุดท้ายปัญหาการแสวงหาตนเองมักจะเกิดกับชนกลุ่มน้อยโดยไม่
 พึงพอใจในตนเอง เพราะเกิดความรู้สึกว่าคุณค่าของตนมิได้รับการยอมรับหรือได้รับการ
 ยอมรับน้อยมาก อันเป็นผลมาจากอคติ (Prejudices) และการกีดกัน (Discrimination)
 ในสังคมอเมริกัน คนที่เป็นนิโกรจะมีปัญหานี้มาก นิโกรจะรู้สึกมี "ความเป็นสอง"
 (Twoness) เสมอ และเขาไม่สามารถเลือกได้ทั้ง 2 อย่าง วัฒนธรรมของ
 คนผิวขาวกับวัฒนธรรมของตนเอง จึงเกิดความรู้สึกสับสนในความเป็นตนเองขึ้นและ
 ต้องแสวงหาตนเอง (Klapp. 1969 : 3 - 15)

สังคมปัจจุบันอันเป็นสังคมสมัยใหม่ที่เครื่องจักรกลมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อของคนในสังคมอย่างมาก คนจำนวนมากจึงเกิดความรู้สึกว่าตนไม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม (Alienation) สูญเสียความเป็นตนเอง (Loss of Identity) บางคนจนถึงกับรู้สึกว่า ตนคือเครื่องจักรชิ้นหนึ่งเท่านั้น (Ericson. 1968 : 6 - 8)

การที่มนุษย์รู้สึกสูญเสียความรู้สึกในความเป็น "ตนเอง" ไป เพราะเขาไม่แน่ใจในตนเอง ไม่ทราบว่าตนเองเป็นใคร เพราะคนภายนอกไม่ยอมรับ โดยเฉพาะนิโกรซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในอเมริกา ได้รับความดูถูก ดูหมิ่นเหยียดหยามและถูกกดขี่มาเป็นเวลานาน จึงทำให้ความคิดและพฤติกรรมดังกล่าวมีผลต่อความคิดและการกระทำของนิโกรด้วย เช่น นิโกรจะเกิดความรู้สึกว่าตนต่ำต้อย สกปรก โง่เขลา ชั่วร้าย พวกเขาจึงพยายามสร้างภาพพจน์ของตนเองใหม่ให้เป็นที่น่าพอใจกว่าเดิม โดยทวนกลับมามองตนเองและแสวงหาหนทางใหม่ที่จะแสดงออกซึ่งความเป็น "ตนเอง" (Benson. 1974 : 38 - 54) เพื่อให้ผู้อื่นยอมรับ

ชาร์ลส์ ซิลเบอร์แมน (Charles Silberman) กล่าวถึงปัญหาการแสวงหาตนเองของนิโกรไว้ว่า โดยปรกติแล้วการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและทางเทคโนโลยีมีผลทำให้มนุษย์ในสังคมเกิดปัญหาในเรื่อง "ตนเอง" ของเขา จึงเกิดคำถามในใจว่า "ตนเป็นใคร" หรือ "ตนกำลังทำอะไรอยู่" แต่นิโกรจะเกิดปัญหาซับซ้อนกว่านี้ เพราะเหตุว่านิโกรถูกชาวผิวขาวนำมาเป็นทาส พวกเขาถูกทำลายความเป็นอัฟริกัน จึงทำให้ภาวะความเป็น "ตนเอง" แบบอัฟริกันของเขาหายไป และจากการเป็นทาสเป็นระยะเวลาอันยาวนานทำให้คนผิวขาวเกิดความรู้สึกต่ำต้อยในตนเองจึงแสวงหา "ตนเอง" และแสดงภาพพจน์ใหม่

การที่นิโกรเกิดปัญหาและแสวงหาตนเองนั้น อับราม คาร์ดีเนอร์ (Abram Kardiner) และ โลโอเนล โอเวสซี (Lionel Ovessey) จิตแพทย์ชาวอเมริกัน กล่าวว่านิโกรกำลังสงสัยเกี่ยวกับตนมีอยู่ (Exist) จริงหรือไม่ เพราะจากอคติและการปฏิบัติในทางลบที่พวกเขาได้รับดูเหมือนจะปฏิเสธการมีอยู่ของพวกเขา (Existence) ในสังคม ดังจะเห็นได้จากนักเขียนนิโกรสะท้อนออกมาในงานเขียนของเขา เช่น เอลดีสัน ใช้คำว่า "Invisibility" ส่วนบอลด์วินจะใช้คำว่า "Facelessness" ต่อภาวะดังกล่าว

จากการที่นิโกรเกิดความสับสนไม่แน่ใจในตนเอง พวกเขาจึงมีปัญหาเรื่องชื่อเรียกตนเอง นิโกรพยายามจะเป็นคนผิวขาว พยายามหนีจากความเป็นคนผิวขาวของตนเอง ดังที่ อีเลียจห์ มุฮัมหมัด (Elijah Muhammad) ผู้นำของชาวมุสลิมดำกล่าวว่า "คนผิวขาวต้องการ เป็นทุกอย่างนอกจากตนเอง พวกเขาต้องการเป็นคนผิวขาว ต้องการยึดคมต้องการ เป็นส่วนหนึ่งของคนผิวขาว ทำทุกอย่างที่คนผิวขาวทำ แต่ไม่ต้องการเป็นตนเอง ต้องการสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง ไม่รู้จักตนเอง" (Silberman. 1964 : 68) ในขณะที่นิโกรถูกตัดขาดจากวัฒนธรรมดั้งเดิมคือ วัฒนธรรมความเป็นออฟริกัน เพราะเข้ามาอยู่ในสังคมอเมริกาเป็นเวลานานแต่ก็ไม่ได้รับการยอมรับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นอเมริกาแต่อย่างใด จึงทำให้นิโกรต้องแสวงหาคาตอบต่อคำถามว่าตนเป็นใคร และแสวงหาการยอมรับจากสังคมในฐานะที่เป็นมนุษย์ด้วยเช่นกัน (Brown. 1973 : 183 - 184)

เจมส์ บอลด์วิน ให้สัมภาษณ์ อีฟว์ ออชินคลอสส์ (Eve Auchincloss) และแนนซี ลินช์ (Nancy Lynch) ว่าเมื่อกล่าวถึงการบ่งบอกความเป็น "ตนเอง" (Identity) ของคนคนหนึ่ง เขาหมายถึง การนับถือตนเองด้วยการทราบที่มาของตนเอง กล่าวคือ ทราบความเป็นมาในอดีต เข้าใจสภาพปัจจุบัน และใครก็ตามที่ทราบความเป็นมาในอดีตและเข้าใจปัจจุบันของตนเองก็จะทราบว่าตนเป็นใคร และยอมรับสภาพดังกล่าวของตน เช่น กรณีของนิโกรซึ่งเป็นคนผิวดำในอเมริกาต้องเข้าใจในสภาพของตนเอง และยอมรับว่าตนคือผู้ถูกกดขี่เสมอ (Bigsby. 1971 : 77)

บทที่ 2

สภาพสังคมของนิโกรตั้งแต่เริ่มเข้ามาอยู่ในอเมริกาจนถึงประมาณปี ค.ศ. 1979

ประวัติและงานของ เจมส์ บอลด์วิน

เรื่องย่อของงานประพันธ์ที่นำมาวิเคราะห์

การศึกษาประวัติศาสตร์และการศึกษาวรรณคดี คือ การศึกษาเรื่องราวชีวิตของ คนกลุ่มหนึ่ง ๆ ในสมัยใดสมัยหนึ่งนั่นเอง ทั้งนี้เพราะประวัติศาสตร์และวรรณคดีจะทำหน้าที่ บันทึกเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของสังคมไว้ แต่วรรณคดีจะทำให้มองเห็นภาพ สังคมได้แจ่มชัดกว่า ด้วยเหตุที่วรรณคดีจะบันทึกเอาความรู้สึกนึกคิดโดยละเอียดของคน ในสังคมเข้าไว้ด้วย

เพื่อให้งานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน ที่นำมาศึกษา เป็นที่เข้าใจชัดเจน ในบทนี้ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับสภาพสังคมของนิโกร ประวัติและงานของ เจมส์ บอลด์วิน รวมทั้งเรื่องย่อของงานประพันธ์ที่นำมาวิเคราะห์ไว้ด้วย สภาพสังคมของ นิโกรนั้นเริ่มตั้งแต่เมื่อนิโกรเข้ามาอยู่ในอเมริกาจนถึงประมาณปี ค.ศ. 1979 ซึ่งเป็นปีที่ งานเขียนประเภทบันเทิงคดี (Fiction) คือเรื่อง Just Above My Head ของ บอลด์วิน ที่พิมพ์ นอกจากนี้ยังเป็นปีสุดท้ายของทศวรรษที่ 1970 ซึ่งอาจทำให้พอจะมองเห็น ภาพเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในสังคมที่มีผลหรือมีอิทธิพลต่อความคิดของบอลด์วิน ได้ชัดเจนขึ้น

ด้วยเหตุที่สภาพสังคมของนิโกรในอเมริกาจะมีผลโดยตรงต่อความคิด ความรู้สึก และการกระทำของนิโกร ดังนั้นการเข้าใจสภาพทางสังคมของนิโกรจะเป็นพื้นฐานในการ นำไปสู่การเข้าใจในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน ได้แจ่มชัดยิ่งขึ้นนั่นเอง

นอกจากนี้ในบทนี้ผู้วิจัยยังได้รวบรวมลักษณะเด่นบางประการของคนผิวดำที่อยู่ใน สหรัฐอเมริกา ซึ่งปรากฏในงานของบอลด์วินที่นำมาศึกษาเข้าไว้ด้วยกันอีกด้วย ลักษณะเด่น ดังกล่าวได้แก่ ครอบครัวและชุมชน ภาษา ศาสนา และศิลปวรรณกรรม

ความเป็นมาของนิโกร

นิโกร เป็นชนกลุ่มหนึ่งในเผ่านิกรอยด์ (Negroid) ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ได้แก่ คอเคซอยด์ (Caucasoid) มองโกลอยด์ (Mongoloid) และนิกรอยด์ (Negroid) คำว่า "นิโกร" มาจากภาษาสเปนและโปรตุเกส มีความหมายว่า "ดำ"

ในช่วงที่มีการค้าทาสจากอัฟริกา ทาสเหล่านี้จะถูกเรียกว่า "นิโกร" นิโกรสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 พวกใหญ่ ๆ ด้วยกัน พวกแรก คือ พวกที่อาศัยอยู่ในอัฟริกาทางตะวันตกบริเวณกินี โปรตุเกส (Portugese Guinea) จนถึง คาเมรูนส์ตอนล่าง (The Lower Cameroons) พวกนี้ได้ชื่อว่าเป็นนิโกรแท้ พวกที่สอง ได้แก่พวกที่พูดภาษาบันตู (Bantu) ซึ่งอยู่ในคาเมรูนส์เรื่อยมาทางตะวันออกเฉียงใต้จนถึงทานกานยิกา (Tanganyika) พวกที่สามได้แก่ พวกฮอตเตนทอส (The Hottentots) และ บุชแมน (Bushman) อยู่ทางอัฟริกาใต้ และพวก ไนโล-ฮามิติค (Nilo-Hamitic) ซึ่งอยู่ในประเทศเคนยา (Kenya) ทางตอนใต้ของประเทศซูดาน (Southern Sudan) อูกานดา (Uganda) และทางตอนใต้ของประเทศเอธิโอเปีย (Southern Ethiopia)

โดยทั่วไปแล้วนิโกรจะมีลักษณะทางกายภาพ (Physical Appearance) ที่เห็นเด่นชัดคือ สีผิวจะเป็นสีดำหรือสีน้ำตาลเข้ม จมูกแบนและใหญ่ ริมฝีปากกว้าง ฝ่ามือมีลักษณะสี่เหลี่ยมหรือเป็นคลื่น (Franklin, 1966 : 276)

ในศตวรรษที่ 7 ได้มีพวกอาหรับซึ่งต่อต้านพวกอิสลามได้ถอยหนีไปทางเหนือและทางตะวันตกของอัฟริกา ชาวอาหรับพวกนี้ได้พบว่าบริเวณแถบนี้เป็อารยธรรมที่เจริญรุ่งเรืองมาแคว้นนับเป็นพัน ๆ ปี ได้แก่บริเวณทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เรื่อยลงมาทางใต้จนถึงอ่าวกินีและจากชายฝั่งด้านตะวันตกของมหาสมุทรแอตแลนติกมาวนเกือบถึงบริเวณลุ่มน้ำไนล์ ในบริเวณนี้ประกอบด้วยอาณาจักรใหญ่น้อยมากมาย โดยมีอาณาจักรที่สำคัญคือ กานา (Ghana) เมล (Melle) และสงไฮ (Songhai) จึงนับได้ว่าบริเวณที่นิโกรอาศัยอยู่ในทวีปอัฟริกาเป็นบริเวณที่มีความเจริญมากแห่งหนึ่ง

สภาพการเมือง การปกครอง แบ่งออกเป็นแคว้น (Territory) มีสถาบันการเมือง
ที่มั่นคง อาณาจักรต่าง ๆ ผลักกันมีอำนาจและอาณาจักรที่มีอำนาจสูงสุดจะเป็นผู้ได้ครอบครอง
กรรมสิทธิ์ เส้นทางการค้าที่ผ่านทะเลทรายซาฮารา โดยมีผู้ที่อาศัยที่สุกของอาณาจักรทำหน้าที่
เป็นผู้ปกครอง มีการจัดตั้งรัฐบาลเพื่อสร้างการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจของประเทศด้วย
บางอาณาจักรมีกษัตริย์และราชินีเป็นผู้ปกครอง

ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพทำการเกษตร มีการเลี้ยงสัตว์เอาไว้ใช้งานและเป็น
อาหาร ผืนดินที่ประชาชนใช้ทำการเกษตรเป็นของชุมชนมิใช่เป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัว แต่ประชาชน
มีสิทธิที่จะทำการเกษตรได้

ในช่วงศตวรรษที่ 11 ถึงศตวรรษที่ 15 ความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์ กฎหมาย
และวรรณกรรมแพร่ขยายในทวีปยุโรปอย่างกว้างขวาง มีนักมานุษยวิทยาบางคนถึงกับยืนยันว่า
ชาวออฟริกันรู้จักใจ เหล็กแล้ว ในขณะที่ชาวยุโรปและเอเชียยังอยู่ในยุคหินอยู่

ความเชื่อในทางศาสนานั้นชาวออฟริกัน เชื่อว่าคนและสัตว์ทุกอย่างในโลกมนุษย์มี
วิญญาณ และวิญญาณเหล่านี้มีอำนาจเหนือมนุษย์ แม้นชาติพื้นองของตนตายไปแล้ว แต่วิญญาณ
ยังคงอยู่ ชาวออฟริกันจึงมีพิธีบูชาวิญญาณ โดยมีพระเป็นเจ้าอยู่กลาง ศาสนาอิสลามของพวกมุสลิม
เข้ามามีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของชาวออฟริกันมาก กษัตริย์ในบางอาณาจักรยอมรับศาสนาอิสลาม
เพราะเหตุผลของการเมือง

ชาวออฟริกันมีภาษาพูดถึงกว่า 182 ภาษา แต่ไม่มีภาษาเขียน นิโกรหรือชาวออฟริกัน
เหล่านี้ชอบเล่นดนตรีและชอบประชันรู้ เครื่องดนตรี เครื่องดนตรีที่นิโกรชอบใช้เล่นกันได้แก่
พิณ ไวโอลิน กีตาร์ และกลองทอม เป็นต้น เพลงของชาวออฟริกันที่รู้จักกันเป็นที่แพร่หลาย
ได้แก่ "Work - Song" ซึ่งจะมีผู้ร้องนำที่เรียกว่า "Call" และมีผู้ร้องรับ เรียกว่า
"Response"

ลักษณะชุมชนจะเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ที่ประกอบด้วยครอบครัวขนาดเล็กหลาย ๆ
ครอบครัวซึ่งมีเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน ครอบครัวที่ใหญ่จะมีอำนาจมากกว่าครอบครัว
อื่น ๆ ในระยะนี้ชาวออฟริกันก็มีระบบทาสเช่นกัน และเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของคนออฟริกัน เป็นอย่างยิ่ง

ทาสของชาวออฟริกันในยุคนี้ต่างจากทาสของชาวผิวขาวในยุคต่าง ๆ โดยสิ้นเชิง เนื่องจากทาสของชาวออฟริกันคือบุคคลในสังคมซึ่งมีความคิดทางอาญาหรือวิทยาศาสตร์ เป็นคนจรจัด จึงถูกจับมาเป็นทาส เพื่อทำงานตามบ้านผู้มีอำนาจ แต่มักจะได้รับการปฏิบัติในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว ผู้ที่จะมีทาสไว้ใช้งานส่วนใหญ่จะเป็นชนชั้นปกครองและจะมีทาสเพียง 2 - 3 คนเท่านั้น (Morsback. 1966 : 30 - 40)

นิโกรในอเมริกาในระยะเริ่มแรก

เหตุที่นิโกรถูกนำออกนอกทวีปออฟริกาเข้ามาเป็นทาสแรงงานในประเทศต่าง ๆ ของชาวผิวขาวนั้น เป็นผลมาจากความคิดในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (Renaissance) ที่เน้นความเจริญและความมั่งคั่งของแต่ละชาติ จึงก่อให้เกิดการแข่งขันกันในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งการค้าทาสด้วย

ชนกลุ่มแรกที่ริเริ่มการค้าทาสจากออฟริกาได้แก่ ชาวดัตช์ ซึ่งเคยเข้าไปมีบทบาทในการเผยแพร่ศาสนาคริสต์ในออฟริกา และเนื่องจากมีการแข่งขันกันในเรื่องอำนาจและความมั่งคั่ง ชาติต่าง ๆ จึงมีการสำรวจดินแดนใหม่ ๆ ในโลก ในปี ค.ศ. 1501 สเปนเป็นชนชาติแรกที่นำนิโกรมาเป็นผู้รับใช้ และเป็นทาสในการสำรวจดินแดน ต่อมาในปี ค.ศ. 1517 รัฐบาลสเปนได้อนุญาตให้ประชาชนของตนมีสิทธิส่งซื้อนิโกรได้ 12 คน ต่อประชาชนหนึ่งคน การค้าทาสอย่าง เป็นทางการจึงเริ่มขึ้น

ต่อมาชาวดัตช์ โปรตุเกส ฝรั่งเศส และอังกฤษ ต่างก็พยายามที่จะหาทางผูกขาดการค้าทาสจากออฟริกา

มีนักประวัติศาสตร์บางคนเชื่อว่ากัปตัน เรือนินา (Niña) ของโคลัมบัส ที่เดินทางมาสำรวจดินแดนและพบทวีปอเมริกานั้น เมื่อนิโกรชื่ออลองโซ เปร์โด (Alonso Pedro) และเมื่อคอร์เตซ (Cortez) เดินทางจากสเปนมาสำรวจดินแดนและพบเม็กซิโกนั้น มีนิโกรเดินทางมากับคอร์เตซหลายคน

ในระยะเริ่มแรก จำนวนประชากรนิโกรที่ถูกนำมาเข้ามายังอเมริกา มีน้อยและไม่ได้
รับการปฏิบัติอย่างเป็นทาสแรงงานรับใช้คนผิวขาว แต่เป็นเพียงผู้รับใช้ในวงเวลาหนึ่ง
(Indentured Servant) เท่านั้น เช่นนิโกรกลุ่มแรกที่ถูกนำมาขายในเมืองเจมส์ทาวน์
(Jamestown) รัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) ในปี ค.ศ. 1619 เป็นต้น

สภาพสังคมของนิโกรตั้งแต่เริ่มเข้ามาอยู่ในอเมริกาจนถึงประมาณปี ค.ศ. 1979

ความจริงนิโกรเข้ามาอยู่ในอเมริกาในฐานะของผู้ย้ายถิ่น (Immigrants)
เช่นเดียวกับชนชาติอื่น ๆ แต่สิ่งที่ทำให้สถานภาพทางสังคมของนิโกรแตกต่างจากชนกลุ่มอื่น
เกิดจากสาเหตุใหญ่ ๆ 2 ประการ ประการที่หนึ่ง ได้แก่อัตลักษณ์ทางกายภาพ อันเป็น
ลักษณะของเผ่าพันธุ์ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ และต่างจากชนเผ่าอื่น ๆ ซึ่งเป็นคนผิวขาว
อย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นเมื่อคนผิวขาวสามารถปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตแบบอเมริกัน ได้จึงกลายเป็น
เป็นคนอเมริกัน (Americanized) ไปในที่สุดจะได้รับการยกย่อง มีสถานภาพสังคมที่
สาเหตุประการที่สองได้แก่ จุดประสงค์ในการเข้ามาอยู่ในอเมริกาของนิโกรซึ่งแตกต่าง
จากชนผิวขาวอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะในขณะที่คนผิวขาวซึ่งส่วนใหญ่อพยพมาจากยุโรป โดยตั้งใจ
มาอยู่ในอเมริกาเพื่ออิสรภาพในด้านต่าง ๆ เช่น การนับถือศาสนา แต่นิโกรถูกบังคับให้
ให้จากถิ่นที่อยู่เดิมของตนเพื่อมาเป็นทาสแรงงานรับใช้คนผิวขาว^๕

หลังจาก ค.ศ. 1660 เป็นต้นมา ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ยอมรับว่า การมีทาส
ไม่ใช่สิ่งที่ผิดกฎหมายอีกต่อไป ดังนั้นจำนวนประชากรนิโกรในอเมริกาจึงมากขึ้นตามลำดับ
โดยเฉพาะในรัฐทางใต้

อย่างไรก็ตามเมื่อชาวอาณานิคมในอเมริกาทำสงครามปฏิวัติตนเองจากประเทศ
อังกฤษนี้ ได้มีผู้หยิบยกเอาปัญหาเรื่องทาสเข้ามาด้วยว่า รัฐธรรมนูญควรจะบัญญัติการ
ห้ามค้าทาส ดังนั้นในปี ค.ศ. 1787 จึงมีการออกกฎหมายห้ามค้าทาสในบริเวณทางตะวันตก
เฉียงเหนือ (Franklin, 1966 : 273) เป็นเหตุให้การค้าทาสซบเซาลง

สิ่งสำคัญที่ทำให้การค้าทาสขยายตัวและมั่นคงถาวร ได้แก่ การปฏิวัติอุตสาหกรรม
ในประเทศอังกฤษ ซึ่งทำให้เกิดความต้องการฝ่ายเพื่อการผลิต อีกทั้งมีการประดิษฐ์

เครื่องจักรที่เรียกว่า "Cotton Gin" ซึ่งทำหน้าที่แยกฝ้ายจากเมล็ดได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ประชาชนของสหรัฐอเมริกาที่อยู่ในรัฐทางใต้ขยายการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการคังกล่าวให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อสหรัฐอเมริกาได้รับรัฐลุยเซียนาและรัฐฟลอริดาคืนมาในปี ค.ศ. 1803 และ 1819 เป็นเหตุให้เนื้อที่การปลูกฝ้ายขยายตัว จนถึงกับเรียกกันว่า อาณาจักรฝ้าย (The Cotton Kingdom) ผู้ปลูกฝ้ายเหล่านี้ต้องการแรงงานจากทาสนิโกรมาก นิโกรจึงถูกนำมาขายยังที่ต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา ส่วนผู้ปลูกฝ้ายบางคนที่ไม่สามารถจะซื้อทาสได้ก็จะใช้วิธีเช่าทาส

จำนวนทาสนิโกรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วระหว่างปี ค.ศ. 1790 - 1830 รัฐที่มีจำนวนทาสมากที่สุดจะเป็นรัฐที่ปลูกฝ้ายที่เรียกว่า อาณาจักรฝ้าย รัฐอื่น ๆ เช่น บริเวณรัฐเคลาแวร์ เรื่อยมาจนถึงรัฐฟลอริดา ตลอดจนรัฐเวอร์จิเนีย จะมีทาสอยู่มาก แต่รัฐที่มีทาสเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ได้แก่ รัฐอลาบามา และรัฐมิสซิสซิปปี

ชีวิตของทาสนิโกรในสหรัฐอเมริกาลำบากยากแค้นมาก เจ้าของทาสโดยส่วนใหญ่ปฏิบัติต่อทาสอย่างโหดเหี้ยมทารุณ แม้จะมีเจ้าของทาสบางคนให้ความเมตตากรุณาทาสอยู่บ้าง แต่ไม่อาจหลีกเลี่ยงการทารุณมนุษย์ด้วยกันไปได้ ทั้งนี้เพราะระบบทาส (Slave System) โดยปกติก็เป็นระบบของความโหดร้ายในธรรมชาติของคนเองอยู่แล้ว

นิโกรที่ถูกจับขายเป็นทาสนี้ไม่ถือว่าเป็นมนุษย์ แต่เป็นเพียงทรัพย์สินสมบัติชิ้นหนึ่ง (Property) ของเจ้าของเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เจ้าของทาสจึงมีสิทธิ์ที่จะลงโทษ ฆาตกรรม หรือทำการใด ๆ ได้ตามอำเภอใจ เช่น เมื่อทาสของตนมีลูก เจ้าของทาสมีสิทธิ์ที่จะแยกลูกของทาสไปประมูลขาย (The Slave Auction) หรืออาจแยกไปอยู่ที่อื่นได้ คนผิวขาวได้ออกกฎหมายมาเพื่อปกป้องตนเองและบังคับศาสนิกมาาย เว้น ห้ามทาสออกจากไร่โดยไม่ได้ขออนุญาต ห้ามทานิติกรรมสัญญาใด ๆ ห้ามขึ้นศาล ห้ามซื้ออสังหาริมทรัพย์ ห้ามทารุณคนผิวขาวแม้เพื่อป้องกันตนเองก็ตาม

ทาสส่วนใหญ่จะทำงานทางการเกษตรตามไร่ (Plantations) หรือนา (Farms) ที่มากที่สุดคือ ไร่ฝ้าย รองลงมาคือ ไร่ยาสูบ ข้าว และอ้อย ตามลำดับ ในส่วนที่มีขนาดใหญ่ มาก ๆ จะมีการแบ่งทาสออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งจะทำงานในบ้าน กูแลสวน ปรุงอาหาร

ขับรถ ตลอดจนรับใช้เจ้านาย เป็นการส่วนตัว ทาสเหล่านี้เรียกว่าคนรับใช้ในบ้าน (The house servants) เนื่องจากทาสกลุ่มนี้อยู่ใกล้ซิคเจ้านายจึงเรียนรู้การไ้ภาษาและปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตของเจ้านายได้เร็วกว่า ในขณะที่ทาสอีกกลุ่มหนึ่งจะทำงานกลางแจ้ง เรียกว่า "ทาสในไร่" (The Field Hands) โดยมีผู้ควบคุมอีกชั้นหนึ่ง (Overseer) ซึ่งอาจเป็นเจ้าของไร่เองหรือคนที่เจ้าของไร่กำหนด ทาสกลุ่มนี้ปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตของเจ้านายได้ช้า และมักจะแยกอยู่ในกระท่อมในบริเวณเดียวกับเจ้าของบ้าน กระท่อมของทาสจะไม่มีหน้าต่าง ไม่มีพื้น ใช้พื้นดินเป็นพื้น สร้างด้วยวัสดุชั้นเลว

เจ้าของทาสจะเป็นผู้จัดหาอาหารและเครื่องนุ่งห่มให้ เจ้าของที่เจ้าของทาสนำมาให้ ทาสมักจะเป็นเสื้อผ้าที่คนไม่ใช้แล้ว ส่วนอาหารก็เป็นอาหารที่ราคาถูก กลางๆ และปริมาณน้อย ไม่สอดคล้องกับภาระการทำงาน ในขณะที่ทาสต้องทำงานที่ไว้พลังงานมาก แต่กลับได้ อาหารเพียง เล็กน้อย

โดยปกติทาสจะต้องทำงานตั้งแต่เช้าจรู้นถึงค่ำ โดยไม่ได้พักผ่อน โอกาสที่ทาสจะได้พักผ่อนบ้างจะเป็นโอกาสพิเศษเช่น เทศกาลคริสต์มาส คนในครอบครัวเจ้าของทาสแต่งงานหรือวันพิเศษอื่น ๆ และแม้ทาสจะรู้สึกขบขันและเคืองแค้นต่อสภาพของตนเอง แต่ก็พยายามทำตามคำสั่งของเจ้าของโดยไม่ประท้วง/ทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดและไม่ถูกทารุณ ~~XXXX~~

หนักยิ่งขึ้นไปอีก อย่างไรก็ตามมีทาสบางคนแค้นแค้นเจ้าของทาสด้วยการทำลายเครื่องมือหรือผลิตในไร่ บางคนเผาทุ่งฉาง บางคนถึงกับฆ่าผู้ควบคุมและเจ้าของทาส แต่มีจำนวนน้อย เพราะทาสส่วนใหญ่จะแก้ปัญหาของตนด้วยการหันเข้าหาศาสนาคริสต์เป็นเครื่องปลอบใจตนเอง กิจกรรมทางศาสนาจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตของทาสอีกทางหนึ่ง เอนไซ้เพลงสวด (Spirituals) เป็นเครื่องมือในการระบายความคับแค้นของตน เป็นความหวังในชีวิต หลังจากตายจากโลกนี้ไปแล้ว เพลงสวดที่ทาสในสมัยนั้นรู้จักกันแพร่หลายได้แก่ "Nobody Knows The Trouble I See", "Swing Low, Swing Charlot" และ "Look Away in The Heaven, Lord".

นอกจากนี้ไร้ขนาดใหญ่มากแห่งอนุญาตให้ทาสได้เข้าโบสถ์คุยกับกนผิวขาวได้ แต่ต่อมาถูกรื้อห้ามอีก กิจกรรมทางศาสนาสำหรับทาสนิโกรมิใช่เพื่อ เป็นกำลังใจของทาส

ในการมีชีวิตรอยู่เท่านั้น หากแต่เป็นกิจกรรมสัมพันธ์ทางสังคมอีกด้วย ศาสนาคริสต์ที่ทาสส่วนใหญ่นับถือจะเป็นนิกายแบพติสต์ (Baptist) และเมธอดิสต์ (Methodist)

เจ้าของทาสบางคนจะฝึกฝนงานช่าง งานฝีมือต่าง ๆ แก่ทาสในไร่ของตนอีกด้วย เช่น งานช่างไม้ ช่างก่อสร้าง ช่างตัดเสื้อ ตลอดจนช่างทำรองเท้าเป็นต้น ในฤดูทำงานในไร่น้อย เจ้าของทาสก็จะส่งทาสเหล่านี้ไปให้เจ้าของในงานอุตสาหกรรมหรือย่านการค้าบริเวณใกล้เคียง ในปัจจุบันจะพบบางซึ่งเป็นฝีมือของทาสนิโกรได้จากบ้านเก่า ๆ แถวเมืองชาร์ลส์ทาวน์ (Charlestown) รัฐคาโรไลนาใต้ เมืองซาวานนาห์ (Savannah) รัฐจอร์เจีย หรือเมืองนิวออร์ลีนส์ (New Orleans) รัฐลุยเซียนา เม็กซิกัน และเมื่อถึงฤดูทาสทาสเหล่านี้ก็จะกลับมาทำงานให้กับเจ้าของของตนดังเดิม ทาสบางคนที่มีฝีมือทางช่างก็จะได้รับค่าตอบแทนสูง และในบางที่เจ้าของยังมีเวลาทาสบางคนสามารถซื้ออิสรภาพของตนเองได้จากเงินที่หามาได้ดังกล่าว (Tappan. 1965 : 306)

อย่างไรก็ตามก่อนหน้านี้นี้ได้มีทาสนิโกรบางคนได้กลายเป็นอิสระบางส่วนแล้ว จากผลของสงครามประกาศอิสรภาพ (The Revolutionary War) เนื่องจากทั้งฝ่ายอังกฤษและฝ่ายอาณานิคมต่างให้ความมั่นใจต่อกันนิโกรว่าหากช่วยตนรบแล้วตนจะให้อิสรภาพ ดังนั้นเมื่อสงครามยุติลงจึงมีนิโกรเป็นอิสระถึง 14,000 คน (Morsback. 1966 : 70 - 80) และมีนิโกรอิสระประมาณ 244,000 คน อยู่ในรัฐที่ยังคงมีทาสอยู่ในปี ค.ศ. 1860 (Franklin. 1960 : 281)

ทาสส่วนมากจะถูกบังคับไม่ให้เรียน เขียน หรืออ่านใด ๆ ทั้งสิ้น เนื่องจากคนผิวขาวเกรงว่าหากปล่อยให้ทาสมีความรู้ดีแล้วทาสเหล่านี้จะลุกขึ้นมาต่อสู้กับตน แต่ก็มีทาสบางคนในรัฐทางตอนเหนือมีโอกาสดูเขียนงานสาขานี้ ๆ ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมของนิโกรในเวลาต่อมา เช่น ฟิลลิส วิทลี (Phillis Wheatly) ทาสกับใช้ในบ้านของชาวผิวขาวที่มีฐานะและการศึกษาก็ได้สั่งสอนให้เธอรู้จักอ่านและเขียน จนสามารถที่จะเขียนบทกวีได้อย่างไพเราะ นอกจากนี้ยังมี เฟรดเดอริก ดักลาส (Frederick Douglass) ซึ่งเคยเป็นทาสแต่หลบหนีจากเจ้าของไป เป็นผู้เขียนอัตชีวประวัติและเป็นบรรณาธิการ

หนังสือพิมพ์ในเวลาต่อมา ทาสบางคนที่อยู่กับเจ้าของที่มีฐานะมั่งคั่ง มีการศึกษาดีจะอบรม และถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ แก่ทาสของตนด้วย จึงทำให้ทาสบางคนกลายเป็นครูหรือเป็น นักเทศน์สอนคนอื่นต่อไป

คงได้กล่าวมาแล้วว่า ระบบทาสขยายตัวอย่างรวดเร็วและเป็นแพร่หลายใน บริเวณรัฐทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้เพราะประชาชนในบริเวณดังกล่าวมีอาชีพทางการเกษตร จึงมีความต้องการแรงงานมาก และเห็นชอบกับระบบการมีทาส เนื่องจาก คนเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการนี้ ในขณะที่ประชาชนซึ่งอยู่ในรัฐทางตอนเหนือส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพทางการอุตสาหกรรม ความต้องการแรงงานจากทาสนี้จึงมีน้อยกว่า ทางใต้ ดังนั้นแนวความคิดเกี่ยวกับระบบการมีทาสจึงแตกออกเป็น 2 แนว พวกหนึ่งซึ่งได้รับ ประโยชน์ยังคงต้องการให้มีระบบทาสอยู่ อีกพวกหนึ่งต้องการให้มีการเลิกทาสเพราะตน ไม่ได้ประโยชน์

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐทางตอนใต้กับรัฐทางตอนเหนือ เกี่ยวกับระบบทาส อีกประการหนึ่ง คือการเสียภาษีและจำนวนผู้แทนของรัฐ กล่าวคือ ได้มีการตกลงกันว่า จำนวนผู้แทนรัฐที่จะเข้าไปอยู่ในรัฐสภาและจำนวนการเสียภาษีจะคิดตามจำนวนประชากร หรือไม่ รัฐทางฝ่ายเหนือไม่ต้องการให้รัฐทางฝ่ายใต้เข้ามามีอำนาจเหนือในการควบคุม กลไกในรัฐสภาแต่ขณะเดียวกันก็ต้องการให้รัฐทางฝ่ายใต้เสียภาษีมากกว่าตน โดยยึดตาม จำนวนประชากร รัฐทางฝ่ายใต้จึงไม่ยอมและเห็นว่าหากจะยึดจำนวนประชากร เป็นเกณฑ์ ในการเสียภาษียิ่งต้องยึดเป็น เกณฑ์สำหรับการกำหนดจำนวนผู้แทนรัฐ เข้าสู่สภาด้วย

ในที่สุดได้มีการตกลงกันว่า การเสียภาษีและจำนวนผู้แทนรัฐเข้าสู่รัฐสภานั้นให้ยึดถือ ตามจำนวนประชากรของแต่ละรัฐ และปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือมีการตกลงกันว่านิโกรซึ่ง เป็นทาสอยู่และไม่ถือว่าเป็นมนุษย์นั้นจะนับเป็นจำนวนพลเมืองของรัฐหรือไม่ หลังจากได้ มีการโต้เถียงกันแล้ว จึงได้ตกลงว่า ให้ต่อนิโกรจำนวน 5 คน เท่ากับพลเมืองเพียง 3 คน

อย่างไรก็ตามแม้จะตกลงกันได้ถึงจำนวนผู้แทนรัฐและการเสียภาษีแล้ว แต่รัฐทาง ฝ่ายเหนือก็ยังคงต้องการให้มีการเลิกทาสอยู่ เหตุผลประการหนึ่งเป็นเพราะประชาชน

ในรัฐทางตอนเหนือเห็นว่าหากยอมให้รัฐทางตอนใต้มีทาสอยู่และขยายตัวต่อไปเรื่อย ๆ จำนวนประชากรย่อมจะมากขึ้นไปตามลำดับ และอาจมีเสียงข้างมากในสภามากกว่าพวกตนได้ (Morsback. 1966 : 96)

จะเห็นว่าระบบทาสเริ่มก่อให้เกิดความขัดแย้งในคอนอเมริกาเองตามลำดับ มีทั้งฝ่ายที่เห็นด้วย (The Proslavery) และฝ่ายที่ต่อต้าน (The Antislavery) นอกจากนี้ทาสนิโกรเองได้พยายามลุกขึ้นต่อสู้หลายครั้งด้วยกัน เช่น ในปี ค.ศ. 1822 เดนมาร์ค เวสซี (Denmark Vessey) (1767 - 1822) วางแผนจะทำการกบฏ แต่ทาสคนหนึ่งทยศ เวสซีจึงถูกจับประหารชีวิต

ต่อมา แนท เทอร์เนอร์ (Nat Turner, 1800 - 1831) ได้รวบรวมทาสนิโกรเป็นพวกเข้าฆ่าเจ้าของทาสและคนผิวขาวทั่ว ๆ ไป สร้างความหวาดกลัวให้กับคนผิวขาวเป็นอันมาก เทอร์เนอร์เป็นทาสแต่เป็นนักเทศน์ในเวลาเดียวกัน เทอร์เนอร์เชื่อว่าตนได้รับบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้า ให้มาปลดปล่อยทาสนิโกรให้เป็นอิสระ ต่อมาไม่นานเขาถูกจับประหารชีวิต หลังจากหลบหนีอยู่ในกุฎีแห่งหนึ่งถึง 3 เดือน เพื่อเกิดกรณีเทอร์เนอร์ขึ้น คนผิวขาวจึงห้ามทาสยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมทางศาสนาโดยไม่มีคนผิวขาวอยู่ด้วยโดยเด็ดขาด เพราะเกรงว่าทาสจะใช้กิจกรรมดังกล่าวเป็นเครื่องมือในการวางแผนกบฏ อีกทั้งห้ามเขียนหนังสือและห้ามเป็นนักเทศน์ด้วย คนผิวขาวบางคนกล่าวหาทาสให้คว่ำการศึกษาอบรมแก่นิโกรว่า เป็นตัวกระตุ้นที่ก่อให้เกิดการกบฏ อาชญากรรม และความวุ่นวายต่าง ๆ

การบังคับนิโกรไม่ให้อำนาจกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้ที่ เป็นนิโกรอิสระ (Free Negro) อยู่มาก เนื่องจากคนพวกนี้จำเป็นต้องนำบัตรแสดงว่าตนเป็นนิโกรอิสระเสมอ มิฉะนั้นอาจถูกจับและถูกขังเย็บคอหอกต่าง ๆ เมื่อใดก็ได้

จากการที่ระบบทาสเริ่มไม่เป็นที่พอใจของทาสเอง และของคนที่เห็นว่าระบบทาสเป็นสิ่งที่ควรจะถูกยกเลิกเสีย จึงนำไปสู่ขบวนการเลิกทาสอย่างแท้จริง และอย่างทอเนื่อง

ขบวนการ เลิกทาส (The Abolitionist Movement)

ในขณะที่ระบบการมีทาสสร้างความพอใจให้กับคนกลุ่มหนึ่ง แต่ก็สร้างความไม่พอใจให้แก่คนอีกกลุ่มหนึ่งด้วย ต่างฝ่ายต่างพยายามอ้างเหตุผลสนับสนุนการกระทำของตน และผู้ที่เคียดแค้นต่อการจำกัดสิทธิ์ต่าง ๆ ของทาส ได้แก่ นิโกรอิสระ ซึ่งอาจเป็นอิสระโดยการซื้ออิสรภาพของตนเอง โดยการหลบหนี หรือโดยผลของสงครามประกาศอิสรภาพ ดังได้กล่าวมาแล้ว เนื่องจากมีการกำหนดว่า ห้ามคนผิวดำเข้าทำงานร่วมกับคนผิวขาวในบางแห่ง จำกัดงานบางชนิดให้เฉพาะคนผิวขาวทำ อีกทั้งหากคนผิวขาวพบคนผิวดำคนใดไม่มีบัตรประจำตัวแสดงว่าเป็นนิโกรอิสระ คนผิวขาวคนนั้นสามารถณานิโกรดังกล่าวไปเป็นทาสของตนได้ทันที เป็นเหตุให้นิโกรอิสระต้องพกบัตรแสดงตัวตลอดเวลา

นอกจากความเคียดแค้นในเรื่องการพกบัตรแล้ว นิโกรอิสระยังถูกวิพากษ์วิจารณ์สิทธิ์ในการลงคะแนนเสียงอีกด้วย กล่าวคือ หลังสงครามประกาศอิสรภาพแล้ว รัฐบาลรัฐอนุญาตให้นิโกรมีสิทธิลงคะแนนได้ แต่พอถึงราวปลายทศวรรษ 1830 คนผิวขาวได้พยายามหาหนทางกีดกันนิโกรออกไปจากการเป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกาที่เท่าเทียมกับตน อีกประการหนึ่งเพราะความหวาดกลัวการกระทำที่รุนแรงของทาสนิโกรที่พยายามกบฏ ด้วยเหตุนี้เอง นิโกรจึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าการมีผิวสีดาเป็นสิ่งที่ต่ำต้อย น่ารังเกียจและน่าอับอาย นิโกรบางพวกจึงคิดว่าคนมิใช่คนอเมริกันแม้จะเกิดในอเมริกา แต่เป็นคนอัฟริกัน และบางพวกอยากกลับไปคืนสู่อัฟริกาด้วยซ้ำ ขณะเดียวกันนิโกรบางพวกก็พยายามจะปรับตัวโดยการพัฒนาตนเอง ให้เหมือนคนผิวขาวและให้อยู่ในโลกของคนผิวขาวต่อไปได้ นิโกรกลุ่มนี้เรียกตนเองว่า "กลุ่มปรับปรุงแก้ไข" (Improvement Groups) พยายามสร้างโบสถ์ โรงเรียน โรงภาพยนตร์ ตลอดจนจรรยา ในทลส์ เป็นของชนผิวดำโดยเฉพาะ มีการออกหนังสือพิมพ์ได้แก่ Freedom's Journal โดยมี จอห์น รัสเวลล์ (John Russwurm) และ แซมมวล คอร์นิช (Samuel Cornish) เป็นบรรณาธิการ ในปี ค.ศ. 1827 ที่เมืองนิวยอร์ก (New York City) ซึ่งเป็นครั้งแรกที่นิโกรมีหนังสือพิมพ์ในอเมริกาเป็นของตนเอง

ความจริงมีผู้เห็นวาระบบทาสนี้เลวร้าย ไร้ศีลธรรมและไร้มนุษยธรรมมานานแล้ว และเห็นว่าควรเลิกเสีย โดยกลุ่มควอเกอร์ส์ (Quakers) ในเพนซิลเวเนีย เป็นผู้ริเริ่มขึ้น จากนั้นความต้องการให้มีการเลิกทาสทวีขึ้นตามลำดับ เหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความตื่นเคียดมากขึ้น ได้แก่ ในปี ค.ศ. 1831 วิลเลียม แกร์วิสัน (William Garrison) ออกหนังสือชื่อ The Liberator ในปี ค.ศ. 1853 ได้มีการรบกวนตั้งสมาคมต่อต้านการมีทาสขึ้น ในปี ค.ศ. 1852 นวนิยายของแคเรียค บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) เรื่อง Uncle Tom's Cabin ถูกตีพิมพ์ออกมา นวนิยายเรื่องนี้พรรณานานความทุกข์ยาก ความคับแค้นต่าง ๆ นานาของทาส ทำให้ผู้อ่านเห็นใจ สงสารทาส และมองเห็นวาระบบทาสเป็นระบบที่ชั่วร้าย กว้างกว่าสโตว์เขียนนวนิยายเรื่องนี้จากคำบอกเล่าของ โจเซฟ เฮนสัน (Josiah Henson) นิโกรที่เคยเป็นทาสคนหนึ่งแต่หลบหนีไปอยู่ในแคนาดา หลายคนเชื่อว่านวนิยายเรื่องนี้ของสโตว์เป็นชนวนสำคัญที่นำไปสู่การเลิกทาสในเวลาต่อมา จนถึงกับมีเรื่องเล่ากันว่า ครั้งหนึ่งเมื่อประธานาธิบดี ลินคอล์นพบสโตว์ เขาได้กล่าวว่า "สงครามกลางเมืองอันนำไปสู่การเลิกทาสนั้น มีต้นเหตุมาจากผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งคือคุณนี่เอง" (Bonero. 1979 : 214)

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีผู้เสนอว่า ควรจะเลิกทาสแต่ไม่มีผู้ใดกล่าวถึงเลยว่าจะทำอย่างไรกับนิโกรที่จะเป็นอิสระหลังการเลิกทาสแล้ว

การเลิกทาสจะเป็นไปได้มากขึ้นเมื่อผู้สนับสนุนให้มีการเลิกทาสได้รับความร่วมมือจากนิโกรอิสระที่เคยเป็นทาสและต้องการให้มีการเลิกทาสอย่างแท้จริง นิโกรอิสระเหล่านี้ ได้แก่ โซเจอร์เนอร์ ทรูธ (Sojourner Truth) และเฟรดเดอริก ดักลาส (Frederick Douglas) ทั้งสองเป็นผู้มีความสามารถในการพูดโน้มน้าวจิตใจคนในที่สาธารณะเป็นอย่างดี นอกจากนี้ดักลาสยังออกหนังสือพิมพ์ชื่อ The North Star ในปี ค.ศ. 1847 สนับสนุนความคิดที่ให้มีการเลิกทาสอีกด้วย

นอกจากวิธีการใช้สิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ แล้ว วิธีการอีกอย่างหนึ่งซึ่งผู้สนับสนุนการเลิกทาสใช้คือ วิธีการที่เรียกว่า ขบวนการ "รถไฟใต้ดิน" (The Underground Railroad) ซึ่งพวกควอเกอร์ส์และกลุ่มต่าง ๆ ร่วมกันจัดตั้งขึ้น เป็นการช่วยทาสที่ต้องการ

จะหนีจากเจ้าของ โดยใช้บ้านของผู้สนับสนุนเป็น "สถานี" (Stations) เป็นช่วง ๆ มีผู้มาติดต่อกับทาสเรียกว่า "นายตรวจ" (Conductors) และ "นายตรวจ" ซึ่งเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายในบรรดาทาสเป็นสตรี คือ แฮเรียต ทับแมน (Harriet Tubman) ซึ่งเธอก็เคยเป็นทาสเช่นกัน และหลบหนีไปได้ ขบวนการ "รถไฟใต้ดิน" นี้ มี เลวี คอฟฟิน (Levi Coffin) เป็นประธาน

สิ่งที่ทำให้ประชาชนในรัฐทางเหนือแน่ใจว่าประชาชนในรัฐทางฝ่ายใต้จะไม่ยอมเลิกทาส ได้แก่ กรณีที่จอห์น บราวน์ (John Brown) รวบรวมพรรคพวกเข้าโจมตีท่าเรือฮาร์เปอร์ส (Harpers Ferry) ในรัฐเวอร์จิเนียตะวันตก ในปี ค.ศ. 1859 บราวน์ถูกจับประหารชีวิต ซึ่งแสดงให้เห็นว่า รัฐทางฝ่ายใต้ยังคงยืนยันให้ระบบทาสอยู่เหนียวแน่น ฝ่ายที่ต้องการให้มีการเลิกทาสเห็นว่าบราวน์เป็นนักบุญที่ยิ่งใหญ่

ในขณะที่ขบวนการเลิกทาสค่อย ๆ เจริญเติบโตขึ้น ขบวนการสนับสนุนระบบทาสก็เจริญมากขึ้นเช่นกัน พวกหลังนี้ส่วนใหญ่จะอยู่ในรัฐอับเคียนน่า โอไฮโอ และอิลลินอยส์ และบุคคลซึ่งเป็นที่รู้จักกันกว้างแพร่หลายว่าเป็นผู้นิยมการมีทาส ก็คือ สตีเฟน เอ. คักลาส (Stephen A. Douglas) ซึ่งอยู่ในรัฐอิลลินอยส์

กลุ่มนิยมหรือกลุ่มสนับสนุนระบบการมีทาสส่วนใหญ่จะเป็นผู้มีอิทธิพลทางการเมือง จึงมักมีชัยชนะในการออกกฎหมาย เช่น แต่เดิกรัฐบาลห้ามมิให้รัฐใด ๆ ที่อยู่ระหว่างเส้นรุ้งที่ 36° 30' เหนือ และรัฐที่มีชายแดนติดกับเขตแดนทางตอนใต้ของรัฐมิสซูรีมีทาสเพิ่มขึ้นอีก แต่ปรากฏว่าในปี ค.ศ. 1820 คนกลุ่มนี้ไ้ผลักดันรัฐบาลให้ออกพระราชบัญญัติที่เรียกว่า The Missouri Compromise กำหนดว่า การจะมีทาสเพิ่มขึ้นหรือที่ไม่เคยมี และต้องการจะบีบให้ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของแต่ละรัฐ อย่างไรก็ตามความกำบังจัยอื่น ๆ อีกที่ทำให้ระบบทาสต้องเลิกล้มไปในที่สุด

นิโกรกับสงครามกลางเมือง

แมสงครามกลางเมือง (The Civil War) จะนำไปสู่การประกาศเลิกทาสในที่สุดก็ตาม แต่ประธานาธิบดีลิงคอล์น (President Lincoln) กล่าวว่า เมื่อเขา

ประกาศสงครามในปี ค.ศ. 1861 นั้น เขามีได้มีเจตนาที่จะสนับสนุนหรือทำลายระบบทาส
แต่อย่างใด เพียงแต่ต้องการรวมรัฐต่าง ๆ เข้าด้วยกันเท่านั้น

ความจริงสงครามกลางเมืองเกิดจากสาเหตุหลายประการด้วยกันรวมทั้งความ
ขัดแย้งกันในค่านิยมเศรษฐกิจและการเมืองของฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้ กล่าวคือฝ่ายเหนือ
ต้องการให้มีการรวมรัฐต่าง ๆ เข้าด้วยกันโดยมีรัฐบาลกลาง (Union) ส่วนทางฝ่ายใต้
ต้องการให้แต่ละรัฐเป็นอิสระและปกครองตนเอง (Confederacy) ประธานาธิบดีลิงคอล์น
ซึ่งมีจุดประสงค์ที่จะรวมรัฐต่าง ๆ เข้าด้วยกันจึงประกาศสงคราม

ในตอนแรกรัฐทางฝ่ายเหนือคาดการณ์ว่า ฝ่ายใต้จะต้องปรารถนินใจเข้า แต่ปรากฏ
ว่าสงครามยืดเยื้อเป็นเวลานานเกินกว่าที่คาดไว้ ในที่สุดรัฐทางฝ่ายเหนือพบว่า การที่รัฐฝ่ายใต้
สามารถจะต่อสู้อยู่ได้นานเพราะมีทาสนิโกรช่วยเจ้าของของตนรบอยู่ ประธานาธิบดีลิงคอล์น
จึงประกาศเลิกทาสในวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1863 (Morsback. 1966 : 145) ด้วย
คาดว่าหากทาสไม่ช่วยเหลือในการรบแล้ว รัฐทางฝ่ายใต้คงจะอ่อนกำลังลงและยอมแพ้ในที่สุด
โดยประกาศว่า รัฐใดหรือผู้ใดก็ตามที่ก้าวก่ายรัฐบาลกลางมีทาสไว้ในครอบครอง ถือว่า
กระทำผิดกฎหมาย

อย่างไรก็ตามการมีทาสยังคงยืดเยื้อต่อมา จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1865 ประธานาธิบดี
ลิงคอล์น ได้ประกาศบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 13 (The 13th Amendment)
บังคับว่าห้ามทุกคนมีทาสไว้ในครอบครอง นอกจากนี้ยังได้มีการวางแผนจะให้ทาสที่ได้รับอิสระ
ไปตั้งถิ่นฐานในหมู่เกาะอินเดียตะวันตก (West Indies) เนื่องจากเกรงว่าจะเกิดปัญหา
ขึ้น หากคนผิวขาวและคนผิวดำต้องอยู่ร่วมกัน

สงครามกลางเมืองยุติลงในปี ค.ศ. 1867 รัฐฝ่ายใต้เป็นฝ่ายแพ้สงคราม และ
ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของประธานาธิบดีลิงคอล์น ซึ่งได้ออกบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ
มาตรา 14 และ 15 เพื่อรับรองสิทธิในการลงคะแนนเสียงของนิโกรอีกด้วย

เมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลง มีทาสนิโกรกลายเป็นอิสระชน (The Freedmen)
ถึง 4,000,000 คน (สมร นิตินันท์ประกาศ 2525 : 12 - 13)

นิโกรกัยยุคฟื้นฟู

หลังจากที่สงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงแล้ว อาคาร บ้านเรือน สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ รวมทั้งถนนหนทางและทางรถไฟ ชารุกเสียหาย ไร้การไม่ได้ อีกทั้งผลิตผลทางการเกษตรก็เสียหาย ซากแกลนไปค้วย รัฐบาลจึงจำเป็นต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน ช่วงเวลานี้จึงเรียกว่า "ยุคฟื้นฟู" (The Reconstruction Period) สำหรับนิโกรกัย ซึ่งเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงและรุนแรงจากผลของการประกาศเลิกทาสมากกว่าคนกลุ่มอื่น ทั้งนี้เพราะต้องเปลี่ยนสภาพของตนเองจากทาสรับใช้ของคนผิวขาว ซึ่งแม้ในสงครามกลางเมืองยังต้องช่วยเจ้าของของตนรบ มาเป็นอิสระชนที่ต้องเผชิญกับปัญหาไร้ที่ดินทำกิน ไร้ที่อยู่อาศัย ไม่มีงานทำ อิสระชนเหล่านี้ต่างก็เร่รอนไปเรื่อย และรอแต่ความช่วยเหลือจากรัฐบาลกลาง ส่วนนายทาส (The Slave Masters) บางคนทนสภาพุ่นวายในยุคนี้ไม่ได้หลบหนีไปอยู่เสียในต่างประเทศ

ทาสบางคนที่ถูกขายมาเป็นอิสระชนแล้วสามารถที่จะมีที่นาขนาดเล็กเป็นของตนเองได้ แต่ก็มีจำนวนไม่กี่คนเท่านั้น ในช่วงนี้คนผิวขาวในสหรัฐอเมริกาต้องพยายามปรับตัวให้คุ้นเคยกับคนผิวดำที่ได้รับการปลดปล่อย และทางค่านคนผิวดำเองก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับสังคมเช่นเดียวกัน คนผิวดำเหล่านี้อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้จึงช่วยเหลือหรือพึ่งพาตนเองไม่ได้ คนผิวดำอิสระจำนวนมากพากันอพยพเข้าสู่เมืองใหญ่ รั่วไปทางตอนเหนือ เพราะคาดว่าจะมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม คนผิวดำบางกลุ่มเห็นว่า การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เนื่องจากจะเป็นบันไดไปสู่ความก้าวหน้า จึงหันเข้าหาการศึกษา

ทางค่านเจ้าของทาสซึ่งทำการเกษตรอยู่ในรัฐทางตอนใต้ก็ประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานและไร่นาเสียหายเช่นกัน ในขณะที่ทาสผิวดำที่ได้รับอิสระชนที่อยู่อาศัยและไม่มีงานทำ เมื่อเป็นดังนี้จึงเกิดระบบใหม่ในทางการเกษตรขึ้นที่เรียกว่า "การเช่านา"

(Tenant - Farming) หรือ "การแบ่งปันผลผลิตที่ได้จากการเกษตร" (Share - Cropping) กล่าวคือ เจ้าของที่ดินจะเป็นผู้จัดหาเครื่องมือสำหรับทำการเกษตร เมล็ด ตลอดจนที่อยู่อาศัยให้ นิโกรกัยเป็นผู้ลงแรงทำ เมื่อได้ผลผลิตก็นำมาแบ่งปันกัน อย่างไรก็ตามคนผิวดำเหล่านี้มักจะถูกโกงอยู่เสมอ เนื่องจากเป็นผู้ขาดความรู้ในเรื่องต่าง ๆ

ประธานาธิบดีลินคอล์นตระหนักในปัญหาต่าง ๆ ของทาสผิวดำที่กลายมาเป็นอิสรชน เป็นอย่างดี จึงได้ออกพระราชบัญญัติ (Bill) กำหนดให้มีการจัดตั้งสำนักงานเพื่อช่วยเหลืออิสรชนขึ้น (Freedman's Bureau) สำนักงานนี้ทำหน้าที่คอยแนะนำอิสรชนทางด้านการต่าง ๆ รวมทั้งด้านการศึกษาและการก่อตั้งโรงเรียนสำหรับนิโกรในตอนใต้ สำนักงานดังกล่าวยุติลงในปี ค.ศ. 1870 ปรากฏว่ามีโรงเรียนสำหรับนิโกรเกิดขึ้นกว่า 4,000 แห่ง และคนผิวดำกว่า 250,000 คน ได้รับการศึกษา สถาบันการศึกษาที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ได้แก่ Howard University, Hampton Institute และ Georgia Baptist (ปัจจุบันคือ Morehouse)

นอกจากจะมีการสร้างโรงเรียนแล้ว ยังมีการสร้างวัดสำหรับนิโกรอีกด้วย ก่อนสงครามกลาง เมื่อวัดที่เป็นนิกายแบ็บติสต์มีอยู่เพียง 150,000 แห่ง แต่หลังสงคราม ปรากฏว่ามีวัดนิกายนี้มากถึง 500,000 แห่ง ซึ่งเป็นตัวเลขที่สำรวจในปี ค.ศ. 1870 อย่างไรก็ตามสิทธิทางกฎหมายของพวกนิโกรยังไม่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป สำนักงานช่วยเหลืออิสรชนไม่ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาการมีสิทธิลงคะแนนเสียงในรัฐทางใต้ คนผิวดำยังพยายามออกกฎหมายริครอบสิทธิต่อของนิโกรที่เป็นอิสรชนเหล่านี้ เช่น ห้ามนิกรมีทรัพย์สินสมบัติเป็นของตนเอง จากกฏบางชนิดที่จะให้นิกรทำ นิกรคนใดไม่ทำงานทำ ถือว่ามีความผิดต้องถูกจับเข้าคุก และปรับด้วยการทำงานให้คนผิวดำ กฎหมายที่คนผิวดำพยายามออกมาเพื่อกำกัสิทธิของคนผิวดำนี้ เรียกว่า "Black Codes"

ในปี ค.ศ. 1863 เมื่อนายพลแกรนท์ (Grant) เข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี สืบต่อจากประธานาธิบดีลินคอล์นซึ่งถูกลอบสังหาร ได้มีการแก้ไขบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 15 ในบางรัฐ เช่น จอร์เจีย มิสซิสซิปปีและเท็กซัส ห้ามการกีดกันพลเมืองไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ๆ เพียงเพราะสีผิว เชื้อชาติ หรือการเคยเป็นทาสมาก่อน รัฐบาลกลางผู้ปกครองประเทศในขณะนี้ เป็นพรรครีพับลิกัน (Republican) ซึ่งดำเนินนโยบายและมีโครงการบูรณะคนผิวดำ หากความไม่พอใจให้แก่คนผิวดำทางตอนใต้เป็นอันมาก บางพวกพยายามผลักดันให้พรรคเดโมแครท (Democrat) เข้าไปมีอำนาจในการปกครองของรัฐ

นอกจากนี้ยังได้มีการก่อตั้งสมาคมลับขึ้นอีกด้วย เช่น สมาคม คู คลักซ์ แคลน (Ku Klux Klan) ซึ่งนิยมเรียกว่า เค เค เค (K.K.K.) หรือสมาคมเหล่าอัศวินคาเมเลียขาว (The Knights of The White Camellia) สมาคมเหล่านี้หาหน้าที่กอบกู้กรรโชกหรือลงประชามณ์พวกคนผิวดำอย่างโหดร้ายทารุณ เพื่อรักษาความเป็นเลิศของคนผิวขาว (White Supremacy)

พวก เค เค เค ได้จัดตั้ง "อาณาจักรลอนแห่งภาคใต้" ขึ้นในปี ค.ศ. 1867 ที่เมืองแนชวิลล์ (Nashville) รัฐเทนเนสซี ในอาณาจักรนี้จะมีตำแหน่งลคหลันกันลงไปทางานของตนอย่างลับ ๆ ในตอนกลางคืน ใส่หน้ากาก สวมหมวกกระดาษเป็นรูปกรวย สวมเสื้อคลุมเพื่อมิให้เจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองจับได้ กอบกู้กุ่มอยู่ตามป่าละเมาะแล้วออกมากรรโชกนิโกรที่เดินทางกลับบ้านหลังจากเลิกการประชุมสันนิบาตยูเนียนที่หาหน้าที่คอยแนะนำการออกเสียงลงคะแนนอย่างถูกต้องของพรรครีพับลิกัน ซึ่งเป็นกรกระทำที่คนผิวขาวไม่พอใจมาก

นอกจากสมาคมดังกล่าวแล้วยังมีคนผิวขาวบางกลุ่มที่ฉกฉวยโอกาสจากสถานการณ์เช่นนี้ เอารัดเอาเปรียบคนผิวดำ เช่น พวก "คาร์เพ็ทแบกเกอร์" (Carpetbaggers) ซึ่งเป็นคนผิวขาวที่ขาดการศึกษา เห็นแก่ตัว เดินทางจากทางตอนเหนือไปยังตอนใต้ เพื่อแสวงหาโชคลาภจากนิโกร "คาร์เพ็ทแบกเกอร์" ได้รับฉายาดังกล่าวนี้เพราะเป็นพวกที่นาสมบัติของตนทั้งหมดที่มีใส่กระเป๋าที่ทำด้วยพรมคิดตัวไปด้วยทุกแห่ง คนผิวขาวอีกพวกหนึ่งซึ่งพยายามเอารัดเอาเปรียบคนผิวดำได้แก่ พวก "สกาลาแวก" (Scalawag) ซึ่งเป็นคนผิวขาวที่เคยทำการเกษตรอยู่ทางใต้มาก่อน คนผิวขาวกลุ่มนี้พยายามฉกฉวยความรู้ของนิโกรมาเป็นประโยชน์ของตน ซึ่งรวมถึงประโยชน์ทางการเมืองด้วย โดยการฉกฉวยโอกาสเข้าไปดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ในรัฐสภาแห่งชาติแทนที่คนผิวดำเกือบหมด ในขณะที่คนผิวดำมีโอกาสดำเนินไปเพียง 15 คนเท่านั้น

หลังการฟื้นฟูประเทศ นิโกรมีฐานะทางเศรษฐกิจขึ้นเล็กน้อย นิโกรบางคนหันกลับไปทำงานกับเจ้าของไร่อีกและไคค่างตอบแทนซึ่งแม้จะเล็กน้อยแต่ก็ทำให้พวกเขา

รอดพ้นจากการอดตาย บางคนสามารถซื้อที่ดินขนาดเล็กเป็นของตนเองได้ ในปี ค.ศ. 1879 มีการสำรวจพบว่า นิโกรเดินทางมาสู่เมืองใหญ่ และไปทางเหนือเป็นจำนวนมาก ในระยะนี้ รัฐทางใต้เองก็เริ่มเปลี่ยนสภาพจากการทำการเกษตรมาเป็นการทำอุตสาหกรรม ทำให้นิโกรได้งานเพิ่มขึ้นจากโรงงานทำเฟอร์นิเจอร์หรือโรงงานถลุงเหล็ก จึงนับว่าสภาพของนิโกรในรัฐอุตสาหกรรมทางใต้ดีกว่าทางเหนือเล็กน้อย แม้ว่าจะไม่ใช่เลิศเสียทีเดียว คนผิวขาวได้รวมตัวกันก่อตั้งสมาคม "อัศวินแห่งแรงงาน" (The Knights of Labor) ขึ้น ก็คึกคักมิให้นิโกร เข้าเป็นสมาชิก และก็คึกคักการเข้าทำงานของพวกนิโกร ในยุคนี้สิทธิทางการเมืองของนิโกรตกต่ำลง แต่สิ่งที่ทำให้สถานภาพโดยทั่วไปของนิโกรดีขึ้น ได้แก่ การศึกษา นิโกรมีสถาบันการศึกษาเป็นของตนเอง อย่างไรก็ตามการแบ่งแยกโรงเรียนยอมทำให้โรงเรียนสำหรับนิโกรเป็นโรงเรียนที่ด้อยกว่าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในยุคหลังที่ยุโรปประเทศ (1865 - 1877) นิโกรเริ่มแสดงความสามารถทางด้านวรรณกรรมให้ปรากฏมากขึ้น เช่น เฟรดเดอริค ดักลาส (Frederick Douglass) เขียน The Life and Times of Frederick Douglass (1892) บูกเกอร์ ที วอชิงตัน (Booker T. Washington) เขียน Up from Slavery หรือ ดูบัวส์ (W.E.B. DuBois) ซึ่งเป็นนิโกรคนแรกที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard) เขียน The Suppression of The African Slave Trade

แม้ว่านิโกรจะได้แสดงความสามารถของตนออกมาจนเป็นที่ประจักษ์แก่คนผิวขาวแล้วก็ตาม แต่นิโกรก็ยังไม่ได้เป็นที่ยอมรับ เข้าสู่ความเป็นคนอเมริกันแควอย่างใดและยังต้องเผชิญกับภาวะที่ไม่น่าพอใจอยู่หลายประการ เช่น ในปี ค.ศ. 1883 ศาลสูงสุด (The Supreme Court) ได้พิพากษาว่า กฎหมายว่าด้วยสิทธิพลเมือง (The Civil Rights Law) ซึ่งออกในปี ค.ศ. 1875 ขัดต่อรัฐธรรมนูญ เนื่องจากบังคับว่านิโกรจะต้องได้รับความเสมอภาคและสิทธิที่ดัดเทียมกับคนผิวขาว และยังบังคับอีกด้วยว่า เละเมืองทุกคนทุกสีผิวของประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีสิทธิที่จะได้รับ "ความสำราญอย่างเต็มที่โดยเสมอภาคกัน" จากบริการสาธารณะต่าง ๆ ได้แก่ โรงแรม รถไฟ รถประจำทาง โรงภาพยนตร์ ตลอดจน

สถานพักนอนหย่อนใจต่าง ๆ ศาลสูงสุดยังประกาศด้วยว่ารัฐบาลไม่มีสิทธิที่จะคุ้มครองนิโกรที่ถูกแบ่งแยกหรือกีดกันการกระทำดังกล่าว เป็นที่ยอมรับ เนื่องจากคนอเมริกันให้ความเคารพต่อศาลสูงสุดเป็นอย่างมากมาโดยตลอด การตัดสินเกี่ยวกับนิโกรในครั้งนี้จึงเท่ากับเป็นการกีดกันนิโกรให้ต่ำกว่าคนผิวขาวนั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี ค.ศ. 1896 เมื่อศาลสูงสุดได้ประกาศเกี่ยวกับการเดินทางของนิโกรว่าให้เป็นการ "แบ่งแยกแต่เท่าเทียม"

(Separate but Equal) เป็นผลให้คนผิวขาวและนิโกรแบ่งแยกจากกันโดยสิ้นเชิง

สำหรับคนผิวขาวทางใต้นั้นไม่ต้องการจะยกย่องนิโกร แม้ว่าจะต้องอาศัยแรงงานของนิโกรในการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจก็ตาม จึงมักจะให้ค่าจ้างแรงงานต่ำ ส่วนนิโกรที่พอมือมีอยู่บ้างและพอจะมีโอกาสเลือกงานได้ก็มักจะถูกกีดกันอาชีพ รัฐบาลตอนใต้เริ่มออกกฎหมายกีดกันการลงคะแนนของนิโกรอีกครั้ง มีการลอบฆ่าและทำร้ายนิโกร เป็นจำนวนมาก หนังสือพิมพ์ของคนผิวขาวต่อต้านการกระทำดังกล่าว ผู้นำของคนผิวขาวหลายคนเรียกร้องขอความคุ้มครองแต่ผู้นำผิวขาวทำเพิกเฉย จึงสร้างความสับสนและความผิดหวังให้แก่นิโกรเป็นอย่างมาก (Franklin. 1966 : 285) และบุคคลที่สามารถจะประสานความสัมพันธ์ระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวขาวได้เป็นอย่างดี ได้แก่ บูกเคอร์ ที่ วอชิงตัน ซึ่งร่วมกับ นายพล เอส ซี อาร์มสตรอง (S.C. Armstrong) ตั้งโรงเรียนขึ้น ชื่อว่า สถาบันทัสกีจี (Tuskegee Institute) ที่รัฐอลาบามา ในปี ค.ศ. 1881 สถาบันทัสกีจีนี้ เป็นโรงเรียนหัตถกรรม ทั้งนี้เพราะวอชิงตันเห็นว่านิโกรควรมีการศึกษาตามความสามารถและความถนัด เฉพาะตนเพื่อประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองให้ได้ โดยไม่เป็นภาระของรัฐบาลคหบดีคนพิการ วอชิงตันยังคิดอีกอีกด้วยว่า อาชีพชั้นสูง เช่น แพทย์ ทนาย ฯลฯ มิได้มีไว้สำหรับนิโกร หากเปิดสอนจบแล้วไม่มีงานทำก็ไม่มีประโยชน์ แต่กระนั้นก็มีนิโกรบางกลุ่มไม่พอใจที่วอชิงตันสอนคนผิวขาวให้เรียนแต่การเกษตร การรับใช้ในบ้าน และการเป็นลูกมือชั้นต่ำตามโรงงาน เนื่องจากนิโกรเหล่านี้เห็นว่าการทำเช่นนี้เป็น การดูหมิ่นศักดิ์ศรีของนิโกรด้วยกันเอง วอชิงตันได้ชื่อว่าเป็นผู้นำผิวขาวที่ทรงอิทธิพลที่สุดคนหนึ่งของประเทศ เขาทำให้คนผิวขาวได้ประจักษ์ว่าความเข้าใจและสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างผิวมิได้เกิดจากการปฏิบัติต่อกันทางสังคมเท่านั้น แต่เกิดจากความพยายามที่จะเข้าใจซึ่งกันและกัน

นิโกรในศตวรรษที่ 20

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ท่อต้นศตวรรษที่ 20 มีนิโกรจำนวนถึง 3 ใน 4 อพยพจากชนบทเข้าสู่เมือง (Tippin, 1960 : 306) บางคนอพยพขึ้นมาตอนเหนือ เมืองที่นิโกรเข้าไปอยู่กันอย่างหนาแน่นได้แก่ บัลติมอร์ (Baltimore) นิวออร์ลีอันส์ (New Orleans) ฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) นิวยอร์ก (New York) และเมมฟิส (Memphis) ปัญหาที่นิโกรต้องเผชิญก็คือ การถูกแบ่งแยกและกีดกันในเรื่องงานและที่อยู่อาศัย ห้ามนิโกรอาศัยอยู่บริเวณเดียวกับคนผิวขาว นิโกรจึงต้องไปอาศัยอยู่ในที่ซึ่งคนผิวขาวไม่ไปอยู่ เช่น บริเวณที่ดินรกร้างไกลย่านอุตสาหกรรมหรือข้างถนน เมื่อนิโกรต้องมาแออัดรวมอยู่ในที่เดียวกันดังกล่าวเป็นจำนวนมาก เช่นนี้ บ้านเรือน ที่อยู่อาศัยของนิโกรจึงอยู่ในสภาพเสื่อมโทรม อาคารชำรุดทรุดโทรม และที่ตามมาคือปัญหาคานสุขอนามัย อีกทั้ง เป็นแหล่งแพร่โรคติดต่อ

การที่คนผิวขาวเข้ามาอยู่ใกล้กับคนผิวขาว แยกงานและที่อยู่อาศัยกันเช่นนี้ทำให้เกิดความขัดแย้งกันมากยิ่งขึ้น จำนวนการลอบฆ่าคนผิวขาวยังคงปีจำนวนมากอยู่ และมีการจลาจลทางผิวอีกบ่อยครั้ง (Franklin, 1966 : 286) แต่ผลดีของการที่นิโกรเข้ามาอยู่ในเมืองก็คือ เด็กผิวขาวได้มีโอกาสทางการศึกษามากขึ้น ได้เรียนหนังสือ ได้สำเร็จ การศึกษาทางด้านต่าง ๆ และช่วยผลักดันให้นิโกรพ้นจากสภาพความเป็นอยู่อย่างเค็มและได้รับสวัสดิการดีขึ้นในเวลาต่อมา

ในตอนต้นของศตวรรษที่ 20 (ค.ศ. 1900 - 1929) สหรัฐอเมริกาได้เปลี่ยนแปลงเป็นประเทศอุตสาหกรรม จึงก่อให้เกิดความเจริญอย่างรวดเร็วตามเมืองใหญ่ ๆ ประชาชนรวมทั้งนิโกรจำต้องปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตแบบใหม่นี้ให้ทันและในช่วงระยะเวลาเดียวกันนี้รัฐทางตอนใต้ได้ออกกฎหมายออกมาแบ่งแยกการใช้สาธารณูปโภคของคนผิวขาวและนิโกรที่เรียกว่า "กฎหมายจิมโครว์" (Jim Crow Laws) บังคับให้นิโกรใช้บริการสาธารณะต่าง ๆ ร่วมกับคนผิวขาว ได้แก่ สวนสาธารณะ สนามกีฬา ที่อยู่อาศัย โรงพยาบาล ลูกสุสาน รถไฟ และรถประจำทาง สำหรับรถประจำทางจะแบ่งแยกที่นั่งไว้ว่าที่นั่งทางตอนหน้า

เป็นของคนผิวขาวและทางคอนท้ายจะเป็นของคนผิวดำ แม้ว่าที่นั่งในคอนท้ายจะว่างและคอนท้ายเต็ม แต่คนผิวดำก็ไม่มีสิทธิ์จะมานั่งได้ รถประจำทางนี้จึงได้ชื่อว่า "จิม โครว์ คาร์" (Jim Crow Car) การที่รัฐทางฝ่ายใต้ออกกฎหมายเช่นนี้มากกษัตริ์นิโกรได้เป็นเพราะผลการประกาศของศาลสูงสุดในปี ค.ศ. 1896 ที่ให้ถ้อยนโยบาย "แบ่งแยกแต่เท่าเทียม" นั้นเอง และแม้ว่ารัฐทางตอนเหนือจะไม่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าว แต่ก็ร่วมกับคนผิวขาวทางใต้แสวงหาประโยชน์จากนิโกรเพื่อใช้ในการปฏิวัติอุตสาหกรรมภายในประเทศ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ปัญหาเรื่องผิวยึกเยื่อตลอดมาในศตวรรษที่ 20 นี้ ความอยุติธรรมที่คนผิวดำได้รับอันเนื่องมาจากปัญหาการแบ่งแยกซึ่งเป็นผลมาจากกฎหมายที่เรียกว่า "กฎหมายจิมโครว์" นี้เป็นผลให้เกิดองค์การต่าง ๆ เพื่อคนผิวดำ เช่น The National Association for The Advancement of Coloured People (NAACP) โดยคูปัวส์ (DuBois) เป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1909 องค์การ NAACP มีจุดประสงค์ในการเรียกร้องความยุติธรรมและความเสมอภาคให้แก่คนิโกร เช่น สิทธิในการลงคะแนนเสียง เรียกร้องให้ยุติการแบ่งแยกสีผิวทุก ๆ รูปแบบ และยังเรียกร้องให้ยุติการลอบประทุษร้ายนิโกรด้วยวิธีการต่าง ๆ อีกด้วย นอกจากองค์การ NAACP แล้ว ยังมีองค์การที่เรียกว่า The Urban League ซึ่งตั้งขึ้นในปี 1910 ด้วยจุดประสงค์ที่จะแสวงหาโอกาสหรือแนวทางใหม่ ๆ เพื่อความก้าวหน้าของนิโกรและยังช่วยบรรเทาปัญหาของนิโกรในด้านการปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตแบบในเมืองอีกด้วย

เหตุการณ์อื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อวิถีชีวิตของนิโกรและเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สถานภาพทางสังคมของคนผิวดำเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ได้แก่ การเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 ตลอดจนความเจริญทางค่านิยมวัฒนธรรมของคนผิวดำเอง

ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1914 - 1920 นิโกรได้อพยพมาสู่ทางเหนือของสหรัฐอเมริกาอย่างมากมายและอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพราะนิโกรเบื่อหน่ายต่อสภาพที่แร้นแค้น ปากกัดตีนถีบ บุตรหลานของคนไร่อนาคต ไร้การศึกษา ต้องเป็นชนชั้นต่ำสุดของสังคม คนผิวดำเหล่านี้หวังว่าตนจะมีสภาพชีวิตในทางตอนเหนือที่ดีกว่าเดิม เมื่อสิ้นปี ค.ศ. 1918 คาดว่ามีนิโกรกว่า 400,000 คน ที่เดินทางออกจากรัฐทางตอนใต้มาสู่ทางตอนเหนือ (Franklin, 1966 : 287) การอพยพครั้งนี้ของนิโกรจึงได้ชื่อว่าเป็น "การอพยพครั้งยิ่งใหญ่" (The Great Migration)

การเกิดสงครามขึ้นในยุโรปทำให้จำนวนผู้อพยพจากยุโรปมายังอเมริกาลดลง ในขณะที่ความต้องการในการผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์เพื่อใช้ในสงครามมีมากขึ้น จึงทำให้นิโกรที่อพยพมาจากรัฐทางตอนใต้ของสหรัฐพากันตีใจที่ได้มีงานทำและยังได้ค่าจ้างสูงกว่าเมื่อตนทางานอยู่ทางตอนใต้อีกด้วย นิโกรจึงพากันคิดว่าสถานภาพของตนดีขึ้นแล้ว แต่ต่อมาไม่นานนิโกรจึงได้ประจักษ์ว่าสภาพทางสังคมของตนไม่ได้เป็นไปตามที่ตนคาดไว้เห็นได้ชัดเจนจากปัญหาในเรื่องที่อยู่อาศัย คนผิวขาวต่างพยายามกีดกันคนผิวดำต่าง ๆ นานา และจากสภาพที่อยู่อาศัยอันเลวร้ายจึงนำไปสู่ปัญหาทางด้านสาธารณสุข ความไม่ปลอดภัยและอาชญากรรมสูง บริเวณที่คนผิวดำเข้าไปอาศัยอยู่มักเป็นบริเวณย่านอุตสาหกรรม เช่น เมือง พิตส์เบิร์ก (Pittsburgh) ดีทรอยท์ (Detroit) ชิคาโก (Chicago) และฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) เมื่อนิโกรคาดหวังว่าตนจะมีชีวิตที่ดีกว่าแต่ต้องพบเผชิญกับอคติและการกีดกันของคนผิวขาวจึงทำให้นิโกรเกิดความเคียดแค้นเป็นอย่างยิ่ง และเป็นเหตุทำให้เกิดการปะทะและการจลาจลทางผิว (Race Clashes and Riots) ในตอนเหนืออยู่เสมอ

เมื่ออเมริกาเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ในปี ค.ศ. 1917 มีนิโกรเข้าร่วมรบเพื่ออเมริกาถึง 400,000 คน (Davis. 1966 : 289) นิโกรหวังว่าเมื่อสงครามสิ้นสุดลงตนจะมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม มีงานทำ ไม่ถูกกีดกันและแบ่งแยก แต่พอสงครามสิ้นสุดลงปรากฏว่านิโกรต้องมีสภาพเช่นเดิม ทำให้นิโกรโกรธแค้นมาก ยิ่งกว่านั้นยังมีกลุ่มคนผิวขาวเข้ามามีทำร้ายนิโกรที่กลับจากการรบในสงครามโลกอีกด้วย รัฐต่าง ๆ ที่มีการเผานิโกรทั้งเป็น ตลอดจนเข้าล้อมทำร้าย ได้แก่ มิสซิสซิปปี อาร์คันซอส์ วายามา และฟลอริดา ส่วนนิโกรที่ตอบโต้การกระทำของคนผิวขาวไม่ยอมง้อให้อย่างแตกอน การจลาจลทางผิวในปี ค.ศ. 1919 จึงมีมากถึง 25 ครั้ง (สมร นิธิพัฒน์ ระยะเวลา 2525 : 9) นิโกรจำนวนมากได้พากันเข้าเป็นสมาชิกขององค์การ NAACP เพื่อไปมีบทบาทเสี่ยงในการแก้ไขและปรับปรุงสภาพของตนเอง แต่นิโกรก็ต้องพบอุปสรรคมากมายกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะคนผิวขาวได้ดำเนินการแบ่งแยก (Segregation) และกีดกัน (Discrimination) มากยิ่งขึ้น สยามคม คุ คลักซ์ แคลน กลับคืนมาอีก ยิ่งทวีความเกลียดชังและความรุนแรง

มากกว่าเดิม การแก่งแย่งงานและที่อยู่อาศัยระหว่างคนผิวขาวและคนผิวขาว เริ่มมากขึ้น
 องค์การ NAACP จึงได้เรียกร้องให้รัฐสภาออกกฎหมายห้ามการฆาตกรรมและทารุณกรรม
 นิโกร กฎหมายดังกล่าวออกขมาและมีผลบังคับใช้จนถึงปี 1935 - 1940 จึงได้ยุติลงอย่าง
 เค็ดขาด แต่กระนั้นก็มีนิโกรบางคนไม่พอใจการทางานอันเล้าช้าขององค์การ NAACP และ
 องค์การ The Urban League ที่พยายามต่อสู้เพื่อการได้เป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกา
 นิโกรบางคนจึงได้ก่อตั้งกลุ่มที่เรียกว่า The Universal Negro Improvement
 Association (UNIA) ขึ้นในปี 1916 โดยมีนายมาร์คัส การ์เวีย (Marcus Garvey)
 เป็นผู้ดำเนินการ องค์การ UNIA มีความเห็นและสนับสนุนว่านิโกรควรกลับถิ่นสู่ทวีป
 (Back to Africa) เนื่องจากแม้จะอยู่ในสหรัฐอเมริกาคนผิวขาวก็เป็นทีี่กอมรับในฐานะ
 พลเมืองอเมริกันของประเทศแต่อย่างใด

สภาพของนิโกรหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 จนถึงสงครามโลกครั้งที่ 2 เลวร้าย
 กว่าคนกลุ่มอื่น ๆ ในอเมริกา นิโกรต้องเผชิญกับความทุกข์ยาก สับแค้นนาขาประการ โดย
 เฉพาะอย่างยิ่งในปี ค.ศ. 1929 ซึ่งเป็นปีที่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ (Depression) ตลาดหุ้น
 ล่มละลาย ประชาชนอดเงินจากธนาคารจนธนาคารต้องปิดหมด ธุรกิจขนาดเล็กล้มละลาย
 โรงงานต่าง ๆ ปิดตัวเองเพื่อให้งานออก จึงเป็นผลให้พลเมืองสหรัฐอเมริกากว่า
 14 ล้านคน ไม่มีงานทำและในบรรดาคนว่างงานเหล่านี้เป็นนิโกรถึง 3 ใน 4 นิโกรจะถูก
 ไล่ออกก่อนแต่จะได้รับการพิจารณาเข้าทำงานหลังคนผิวขาวเสมอ แต่นิโกรไม่รู้สึกตื่นตระหนก
 กับสภาพเช่นนี้มากนัก แม้จะถูกกีดกันในการเข้าทำงานตามโรงงานอุตสาหกรรม แต่นิโกรก็
 ได้รับความไร้อาชีพในภาคใต้ นิโกรส่วนใหญ่ยังชีพอยู่โดยขายบริการแก่รัฐบาล การกีดกันจาก
 คนผิวขาวที่เกรงว่านิโกรจะแย่งงานพวกตนทำให้นิโกรไม่พอใจมาก จึงรวมตัวกันต่อต้าน
 คนผิวขาวด้วยการซื้อสินค้าเฉพาะจากร้านที่มีคนงานนิโกร เท่านั้น อันเป็นผลให้ร้านค้าของ
 คนผิวขาวว่าจ้างคนผิวขาวมากขึ้น เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดขึ้น อุตสาหกรรมการผลิต
 ของสหรัฐอเมริกาขยายตัว ได้แก่ โรงงานผลิตอาวุธ รถถัง เครื่องบิน ตลอดจนธุรกิจ
 หลายแห่งซึ่งล้วนแต่ไม่ยอมรับนิโกร เข้าทำงาน เป็นเหตุให้นิโกรรวมตัวกันเดินขบวนเรียกร้อง

ให้รัฐบาลออกกฎหมายบังคับให้ธุรกิจต่าง ๆ ต้องให้ความเสมอภาคแก่นิโกรในการว่าจ้างแรงงาน เมื่อสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1935 นิโกรได้เข้าร่วมรบอย่างเสมอภาคเคียงบ่าเคียงไหล่กับคนผิวขาว

ในปี ค.ศ. 1948 ประธานาธิบดีทรูแมน (President Harry S. Truman) ได้ประกาศยกเลิกการแบ่งแยกทุกประเภทเพราะสีผิว เช่น ด้านการศึกษา ที่อยู่อาศัย เป็นต้น ในอเมริกาอันนับได้ว่าเป็นการแสดงความจริงใจและความตั้งใจอย่างแท้จริงของคนผิวขาวที่มีต่อคนผิวดำ

สำหรับบทบาททางการเมืองของนิโกรนั้นประธานาธิบดีรูสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) ได้เข้าใจและตระหนักในความต้องการของนิโกรเป็นอย่างดีว่า นิโกรต้องการมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ ในปี ค.ศ. 1940 รูสเวลต์จึงได้แต่งตั้งนิโกรเข้าดำรงตำแหน่งในคณะรัฐบาลด้วย นับตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา นิโกรเริ่มเข้าสู่ความเป็นอเมริกันมากขึ้น นอกจากนี้ยังได้เข้าดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ในทางการบริหาร การปกครองประเทศและประกอบอาชีพโดยใช้วิชาชีพชั้นสูงต่าง ๆ ได้แก่ แพทย์ ทนายความ วิศวกร นักสังคมสงเคราะห์ ตลอดจนจนพนักงานตามสำนักงานต่าง ๆ สำหรับนิโกรที่ประกอบอาชีพชั้นสูงและเป็นที่ยอมรับได้แก่ จอห์น โฮป แฟรงคลิน (John Hope Franklin) (1915 -) ซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์ นักจิตวิทยา เช่น เคนเน็ธ บี คลาร์ก (Kenneth B. Clark) (1914 -) นอกจากนี้ยังมี จอห์น เอช จอห์นสัน (John H. Johnson) (1918 -) ผู้ตีพิมพ์นิตยสาร Ebony และ Negro Digest ซึ่งกลายมาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างมากคนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา (Davis. 1966 : 423)

นอกจากนี้ความสามารถทางศิลปะวรรณกรรม ตลอดจนความสามารถด้านต่าง ๆ ของนิโกรก็เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความสำนึกในเชื้อชาติของตน ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นขบวนการทางวัฒนธรรมของคนผิวดำราวกับว่าเป็นการเกิดใหม่ (Rebirth) ที่เรียกกันว่า "Harlem Renaissance" หรือ "Black Renaissance" โดยมีนครนิวยอร์ก (New York City) เป็นศูนย์กลาง นักเขียนนิโกรที่เป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายได้แก่ เอเลน ล็อก (Alain Lock. 1866 - 1954) คลอด แม็กเคย์ (Claude McKay. 1890 - 1940)

เจมส์ เวลคัม จอห์นสัน (James Weldon Johnson 1871 - 1938) เกานี้ คัลเลน (Countee Callen, 1903 - 1946) แลงสตัน ฮิวจ์ (Langston Hughes, 1902 - 1967) นิโกรมี่ชื่อเสียงก็เด่นมากขึ้นเรื่อย ๆ เช่น เกานคอดิน บรูคส์ (Gwendolyn Brooks, 1914 -) คว้ารางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer) แห่งคำร้อยกรอง ในปี 1949 (Davis. 1966 : 423) สำหรับนักเขียนที่รู้จักกันแพร่หลายทั่วโลกได้แก่ ริชาร์ด ไรท์ (Richard Wright, 1908 - 1960) ราล์ฟ เอลลิสัน (Ralph Ellison, 1914 -) และเจมส์ บอลด์วิน (1924 -) สำหรับนักวิชาการท่านอื่น ๆ ได้แก่ อี. แฟรงคลิน เฟรเซอร์ (E. Franklin Frazier, 1894 - 1962) ซึ่งเป็นนักสังคมวิทยา และคาร์เตอร์ จี. วูดสัน (Carter G. Woodson, 1875 - 1950) ส่วนทางด้านกีฬาที่น่าสนใจคือ โอเวนส์ (Jesse Owens, 1913 -) เป็นนักกีฬาฟันน้ำชื่อเสียงมาสู่อเมริกาในกีฬาโอลิมปิก ปี 1936 และโจ หลุยส์ (Joe Louis 1914 -) อดีตนักมวยที่มีชื่อเสียง

ในด้านดนตรี เป็นที่ยอมรับกันว่าดนตรีแจ๊สนั้นมาจากคนผิวขาวนั่นเอง บางครั้งคนผิวขาวก็นำเพลงสวด (Negro Spirituals) ไปเล่นในการแสดงดนตรีอีกด้วย นักร้องที่มีชื่อเสียงได้แก่ โรแลนด์ เฮย์ส (Roland Hayes, 1887 -) และมาเรียน แอนเดอร์สัน (Marian Anderson, 1902 -) ในสมัยหลังในด้านการแสดงยากที่จะไม่มีผู้รู้จัก ซิดนีย์ पोิตเซอร์ (Sydney Poitser, 1927 -) และนักร้องเพลงสวดอย่าง มาฮาเลีย แจ็กสัน (Mahalia Jackson, 1911-1972) หรือผู้มีความสามารถในการเล่นดนตรีแจ๊สอย่าง หลุยส์ อาร์มสตรอง (Louis Armstrong, 1900 - 1971) ตลอดจน Duke Ellington, 1899 - 1974)

อย่างไรก็ตามแม้ว่านิโกรมี่มีความสามารถมากมายจนเป็นที่ปรากฏต่อคนทั่วไป แต่กระนั้นนิโกรมี่ยังต้องเผชิญกับความอยุติธรรมเช่นเดิม เช่น การแบ่งแยกและกีดกันในเรื่องที่อยู่อาศัย นิโกรมี่อยู่ได้เฉพาะภายในแหล่งสลัมของคนผิวดำที่เรียกว่า "Ghetto" เท่านั้น จะไปอยู่ในที่อื่น ๆ ตามต้องการไม่ได้ การแบ่งแยกในเรื่องที่อยู่อาศัยนี้จึงเป็นการแบ่งแยกเพื่อนบ้านและสถานที่เรียนโดยปริยาย

ในปี ค.ศ. 1957 ได้มีโรงเรียน Central High School แห่งหนึ่ง ได้รับนักเรียนเข้าเรียน แต่ผู้ว่าการรัฐได้สั่งให้มีการกักนักเรียนเหล่านี้ไว้ไม่ให้เข้าเรียนจนกระทั่งประธานาธิบดีไอเซนเฮอว์ (Eisenhower) สั่งทหารของกองทัพของรัฐบาลเข้าไปควบคุมจึงตกลงกันได้ในเวลาต่อมา

ในปี ค.ศ. 1962 ได้เกิดความวุ่นวายขึ้นมาอีก เมื่อนายเจมส์ เมอริديث (James Meredith) สอบเข้าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปี เมืองออกซ์ฟอร์ด (Oxford) มลรัฐมิสซิสซิปปี ก็มีการกักกันอีกจนประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดี (John F. Kennedy) ส่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดของสหรัฐไปรักษาความสงบ หลังการจลาจลมีผู้เสียชีวิต 2 คน และมีผู้บาดเจ็บอีกหลายคน จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ประธานาธิบดีเคนเนดีออกพระราชบัญญัติห้ามการแบ่งแยกกันในเรื่องที่อยู่อาศัย ประธานาธิบดีเคนเนดีถูกลอบยิงสังหารในเวลาต่อมา

ในปี ค.ศ. 1968 ประธานาธิบดี ลินคอล์น บี. จอห์นสัน (Lyndon B. Johnson) ออกพระราชบัญญัติในเรื่องสิทธิมนุษยชน (Civil Rights Acts) ห้ามการแบ่งแยกสีผิวในการเช่า ซื้อ หรือขายที่อยู่อาศัย ในระยะนี้มีองค์การเกี่ยวกับขบวนการสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นอีก เช่น The Southern Christian Leadership Conference (SCLC) โดยมีมาร์ติน ลูเธอร์ คิง (Martin Luther King) เป็นผู้นำ นอกจากนี้ยังมีองค์การ The Congress of Racial Equality (CORE) ซึ่งมีเจมส์ ฟาร์เมอร์ (James Farmer) เป็นผู้นำ และองค์การ The Student Non-violent Co-ordination Committee (SNCC) ผู้นำชาวผิวดำมิได้เพียงแค่มิพบทต่อขบวนการดังกล่าวเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลต่อความนึกของคนทั่ว ๆ ไป อีกด้วย เช่น เจมส์ บอลด์วิน บีหังพบทบาทในขบวนการเพื่อสิทธิของคนผิวดำและวิพากษ์วิจารณ์สังคมอเมริกัน ตลอดจนทัศนคติของคนผิวดำที่มีต่อสังคมอเมริกา นักร้องอย่าง มาฮาเลีย แจกสัน หรือ ดิก เกรกอรี่ (Dick Gregory) ต่างพยายามช่วยกันชี้ให้เห็นถึงปัญหาและสาเหตุของความขัดแย้งระหว่างผิว

นอกจากนี้ยังมีกลุ่มผิวดำชาตินิยมเกิดขึ้นด้วยคือ กลุ่มมุสลิมดำ (The Black Muslims) คนผิวดำกลุ่มนี้มีนโยบายแยกผิวอย่างรุนแรง ไม่ต้องการผสมผสานกับคนผิวขาว อีกทั้งยังต่อต้านคนผิวขาวอีกด้วย ขบวนการนี้มี อีเลียฮ์ มุฮัมมัด (Elijah Muhammad) เป็นผู้นำ และสิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับขบวนการนี้คือ การเดินขบวนทั้งคนผิวขาวและผิวดำกว่าสองแสนคน เพื่อเรียกร้องให้ยุติการแบ่งแยกและกีดกันทางผิว เมื่อประธานาธิบดีเคนเนดีเห็นคั้งนี้จึงพยายามให้รัฐสภาผ่านกฎหมายยกเลิกการแบ่งแยก กฎหมายฉบับดังกล่าวยังคงค้างอยู่ในสภาเมื่อประธานาธิบดีเคนเนดีถูกลอบยิงสังหาร เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน ค.ศ. 1963

ในปี ค.ศ. 1964 ได้เกิดความรุนแรงและความตึงเครียดทางผิว (Violence and Racial Tension) ขึ้นอีก เนื่องจากเมดการ์ เอฟเวอร์ส (Medgar Evers) เลขาธิการองค์การ NAACP ถูกลอบยิงสังหาร อากาบบ้านเรือนวัดคาอาราม ตลอดจนรถยนต์ตามท้องถนน ถูกปาระเบิดเสียหายในรัฐมิสซิสซิปปี มีนักศึกษาหลายคนถูกยิงตาย ในปี ค.ศ. 1965 ประธานาธิบดีจอห์นสันซึ่งรับตำแหน่งต่อจากประธานาธิบดีเคนเนดี สั่งให้รัฐสภาดำเนินการหาข้อเท็จจริงว่าสมาคม คู คลักซ์ แคลน มีส่วนร่วมในการก่อวินาศกรรมและฆาตกรรมในครั้งนีหรือไม่ ซึ่งผลปรากฏว่า สมาคม คู คลักซ์ แคลน มีส่วนรู้เห็นและดำเนินการดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏว่ามีการลงโทษแต่อย่างใด (Tippin. 1960 : 306)

ในรอบปี 1965 ได้มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้น ที่มีผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนผิวดำ เช่น การจลาจลที่เมืองลอสแอนเจลีส (Los Angeles) ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1965 การจลาจลครั้งนี้เกิดขึ้นเนื่องจากคนผิวดำเห็นว่า การร่วมขบวนการต่อต้านการแบ่งแยกเพราะสีผิวด้วยวิธีไม่รุนแรงกับ ดร.มาร์ติน ลูเธอร์ คิง ไปไม่ได้ผลเพราะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงในเร็ววัน จึงก่อการจลาจลขึ้น เมื่อเกิดการจลาจลทุกสิ่งทุกอย่างสับสนวุ่นวาย การจราจรติดขัด การติดต่อสื่อสารหยุดชะงักไปถึง 5 วัน มีคนตายกว่า 35 คน และบาดเจ็บกว่า 1,000 คนบ้านเรือนกว่า 200 หลังถูกทำลายใช้การไม่ได้และอีกกว่า 600 หลังเสียหายเล็กน้อย ค่าเสียหายจากการจลาจลครั้งนี้ประมาณ 40 ล้านดอลลาร์

ผลคือเกิดแกคนผิวดำได้แก่ ธุรกิจต่าง ๆ ว่าจ้างคนผิวดำเพิ่มขึ้นถึง 2 เท่า คนผิวดำได้รับการบริการมากขึ้น และมีการสร้างโรงพยาบาลสำหรับคนผิวดำขึ้นในเมืองลอสแอนเจลิส มาร์ติน ลูเธอร์ คิง ได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) สาขาสันติภาพในปี ค.ศ. 1965 นี้เอง แต่กรันถึงถูกรื้อถอนในปี ค.ศ. 1966 ก็เกิดจลาจลทางผิวขึ้นอีก

ในขณะที่คิงพยายามเรียกร้องให้ใช้วิธีการไม่รุนแรงถกข่มขู่มีมวลชนกว่า 5 ล้านคน ความรุนแรงเกิดขึ้น คือ ขบวนการ "พลังคนผิวดำ" (Black Power) ซึ่งยกย่องการใช้อาวุธว่าเป็นความกล้าหาญและเห็นว่า สีดำเป็นสิ่งที่ดีงาม (Black is Beautiful) สมาชิกของขบวนการนี้พยายามชักชวนให้คนผิวดำเรียกตนเองว่า คนผิวดำ (Blacks) หรือ แอฟโร - อเมริกัน (Afro - Americans) แทนคำว่า นิโกร (Negro) ซึ่งหมายถึงคนผิวดำใบสีงอมของคนผิวขาว กลุ่มพลังคนผิวดำนี้พยายามปลุกความภาคภูมิใจในเชื้อชาติของตนเองโดยการออกไปปลุกกระดมคนผิวดำตามบริเวณแหล่งสลัมและตามชนบทในภาคใต้ ขบวนการนี้จึงเป็นที่สนใจของคนหนุ่มสาวใจร้อนที่ทนรอคอยการเรียกร้องด้วยสันติวิธีไม่ได้

ในปี ค.ศ. 1968 คิงได้จัดให้มีการเดินขบวนเพื่อคนยากไร้ (A Poor People's March) โดยเดินจากกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C.) ไปยังเมืองเมมฟิส (Memphis) ในรัฐเทนเนสซี คิงร่วมเดินไปด้วย การเดินครั้งนี้คิงกล่าวว่า เมื่อเป็นการแสดงให้เห็นปัญหาของคนผิวดำผู้ทุกข์ยากจึงถูกเอาเปรียบค่าแรงงาน จึงถูกลอยยิงสังหารในวันที่ 4 เมษายน ค.ศ. 1968 กล่าวกันว่า การตายของคิงทำให้รัฐสภาผ่านร่างพระราชบัญญัติปี 1968 นอกจากนี้ศาลสูงสุดยังได้ประกาศห้ามแบ่งแยกและกีดกันเรื่องที่อยู่อาศัยอีกต่อไป ผู้ที่รับงานต่อจากคิงคือ ราล์ฟ ดี. อเบอร์นาธี (Ralph D. Abernathy) ได้เป็นผู้จัดการเดินขบวนจนสำเร็จ

สำหรับคนผิวดำหัวรุนแรงก็ยังคงปฏิบัติงานของตนเรื่อยๆ จนกระทั่งมาร์คัส การ์วีย์ และมัลคอล์ม เอกซ์ ถูกลอยยิงสังหาร คนผิวดำจำนวนมากเห็นว่ามัลคอล์ม เอกซ์ เป็นสัญลักษณ์ของการปฏิบัติของคนผิวดำ จนถึงกับใช้นามสกุลของตนว่า "X" เช่นเดียวกับมัลคอล์ม เอกซ์ เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่า เชื้อสายของตนถูกทำให้หมดไปเพราะการเป็นทาส เมื่อเอกซ์

ถูกสังหาร ขบวนการมุสลิมคำจึงอ่อนกำลัง จึงทำให้ขบวนการเสือคา (The Black Panther Movement) เข้ามาแทนที่ ในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1969 ตำรวจกลุ่มหนึ่งได้เข้าค้นห้องเช่าผู้นำขบวนการเสือคาและยิงกราดเข้าไปในที่พักของขบวนการดังกล่าว จึงทำให้ประชาชนเห็นอกเห็นใจการทำงานขององค์กรนี้เป็นอย่างมาก

คนผิวดำในปัจจุบัน (Black Americans Today)

นับตั้งแต่ช่วงปลายทศวรรษ 1960 จนถึงทศวรรษ 1970 คนผิวดำได้ก้าวเข้ามาดำรงตำแหน่งในรัฐบาลมากกว่าแต่ก่อน ในช่วงทศวรรษที่ 1970 กฎหมายที่กีดกันการมีส่วนร่วมในกิจการต่าง ๆ ของประเทศถูกยกเลิกไป อย่างไรก็ตามแม้คนผิวดำจะประสบความสำเร็จในหลาย ๆ ด้าน กระนั้นยังมีคนผิวดำจำนวนถึง 1 ใน 10 ที่ชีวิตต่ำกว่ามาตรฐานทั่วไป

จากการสำรวจเมื่อปี 1975 พบว่า ประชากรของประเศร้อยละ 30 เป็นคนจนผิวดำ ในช่วงปี ค.ศ. 1970 - 1974 อัตราการเพิ่มของคนผิวขาวลดลง 4 ล้านคน ในขณะที่คนผิวดำเพิ่มขึ้นถึง 8 แสนคน และยังคงเผชิญกับการแบ่งแยกที่คึกคักอยู่เช่นเดิม ซึ่งนับเป็นปัญหาของชุมชนเมือง

ในยุคสมัยของประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม นิกสัน (Richard M. Nixon) เขาได้พยายามคัดค้านการให้เด็กผิวดำและผิวขาวเรียนรวมกัน แต่ศาลสูงได้ประกาศคัดค้านการกระทำดังกล่าวของประธานาธิบดีนิกสัน ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1971 ต่อมาในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1972 ได้มีการประชุมทางการเมืองระดับประเทศของคนผิวดำครั้งที่ 1 (The First National Black Political Convention) โดยมีผู้แทนจากรัฐต่าง ๆ 44 รัฐ ที่ประชุมได้ลงมติรับรองจำนวนผู้แทนคนผิวดำให้เพิ่มขึ้นตามจำนวนประชากรผิวดำ นอกจากนี้ยังได้เรียกร้องโอกาสทางการศึกษาเพื่อการมีรายได้ มีการออกเสียงจัดตั้งสมัชชาทางการเมืองของคนผิวดำ และยังได้มีการลงคะแนนคัดค้านการใช้รถของโรงเรียนรับส่งนักเรียนโดยแบ่งแยกผิวอีกด้วย

กล่าวกันว่าคะแนนถึงร้อยละ 93 ที่ลงให้กับประธานาธิบดีจิมมี่ คาร์เตอร์ (Jimmy Carter) เป็นของคนผิวขาว ประธานาธิบดีคาร์เตอร์จึงได้แต่งตั้งให้ เพทรีเซีย รอเบิร์ทส์ แฮร์ริส (Patricia Roberts Harris) ทำหน้าที่พัฒนาที่อยู่อาศัยในเมืองของคนผิวดำ นับเป็นสตรีผิวดำคนแรกในคณะรัฐมนตรี

กล่าวโดยสรุปแล้ว นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา สภาพทางสังคมของนิโกรมิได้เปลี่ยนแปลงไ้มากเท่าใดนัก พวกเขาเริ่มภาคภูมิใจในความเป็นคนผิวดำของตนเอง เข้าใจในสภาพของตนเอง พยายามปรับตัวให้เข้ากับความเป็นคนอเมริกันมากขึ้น และมีพลังที่จะมีชีวิตอยู่อย่าง เป็นคนชาติเดียวกับอเมริกันผิวขาว (Natchonhood) (Barbour. 1970 : 9 - 16) แต่กระนั้น ปัญหาของนิโกรด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมมิได้เปลี่ยนแปลงไ้มากนัก นับตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1970 จนถึงต้นทศวรรษที่ 1980 (Williams. 1982 : 1 - x)

ดังที่กล่าวแล้วว่า คนผิวดำในอเมริกา มีลักษณะเด่นบางประการที่สนใจและน่าสนใจ ได้แก่ ลักษณะครอบครัวและชุมชน ภาษา ศาสนา และศิลปวัฒนธรรมของนิโกร ซึ่งลักษณะเหล่านี้ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในงานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน ที่นำมาศึกษา ผู้วิจัยจึงรวบรวมไว้ด้วยกัน ดังจะกล่าวตามลำดับดังนี้

ลักษณะครอบครัวและชุมชน

เป็นที่ทราบกันว่า แต่เดิมนั้นนิโกรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นพื้นที่ทางการเกษตรของประเทศ หลังสงครามกลางเมืองยุติลง (1867) นิโกรได้อพยพมาอยู่ในรัฐทางตอนเหนือมากขึ้น โดยเฉพาะย่านอุตสาหกรรม เช่น เมืองพิตส์เบิร์ก (Pittsburgh) อันเป็นย่านอุตสาหกรรมเหล็กกล้า เมืองดีทรอยต์ (Detroit) ย่านอุตสาหกรรมรถยนต์ และแถบมลรัฐ เพนซิลวาเนีย (Pennsylvania) นิโกรจะเข้าไปอาศัยอยู่ตามบริเวณใด ๆ ตามใจชอบมิได้ ทั้งนี้เพราะมีการแบ่งแยกและกีดกันระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำในเรื่องที่อยู่อาศัย ดังนั้นสถานที่ซึ่งนิโกรจะเข้าไปอาศัยอยู่มักจะเป็นบริเวณกว้างว่างเปล่าที่คนผิวขาว

ละทิ้งไป หรือบริเวณรกร้างตามข้างถนน ใกล้แหล่งความเจริญ จึง เป็นธรรมดาอยู่เองที่แหล่งต่าง ๆ ซึ่งคนผิวดำเข้าไปอยู่จะกลายเป็นแหล่งเสื่อมโทรมในเวลาต่อมา (Morsback. 1966 : 125)

แหล่งเสื่อมโทรมอันเป็นที่อยู่อาศัยของคนผิวดำที่เรียกว่า "Ghetto" นั้น มีคนผิวดำชั้นสูงอยู่บ้างเหมือนกัน เช่น แพทย์ หนายความ นักธุรกิจ และกลุ่มคนที่มีความสามารถเป็นพิเศษ (Elite) แต่ส่วนใหญ่จะเป็นพวกที่มีรายได้น้อย ประกอบด้วยอาชีพต่าง เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม ซึ่งมักจะเฝ้ารอความช่วยเหลือจากรัฐบาลอยู่เสมอ

การแต่งงานและสถาปนาครอบครัวของนิโกรมักไม่มั่นคงและ ไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคมแม้เมื่อเปรียบเทียบกับชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่น ๆ ที่เป็นผู้ย้ายถิ่นเช่นเดียวกัน ใ้ว่าจะไปชาวเปอร์โตริกัน หรืออิตาเลียนซึ่งก็เป็นที่ถูกเหยียดหยามจากคนอเมริกัน แต่ก็ยังเป็นที่ยอมรับจากคนผิวขาวมากกว่านิโกร

คนผิวดำส่วนมากมีบุตรมากกว่าคนผิวขาวถึง 5 เท่า มักจะเช่าบ้านอยู่ ไม่มีบ้านเป็นของตนเอง บ้างเช่าเหล่านี้ส่วนใหญ่จะอยู่ใกล้แหล่งอุตสาหกรรมหรือย่านธุรกิจ แต่มีคุณภาพต่ำ ซึ่งส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของพวกนิโกร ครอบครัวคนผิวดำจะเป็ยคเสียดียกยัดเยียดกันอยู่อย่างหนาแน่นภายในบ้านหรือบ้านเช่าแคบ ๆ เด็กที่เกิดในสัดส่วนใหญ่ เป็นคนอกกฎหมาย เพราะบิดามารดามักอยู่ด้วยกันโดยไม่มีพันธะทางกฎหมาย

สตรีผิวดำส่วนมากจะเข้มแข็ง อคทน เพราะต้องแบกรับภาระของครอบครัว โดยเป็นทั้งผู้ดูแลลูกและเป็นผู้นำหาเลี้ยงครอบครัวด้วยในเวลาเดียวกัน เนื่องจากผู้ชายมักทิ้งไปเป็นสวนมาก เด็กผิวดำมีแนวโน้มที่จะกลัว เกรงและเชื่อฟังมารดามากเพราะเป็นที่พึ่งพิงทุกอย่าง ด้วยเหตุนี้เด็กผู้ชายผิวดำจึงขาดแบบอย่างของชายที่ดีที่พึงปฏิบัติตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเด็กผู้ชายใกล้ชิดกับมารดาและเห็นแต่ความเข้มแข็งของมารดา ผลทางจิตวิทยาที่ตามมาคือ เด็กชายมีแนวโน้มจะปรับตัวตามมารดา และเป็นกนรักร่วมเพศเป็นจำนวนมาก (Klark. 1965 : 180) เด็กผิวดำตามแหล่งชุมชนแออัดและเสื่อมโทรมนี้มีสุขภาพจิตที่ไม่สมบูรณ์ ไม่ชอบไปโรงเรียน แต่ชอบก่ออาชญากรรม หรือ เหตุการณ์ที่รุนแรงตามท้องถนน

เติบโตขึ้นมาอย่างไรอนาคต นอกจากนี้ยังรู้สึกว่าคุณเองต้องทำอะไรที่เกิดมาเป็นคนผิวขาว เด็ก ๆ ผิวคล้ำล้วนแต่สับสนในตนเอง เพราะไม่แน่ใจว่าจะเลือกทางปฏิบัติอย่างไรจึงจะเป็นที่ยอมรับของสังคม พวกเขาเห็นว่าหากดำเนินรอยตามบรรพบุรุษแล้วจะไม่เป็นที่ยอมรับอย่างแน่นอน แต่คนจะหาคนให้เหมือนกับคนผิวขาวก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้อีกเช่นกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า นิโกรประสบกับความล้มเหลวกับการมีชีวิตตามเมืองใหญ่ ๆ โดยสิ้นเชิง

ภาษาของนิโกร

ก่อนจะถูกนำมาเป็นทาสแรงงานของคนผิวขาวในสหรัฐอเมริกา ชาวอัฟริกันหรือ นิโกร เหล่านี้มีภาษาอัฟริกันเป็นของตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน แต่เมื่อมาอยู่ในสหรัฐอเมริกาและจำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อสื่อสารกับคนผิวขาว จึงทำให้นิโกร ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษที่ทาสนิโกรเหล่านี้ใช้ไม่ใช่ภาษามาตรฐาน เป็นภาษาที่คนผิวขาวชั้นต่ำใช้ ทั้งนี้เพราะนิโกรอยู่ในสภาพของคนชั้นต่ำไร้แรงงาน ประกอบกับ นิโกรที่มาจากต่างเผ่ากันก็ยังไม่สามารถที่จะเข้าใจภาษาของอีกเผ่าหนึ่งได้ ความสับสนในการใช้ภาษาของนิโกรจึงมีมาก ทาสที่ทำงานในบ้านของคนผิวขาว จะเรียนรู้ภาษาได้เร็วกว่าทาสที่ทำงานกลางแจ้ง เพราะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้านายของตนมากกว่า ภาษาอังกฤษของคนผิวขาวจะเป็นภาษาที่ผิดโครงสร้างทางไวยากรณ์ อีกทั้งเสียงบางเสียงนิโกรก็ไม่สามารถที่จะออกเสียงได้ ตัวอย่างเช่น หากภาษาอังกฤษมาตรฐานพูดว่า "he is black" นิโกรจะพูดว่า "he black", "who is he ?" เป็น "who he ?" เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องมาจากความแตกต่างทางโครงสร้างของภาษาเดิมกับภาษาใหม่นั้นเอง (Goldstein. 1971 : 20 - 21) ตัวอย่างเหล่านี้ปรากฏทั่วไปในคำพูดของตัวละครในงานของบอลด์วิน เช่น

"I reckon" he said ... "you is just made up your mind"

(Baldwin. 1953 : 140)

"Me end Mama was might, glad we come out"

(Baldwin. 1953 : 137)

"You as black as now as the day you was born."

(Baldwin. 1953 : 100)

ศาสนาของนิโกร

ในระยะที่ยังไม่มีการเลิกทาสนั้น ทาสผิวดำส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์นิกาย อีแวนเจลิค ซึ่งเป็นผลมาจากการเผยแพร่คริสต์ศาสนาของนิกายต่าง ๆ แต่เหตุที่ทำให้ ทาสส่วนใหญ่สนใจและนับถือศาสนาคริสต์นิกายอีแวนเจลิคก็เพราะเป็นนิกายที่ไม่มีพิธีการมาก คำสอนง่าย ไม่สลับซับซ้อนเหมาะแก่คนที่ไม่มีการศึกษา

นักเทศน์ (Preacher) มีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของคนผิวดำมาก เพราะเป็นผู้ ปลอบใจในยามทุกข์ยากลำบาก ทำให้ทาสนิโกรมีชีวิตอยู่ได้ด้วยความหวังว่าตนจะมีชีวิตที่ สุขสบายในสวรรค์ ไม่ต้องทุกข์ทรมานเหมือนในโลกมนุษย์ที่ตนเป็นอยู่ นักเทศน์บางคนมีบทบาท เป็นผู้นำของคนผิวดำด้วย เช่น เน็ต เทอร์เนอร์ (Net Turner) ผู้นำการกบฏปี 1831 ก็เป็นนักเทศน์นิกายแบปติสต์ (Baptist)

หลังสงครามกลางเมืองยุติลง นิโกรซึ่งได้รับอิสระและมีเสรีภาพที่จะเลือกนับถือ ศาสนาตามความพอใจมักจะเลือกนับถือนิกายแบปติสต์

ความเชื่อทางศาสนาและโบสถ์มีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของคนผิวดำ เป็นอย่างมาก เช่น หลังสงครามกลางเมืองนิโกรอพยพจากรัฐทางตอนใต้มาสู่ตอนเหนือ ไร่ที่อยู่อาศัยก็ จะไปพักพิงอยู่ตามวัดของคนผิวดำ นอกจากความต้องการในเรื่องที่อยู่อาศัยแล้ว นิโกรยัง ต้องการความมั่นคงทางใจและการพบปะกับพวกพ้องของตนอีกด้วย นิโกรเหล่านี้จึงมักยึดเอา บ้านหรือร้านค้าที่พอมีที่เหลืออยู่บ้าง เป็นที่พบปะกัน จึงเกิดโบสถ์ชนิดหนึ่งขึ้นเรียกว่า Store Front Church หรือ House Front Church โบสถ์ ที่มีลักษณะของโบสถ์อย่างเป็นทางการจะมีอยู่บ้าง และส่วนใหญ่จะเป็นนิกายอีแวนเจลิค ซึ่งมักจะสอนเน้นไปในเรื่องการ ครอบครองที่ดินและปฏิบัติกิจต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล แม้นักเทศน์ของนิกายนี้จะมีการศึกษาไม่มาก แต่จะเป็นผู้ที่ทราบปัญหาต่าง ๆ ของนิโกรเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเศรษฐกิจ การเมือง หรือสังคม ที่มีผลต่อวิถีชีวิตของคนผิวดำ จึงทำให้ศาสนานิกายนี้สร้างอารมณ์สะเทือนใจ และเป็นที่ยอมรับของคนผิวดำ นอกจากนี้นักเทศน์ของนิกายอีแวนเจลิคนี้ยังได้ตั้งใจจริงที่จะช่วย

เพื่อนชาวผิวดำของตน ศาสนาจึงช่วยลดความกดดันที่นิโกรมีอยู่ตลอดเวลาไปได้มาก อีกทั้งทำให้นิโกรรู้สึกว่าคุณเองไม่อ้างว้าง โดดเดี่ยวจนเกินไป เพราะมีคนเข้าใจและเห็นใจในปัญหาของตน

โบสถ์ของคนผิวดำนั้นทำหน้าที่หลายอย่าง เช่น เป็นที่เรียนหนังสือ เป็นสนามเด็กเล่น เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของผู้ใหญ่ เป็นที่พักอาศัยชั่วคราว และเป็นที่ปฏิบัติกิจทางศาสนา ตลอดจนเป็นที่แสดงความคิดเห็นทางการเมืองและเป็นศูนย์กลางการประท้วงต่าง ๆ อีกด้วย ดังจะเห็นได้จาก มาร์ติน ลูเธอร์ คิง เบ็ซซิง นักเทศน์ และเป็นผู้นำคนผิวดำในเวลาเดียวกัน ดังนั้นศาสนาและโบสถ์จึงเป็นสถาบันที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อชีวิตของคนผิวดำเป็นอย่างมาก คริสตศาสนาบางนิกาย เช่น นิกายเมธอดิสต์ และเมธอดิสต์ ยังได้สร้างโรงเรียนให้กับคนผิวดำอีกด้วย

ในปัจจุบันแนวคิดทางศาสนาของนิโกรก็ยังคงแพร่ขยายต่อไปเรื่อย ๆ แม้ว่าจากการสำรวจพบว่าพระหรือนักเทศน์ผิวดำร้อยละ 92 ไม่มีความรู้ที่แท้จริงในเรื่องของศาสนา และไม่เคยผ่านการอบรมใด ๆ มาเลยก็ตาม (Davis. 1965 : 412)

ความเจริญทางศิลปะและวรรณกรรม

เมื่อกล่าวถึงนิโกรสิ่งที่ควรนึกถึงจะเป็นสัญลักษณ์ของพวกเขาคือแจ๊ซ (Jazz) และเพลงบลูส์ (Blues) - นักร้องเพลงบลูส์ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปได้แก่ ชิปปี้ ฮิลล์ (Chippie Hill) ไอดา คอกซ์ (Ida Cox) ซารา มาร์ติน (Sara Martin) และเบสซี สมิท (Bessie Smith) เพลงบลูส์มีกำเนิดมาจากเพลงอัฟริกันที่เรียกว่า Work Song ตั้งแต่ครั้งยังอยู่ในอัฟริกาและเมื่อชาวอัฟริกันถูกนำมาเป็นทาสใช้แรงงาน พวกเขาต้องเผชิญกับความทุกข์ยากแสนสาหัสนานาประการ พวกเขาจึงได้นำความทุกข์ ความลำบากมาร้องเป็นเพลง ต่อมาหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ได้มีการคัดแปลงโดยนำเพลงเหล่านี้ไปร้องเพื่อความบันเทิงเรีงรมย์ขึ้นและเรียกว่าเพลงบลูส์ สำหรับแจ๊สนั้นพัฒนามาจากเพลงบลูส์นั่นเอง จากเพลงบลูส์ที่ใช้อุปกรณ์ดนตรีเพียงไม่กี่ชิ้นมาใช้เครื่องดนตรีมากขึ้น

วงดนตรีแจ๊สเกิดขึ้นครั้งแรกที่เมืองนิวยอร์ก (Davis. 1966 : 760) ต่อมาในราวปี ค.ศ. 1930 ได้มีวงดนตรีแจ๊สเกิดขึ้นอีกมากมาย และที่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายได้แก่วงของ ดุค เอลลิงตัน (Duke Ellington) ในวอชิงตัน หลุยส์ อาร์มัสตรอง (Louis Armstrong) ในชิคาโก เป็นต้น ซึ่งทั้งสองคนได้ชื่อว่ามีฝีมือในการแต่งเพลงอีกด้วย

สำหรับความเจริญทางด้านวรรณกรรมของนิโกรนั้นมีมาตั้งแต่สมัยยังปีหาอยู่ กล่าวคือ ในปี 1831 ฟิลลิส วีทลีย์ (Phyllis Wheatley) ทาสวัย 17 ปี ได้แสดงความสามารถอย่างล้าลึกของเธอด้วยการเขียนบทกวีชื่อ "Poems on Various Subjects : Religions and Moral" ต่อมาในยุคสงครามกลางเมืองจนถึงยุคฟื้นฟูวิโนโกรที่สำคัญ ได้แก่ วิคเตอร์ เซอจัวร์ (Victor Sejour) นิโกรอิสระที่แยกเดินทางไปศึกษาในประเทศฝรั่งเศสมาแล้ว นอกจากเขาจะเขียนบทกวี "Les Ceneless" ซึ่งต่อมาภายหลัง แลงสตัน ฮิวจ์ส (Langston Hughes) ได้แปลเป็นภาษาอังกฤษแล้ว เซอจัวร์ยังเป็นนักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งของนิโกรในศตวรรษที่ 19 (Lawrence Dunbar) ซึ่งเป็นลูกของนิโกรที่เคยเป็นทาสมาก่อน บทกวีที่มีชื่อของเขา คือ "Lyrics on The Lowly Life" ซึ่งเขายึดแนวการเขียนแบบ โรเบิร์ต เบิร์นส์ (Robert Burns) กวีผู้มีชื่อเสียงของอังกฤษในศตวรรษที่ 18

ในช่วงศตวรรษที่ 20 นั้น กวีนิเวศน์ที่เป็นที่รู้จักกับดีได้แก่ เจมส์ เวลตัน จอห์นสัน (James Weldon Johnson) และ คลอด แมคเคย์ (Claude McKey) ผลงานที่มีชื่อเสียงของจอห์นสันได้แก่ "Lift Every Voice and Sing" ส่วนของแมคเคย์ ได้แก่ "The Harlem Dancer" งานเขียนของกวีพวกนี้มักจะส่งพิมพ์ในนิตยสาร The Seven Arts

สำหรับในช่วงทศวรรษ 1920 ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นยุคทองของอเมริกา (The Cold Twenties) นั้น วงการวรรณกรรมของนิโกรก็เฟื่องฟูเช่นกัน กวีที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีความสามารถของกวีนิเวศน์ในช่วงนี้ได้แก่ แลงสตัน ฮิวจ์ส, จีน ทูเมอร์ (Jean Toomer) และ เคาน์ตี คัลเลน (Countee Cullen) สำหรับฮิวจ์สนั้นได้ชื่อว่าเป็นเชกสเปียร์แห่งฮาร์เลม (Shakespeare of Harlem) เลบที่เคียว

สำหรับงานประพันธ์ทางด้านร้อยแก้วก็มีมาตั้งแต่สมัยยังมีทาสอยู่เช่นกัน ผลงาน
ซึ่งเป็นที่ยุ้จักกันทั่วไป ได้แก่ผลงานเรื่อง Narrative of The Life of Frederick
Douglas ของ เฟรดเดอริก ดักลาส (Frederick Douglas) ผู้เคยเป็นทาสและต่อมา
เป็นอิสระ นอกจากนี้ก็ยังมีคันบาร์ (Paul Lawrence Dunbar) ชาร์ลส์ วัลเดลล์
เชสท์นัทท์ (Charles Waldell Chesnutt) บุคเกอร์ ที วอชิงตัน (Booker T.
Washington) และคูบัวส์ (W.E.D. Dubois) โดยเฉพาะคูบัวส์นั้นเป็นนิโกรคนแรก
ที่สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (ในปี ค.ศ. 1894) งาน
ของเขาที่แม่จะเขียนไว้นานแล้วหากแต่ยังคงได้รับการตีพิมพ์ใหม่อยู่เสมอ ได้แก่ The
Crisis, Up From Slavery และ The Sons of Black Folk คูบัวส์เป็นทั้ง
นักเขียนนวนิยายและนักเขียนบทความซึ่งคนรุ่นหลัง เช่น ราล์ฟ เอลลิสัน (Ralph
Ellison) และเจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) พยายามจะคำเป็นร่อยตาม งาน
ประเภทร้อยแก้วของนักเขียนนิโกรที่จะเว้นที่จะไม่กล่าวถึงไม่ได้อีกชิ้นหนึ่งคือ The
Autobiography of an Ex-Coloured Man ของ เจมส์ เวลตัน จอห์นสัน

ในยุคที่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ (The Great Depression) หลังสงครามโลก
ครั้งที่ 1 ก็มีนักเขียนอเมริกันนิโกรปรากฏชื่อเสียงอีกเช่น ริชาร์ด ไรท์ (Richard
Wright) ผู้เขียน Native Son และ Uncle Tom's Children

สำหรับยุคปัจจุบันก็ยังมีนักเขียนนิโกรปรากฏอยู่ในวงวรรณกรรมอเมริกันเช่นกัน ที่มี
ชื่อเสียงโด่งดังที่สุดได้แก่ ราล์ฟ เอลลิสัน และเจมส์ บอลด์วิน โดยเฉพาะเอลลิสันนั้นเขามี
ผลงานอยู่ชิ้นหนึ่งซึ่งได้ชื่อว่าเป็นวรรณกรรมอมตะของอเมริกาเลยก็เคียว คือเรื่อง The
Invisible Man เอลลิสันกล่าวว่าเขาพยายามยึดแนวการเขียนแบบคอสตอยเยฟสกี
(Dostoevski) นักเขียนชาวรัสเซียผู้มียุ้งผลงานอมตะอยู่หลายเรื่อง สำหรับบอลด์วินก็
มักจะมีผลงานปรากฏตามหนังสือต่าง ๆ อยู่เสมอ ทั้งบทความ นวนิยาย บทละครและเรื่องสั้น
ส่วนนักเขียนอื่น ๆ ก็มีบ้างเหมือนกัน เช่น จูเลียน เมย์ฟิลด์ (Julian Mayfield)
เฮอรัเบิร์ต ซิมมัส (Herbert Simmou) อัลสตัน แอนเดอร์สัน (Alston Anderson)

และเฟรงค์ ลอนดอน บราวน์ (Frank London Brown) เป็นต้น แต่มักกล่าวกันว่า งานเขียนของนักเขียนเหล่านี้มักไม่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย ทั้งนี้เพราะถูกงานของบอลด์วิน บคมันจนหมคลีน (Davis. 1966 : 878)

ประวัติและงานของเจมส์ บอลด์วิน

เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) เกิดเมื่อวันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ. 1924 ในฮาร์เล็ม (Harlem) อันเป็นแหล่งสลัมของคนผิวดำในนิวยอร์ก (New York) เมื่อบอลด์วิน อายุได้ 3 ขวบ มารดาของเขาคือ นางเอมมา เบิร์ดิส โจนส์ (Elma Berdis Jones Baldwin) ได้แต่งงานใหม่กับพระ (Minister) นิกายอีแวนเจลิค (Evangelic) ขาวนิวยอร์กที่อพยพมาอยู่ทางตอนเหนือ ชื่อ เดวิด บอลด์วิน (David Baldwin) บอลด์วิน มีน้องต่างบิดาอีก 8 คนด้วยกัน

มารดาของบอลด์วินเป็นสตรีที่อ่อนโยนแต่เข้มแข็ง สังเกตว่าเขาเสนอว่าให้ทำคือทุกคน บอลด์วินเกลียดชังบิดาเลี้ยงของตนเองเป็นอย่างมาก เนื่องจากบิดาเลี้ยงของเขา มักจะคอยย้ำเตือนอยู่ตลอดเวลาว่าการเกิดมาเป็นคนผิวดำและเป็นคนจนในอเมริกานั้น เป็นความต่ำต้อยอย่างที่สุด นอกจากนี้บิดาเลี้ยงของเขายังทุบตีเขาและน้อง ๆ อย่างรุนแรง โดยไร้เหตุผลบ่อยครั้ง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความคับแค้นของการเป็นผู้นำครอบครัวที่ต้องหาเลี้ยงเด็กที่กำลังเติบโตถึง 9 คน ก็เป็นได้ (Sylvander. 1980 : 2 - 3) บิดาเลี้ยงของเขาเสียชีวิตด้วยโรคจิต (Mental Disease) ในฮาร์เล็มในปี ค.ศ. 1943 ก่อนที่มารดาของเขาจะให้กำเนิดน้องคนสุดท้ายของเขาเพียง 2 - 3 ชั่วโมง ด้วยเหตุนี้เอง บอลด์วิน จึงรู้สึกว่บิดาเลี้ยงของเขาคือศูนย์กลางของความขัดแย้ง ระหว่างการเกิดกับการตาย เป็นต้น

ในวัยเด็ก บอลด์วินมีชีวิตที่ขมขื่นและทุกข์ทรมาน บิดาเลี้ยงของเขาชอบวางอำนาจข่มขู่ทุกคนในครอบครัว นอกจากนี้ยัง เข้มงวดและบังคับพฤติกรรมเกี่ยวกับศาสนาของคนในครอบครัวอีกด้วย

บอลด์วิน เติบโตขึ้นท่ามกลางสภาพแวดล้อมอันเลวร้ายของฮาร์เล็ม ใ้รับการกดขี่ข่มเหงนานปีการจากคนรอบข้างไม่ว่าจะเป็นตำรวจ เจ้าของร้านค้า เจ้าของที่ดิน เจ้าของโรงงานหรือแม่แต่ครู เขาต้องกราบกรานขอความช่วยเหลือ ความกรุณาจากผู้อื่นอยู่เสมอ จึงทำให้บอลด์วินไม่ฝันว่าสักวันหนึ่งเขาจะต้องเป็นคนที่มีชื่อเสียงและร่ำรวยเพื่อที่จะได้ไม่มีใครทำร้ายเขาและคนในครอบครัวของเขาอีกต่อไป ประสบการณ์ที่สร้างควมเจ็บปวดที่สุดให้แก่บอลด์วิน ได้แก่ การที่ตำรวจฉิวขาว 2 คน ได้รุมทำร้ายเขาเมื่อเขาอายุเพียง 10 ขวบเท่านั้น แต่ถึงกระนั้นบอลด์วินก็มีได้เกรเร คิทยาเสพตึกหรือประพตึกคึกคกทนายเซอ เก็กกบอื่น ๆ ในฮาร์เล็ม ทั้งนี้เพราะเขาจาเป็นต้องคอยช่วยมารดาเลี้ยงน้องซึ่งอายุไล่เลี่ยกันมาก

สำหรับชีวิตการแต่งงานนั้นไม่ปรากฏหลักฐานว่าเขาแต่งงานกับสตรีคนใด นอกจากนี้เขาเคยให้สัมภาษณ์และยอมรับกับแนนซี ลินซ์ (Nancy Lynn) นักหนังสือพิมพ์คนหนึ่งว่าเขาเป็นคนรักรวมเพศอีกด้วย (Biggsby. 1971 : 213)

บอลด์วินเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาก เขาอ่านหนังสือทุกประเภท เมื่ออายุเพียง 13 ปี เขาอ่านหนังสือหมดทุกเล่มในห้องสมุดทั้ง 2 แห่ง ในฮาร์เล็ม และเริ่มใช้ห้องสมุดประชาชนในนิวยอร์กที่ถนน 42 (42nd Street) เขาอ่านงานเขียนของ ชาร์ลส์ ดิคเกนส์ (Charles Dickens) โรเบิร์ต หลุยส์ สตีเวนสัน (Robert Louis Stevenson) ตลอดจนนวนิยายเรื่องราวชีวิตของนิโกรที่รู้จักกันแพร่หลาย อย่างเรื่อง Uncle Tom's Cabin ของ แฮเรียต บีเชอร์ โสทว (Harriet Beecher Stowe) รวมทั้งงานเขียนของ เฮนรี เจมส์ (Henry James) ด้วย บอลด์วิน กล่าวว่า เขาเป็นหนี้ เจมส์ แก่งานเขียนของเจมส์เป็นอย่างมาก

บอลด์วินเริ่มเรียนหนังสือระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนรัฐบาลที่ 24 (Public School 24) ในฮาร์เล็มนั่นเอง เมื่อเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา เขาเป็นคนที่ขี้อายมากจนกระทั่งทุกคนเรียกเขาว่า "ฟร็อกกี้" (Froggy) หรือ "โปปอายส์" (Popeyes) ครูใหญ่ของโรงเรียนคือ นางอายเยอร์ส (Mrs. Ayers) เป็นผู้ที่ยกยให้กำลังใจทำให้เขามีความเชื่อมั่นในตนเอง บอลด์วินกล่าวว่า เธอเป็นคนฉิวขาวคนแรกในชีวิตของบอลด์วินที่ทำให้บอลด์วินรู้สึกว่คนฉิวขาวเห็นคนฉิวดำเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับคน

บอลด์วินจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Junior High School) จากโรงเรียน เฟรดเดอริก ดักลาส (Frederick Douglas Junior High School) ขณะที่เรียนอยู่ที่นั่นบอลด์วินมักได้รับเลือกให้เป็นผู้แต่ง นวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร บทกวี ตลอดจนเพลงที่ใช้ในการแสดงของโรงเรียนในโอกาสต่าง ๆ อยู่เสมอ บอลด์วินเรียนและจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนเคอวิทท์ คลินตัน (Dewitt Clinton High School) ที่เมืองบรองซ์ (Bronx) ในขณะที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 เขาได้เป็นบรรณาธิการร่วมกับริชาร์ด อาวีคอน (Richard Avedon) ออกวารสารของโรงเรียน ชื่อ The Magpie และในปี ค.ศ. 1944 เขาและอาวีคอนได้รับการชักชวนจากช่างภาพมีชื่อเสียงคนหนึ่ง ออกหนังสือชื่อ Nothing Personal

บอลด์วินเริ่มเขียนหนังสือเมื่ออายุราว 17 ปี สิ่งที่ช่วยให้บอลด์วินประสบความสำเร็จในการเขียนได้แก่ประสบการณ์จากการบวชเณร (Junior Minister) เมื่อเขาอายุได้ 14 ปี เพราะทำให้เขาได้มีโอกาสศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับพระเจ้าเจมส์ (King James Bible) ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นพระคัมภีร์ฉบับที่มีภาษาไพเราะที่สุด จึงทำให้เขาใช้ภาษาได้อย่างสละสลวยในงานเขียนของเขาทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นทางบันเทิงคดี (Fiction) หรือที่ไม่ใช่บันเทิงคดี (Non-Fiction)

หลังจากสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปี ค.ศ. 1942 แล้ว บอลด์วินได้ออกจากบ้านไปรับจ้างทำงานตามโรงงาน ภัตตาคาร ตลอดจนตามสำนักงานต่าง ๆ ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) และในหมู่บ้านกรีนวิช (Greenwich) ต่อมาในปี ค.ศ. 1945 เขาได้ทุนเพื่อให้เขียนหนังสือจาก Eugene F. Saxton Memorial Trust Fellowship โดยการสนับสนุนของริชาร์ด ไรท์ (Richard Wright) นักเขียนอเมริกันนิโกรรุ่นพี่ที่มีชื่อเสียงและสนิทสนมกับเขา

บอลด์วินเดินทางไป-กลับระหว่างยุโรปกับอเมริกาหลายครั้ง นับตั้งแต่เขาเดินทางออกจากสหรัฐอเมริกาครั้งแรกเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1948 เนื่องจากเขาเขียนวิจารณ์ปัญหาบางอย่างในอเมริกาซึ่งอาจทำให้ไม่ปลอดภัยต่อชีวิตของเขา หากยังคงอยู่ในอเมริกาต่อไป

และจากการที่เขาได้มีโอกาสหลบไปอยู่ที่อื่นชั่วคราวทำให้เขาตระหนักอย่างชัดเจนว่า เขาไม่มีทางจะหนีจากความเป็นคนอเมริกันผิวขาวไปได้ ขณะที่อาศัยอยู่ในยุโรป บอลด์วินได้พบกับชาวแอฟริกันที่แท้จริง ทำให้เขาได้ค้นพบว่าเขาเป็นคนอเมริกันมิใช่คนแอฟริกันหรือยุโรป

ในปี ค.ศ. 1949 บทความอันทรงพลังของเขาชื่อ "Everybody's Protest Novel" ได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสาร Zero เขาแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนของนักเขียนอเมริกันนิโกรในช่วงนั้นว่า มีทัศนะต่อต้านเพียงอย่างเดียว ไม่เสนอข้อมูลทั้งในแง่บวกและลบตามหลักวรรณคดีที่ควรจะเป็น เขาคว่าพวกพิงถึงนวนิยายของริชาร์ด ไรท์ นักเขียนรุ่นพี่ผู้ให้การสนับสนุนเขามาโดยตลอด สิ่งทำให้ไรท์เกิดความรู้สึกว้าบอดด์วินทรยศต่อเขา ในช่วงเวลานี้ทั้งไรท์และบอลด์วินอยู่ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส และเมื่อไรท์เสียชีวิตลงในปี 1960 บอลด์วินเขียนถึงเขาว่า "บุคคลที่ข้าพเจ้าสู้รบด้วยอย่างหนักและเป็นคนที่มีความหมายที่สุดคือข้าพเจ้าได้จากไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับ"

(Sylvander. 1980 : 8)

ระหว่างที่ยังอยู่ในยุโรป บอลด์วินยังคงเขียนหนังสืออยู่อย่างสม่ำเสมอ นวนิยายเรื่องแรกของเขาสำเร็จลงและได้รับการตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1953 คือเรื่อง Go Tell It on the Mountain บอลด์วินกลับมาเขียนบ้านในช่วงสั้น ๆ ในปี ค.ศ. 1952 และเปลี่ยนแนวในการเขียนจากนวนิยายไปเป็นบทละคร บทละครเรื่องแรกของเขา คือ The Amen Corner ซึ่งแสดงครั้งแรกที่มหาวิทยาลัยโฮเวิร์ด กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

(Howard University Washington D.C.) ในปี 1954 - 1955

บอลด์วินมิได้เขียนเฉพาะนวนิยายและบทละครเท่านั้น แต่เขายังเขียนบทความและเรื่องสั้นอีกด้วย ในปี ค.ศ. 1965 บทความจำนวน 11 ชิ้น ของเขาถูกรวบรวมและตีพิมพ์ใหม่ในชื่อว่า Notes of a Native Son และต่อมาในปี 1957 นวนิยายเรื่องที่สองของเขาที่ปรากฏขึ้นในบรรณพิภพคือเรื่อง Giovanni's Room ซึ่งแม้จะไม่ได้ได้รับความนิยมนักเท่ากับเรื่องแรกแต่ก็เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์มากเช่นกัน Giovanni's Room เป็นเรื่องราวร่วมเพศของชายหนุ่มอเมริกันผิวขาวในกรุงปารีส อาจกล่าวได้ว่าบอลด์วินมีความกล้าหาญอย่างมากที่เขียนถึง เรื่องซึ่งเป็นที่ต้องห้ามในยุคสมัยนั้น

หลังจากที่ได้รับทุน กูเกนไฮม์ (Guggenheim Fellowship) ในปี ค.ศ. 1954 จาก ปาร์ติซาน รีวิว (Partisan Review Fellowship) และสถาบันศิลปะและวรรณคดีแห่งชาติ (National Institute of Arts and Letters) ในปี 1956 ในปี 1957 บอลด์วินเดินทางกลับสหรัฐอเมริกา เขาทุ่มเทเวลาให้กับการต่อสู้เพื่อการยุติการแบ่งแยก เพราะสีผิวในทางการศึกษา เขาเดินทางไปทางใต้เป็นครั้งแรกในปี 1957 เพื่อกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น สัมภาษณ์เด็ก ๆ ทั้งผิวขาวและผิวดำที่กล้าแสดงความคิดเห็นในปัญหาเรื่องผิว พบคณะกรรมการเพื่อความเสมอภาคทางสีผิว (Congress of Racial Equality หรือ CORE) เพื่อพบและเจรจากับนักศึกษา รวมทั้งผู้นำนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อพบกับมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ (Martin Luther King Jr.,) และร่วมเดินขบวนกับเขา รวมทั้งไปร่วมงานศพหลังจากคิงถูกยิงตาย กิจกรรมเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงความจริงจังของบอลด์วินในการมีส่วนร่วมในค่านิยมมนุษยชน เพื่อความเสมอภาคในสหรัฐอเมริกา

นวนิยายเรื่องี่สามของเขาชื่อ Another Country ถูกตีพิมพ์ในปี 1962 นับเป็นนวนิยายที่แสดงให้เห็นว่าบอลด์วินใช้ความพยายามในการเขียนเป็นอย่างมาก นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางอีกเช่นเคย และในปีนี้เช่นเดียวกันที่ทุกคนให้ความสนใจบอลด์วินในฐานะผู้พูดแทนชาวผิวดำ (Spokesperson for Blacks) ซึ่งมีใช่เป็นเพราะนวนิยายที่เขาเขียน แต่เป็นเพราะกิจกรรมต่าง ๆ ที่เขากระทำต่างหาก เช่น บทความที่เขาเขียน คำให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับคนผิวดำ หรือการพูดและอภิปรายตามที่ต่าง ๆ (บรรจงบรรจเจตศิลป์ 2526 : 28)

งานเขียนที่ทำให้ชื่อเสียงของบอลด์วินโดดเด่นขึ้นมาได้แก่ บทความเรื่อง The Fire Next Time ซึ่งเป็นหนังสือรวมบทความ 2 เรื่องไว้ด้วยกัน คือ เรื่อง "Letter from a Region in My Mind" ที่เคยตีพิมพ์ในนิตยสาร The New Yorker ในปี ค.ศ. 1962 และเรื่อง "My Dungeon Shook : Letter to My Nephew on The One Hundredth Anniversary of The Emancipation" ที่เคยตีพิมพ์ในนิตยสาร

The Progressive บทความเรื่อง The Fire Next Time ที่พิมพ์ในปี ค.ศ. 1963 เป็นบทความที่ทำให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจต่อผู้อ่านเป็นอย่างมาก แม้ว่าเนื้อหาของหนังสือจะมีใช้เรื่องใหม่สำหรับผู้อ่านหรือสิ่งที่บอกล่วงหน้ามาเขียนถึง แต่บอกล่วงหน้าได้แสดงให้เห็นถึงทักษะในเรื่องผิวทั้งในแง่ส่วนตัวและส่วนรวมอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา จึงทำให้เป็นที่สนใจของผู้อ่านอย่างกว้างขวาง

ในช่วงทศวรรษ 1960 บอกล่วงหน้าเป็นที่รู้จักในฐานะนักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนมากกว่าในฐานะนักเขียน เช่น เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1963 ภาพของเขาปรากฏบนปกของนิตยสาร Time เป็นเพราะกิจกรรมระดับชาติต่าง ๆ ที่เขากระทำมา ตลอดทศวรรษนี้ บอกล่วงหน้าทำงานอย่างหนักเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน จนทำให้ไม่มีเวลาที่จะเขียนหนังสือ เช่น ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1963 เขาได้พากลุ่มผู้นำนิโกรหัวรุนแรงและนิยมความรุนแรง เข้าพบกับนายโรเบิร์ต เคเนดี (Robert Kennedy) อธิบดีกรมอัยการ (Attorney General) เพื่อแสดงเจตน์จางของชนผิวดำในการจัดตั้งขบวนการเพื่อสิทธิมนุษยชนในเดือนธันวาคม ปีเดียวกันนี้เขาเป็นผู้รับเชิญเกียรติยศของประเทศเคนยา (Kenya) ในพิธีประกาศอิสรภาพของประเทศ ในทวีปอฟริกา ต่อมาในปี 1964 บอกล่วงหน้าทุ่มเทเวลาให้กับการผลิตละครเรื่อง Blues for Mister Charlie ซึ่งแสดงบนเวทีละครบรอดเวย์ เมื่อวันที่ 23 เมษายน ถึง 29 สิงหาคม 1964 และจากการได้มีโอกาสคลุกคลีกับการละครนี้เองที่ทำให้เขาแต่งนวนิยายเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับชีวิตของนักแสดงที่ชื่อ ลีโอ พรอดด์แฮมเมอร์ (Leo Proudhammer) ในเรื่อง Tell Me How Long The Train's Been Gone (1968) ได้เป็นอย่างดี

ในขณะที่หนังสือชื่อ Nothing Personal ซึ่งเขาเขียนร่วมกับริชาร์ด อารีคอน ได้รับการตีพิมพ์ในปี 1964 นั้น เรื่องสั้นของเขาก็ได้รับการรวมเล่มและตีพิมพ์ใหม่โดยใช้ชื่อว่า Going to Meet The Man ในปี 1965 หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วย เรื่องสั้นที่บอกล่วงหน้าเขียนระหว่างปี 1948 - 1965 ได้แก่เรื่อง "The Outing", "Previous Condition", "Sonny's Blues", "This Morning, This Evening, So Soon", "Come Out The Wilderness", "The Rockpile", "The Man Child" และ

"Going to Meet The Man" เรื่องสั้นของเขาส่วนใหญ่แสดงให้เห็นถึงปัญหาของความไม่ลงรอยกันระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเรื่องสั้นของบอด้วิน สะท้อนให้เห็นปัญหาของสหรัฐอเมริกาในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 20 นี้เอง (Therman. 1977 . 55)

นอกจากนี้บริษัทโคลัมเบีย พิคเจอร์ส (Columbia Pictures) ยังได้จ้างให้เขาเขียนบทภาพยนตร์ (Screenplay) เกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของนายมัลคอล์ม เอกซ์ (Malcolm X) ผู้นำชาวผิวดำหัวรุนแรง เพื่อใช้ทดสอบคาราที่จะมาแสดงในโรงถ่ายฮอลลีวูด (Hollywood) อีกด้วย

ทางด้านกิจกรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากงานเขียนก็คือ บอด้วินได้รับเลือกเป็นอนุกรรมการผู้หนึ่งใน House of Representatives Select Subcommittee on Labour และอยู่ในคณะกรรมการ National Commission on Negro History and Culture

ดังได้กล่าวแล้วว่าในช่วงทศวรรษ 1960 นี้ บอด้วินได้ทุ่มเทเวลาให้กับกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่าการเขียน ชื่อเสียงของเขาจึงปรากฏต่อสาธารณชนจากการให้สัมภาษณ์ การโต้วาที การอภิปรายต่าง ๆ เขาถกเถียงกับคนที่มีความคิดต่าง ๆ กันทุกระดับ เช่น วิลเลียม เอฟ บัคคี (William F. Buckley) ผู้มีความคิดล้าหลังอย่างมาก (Conservative) หรือแม้แต่คนที่มีความคิดรุนแรงมากและก้าวหน้ามาก เช่น มัลคอล์ม เอกซ์ บอด้วินชนะทุกคนที่เขาโต้เถียงด้วย ในช่วงทศวรรษนี้เช่นกัน บอด้วินได้รับทุนและรางวัลต่าง ๆ อย่างมากมาย เช่น A National Conference of Christians and Jews Brotherhood Award ในปี 1962 รางวัล George Polk Award ในปี 1963 และ The Foreign Dogma Critics Award ในปี 1964 และในปีเดียวกันนี้ เขายังได้รับเชิญให้เป็นสมาชิกของสถาบันศิลปะและวรรณคดีแห่งชาติ (The National Institute of Arts and Letters) อีกด้วย

ทศวรรษที่ 1950 และ 1960 คนผิวดำหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับคนผิวดำถูกฆาตกรรม เป็นจำนวนมาก เช่นในปี 1956 เด็กหนุ่มผิวดำคนหนึ่งชื่อ เอ็มเม็ต ทิล (Emmett Till) ถูกฆาตกรรมในรัฐมิสซิสซิปปี เรื่องราวชีวิตของทิลได้กลายมาเป็นแรงบันดาลใจของ บอลด์วินในการเขียนบทละครเรื่อง Blues for Mister Charlie นอกจากนี้ยังมี เด็กนักเรียนหญิงผิวดำ 4 คน ถูกฆ่าตายในเมืองเบอร์มิงแฮม (Birmingham) รัฐ อลาบามา ในปี 1963 และมีลิลล์ม เอ็กซ์ ผู้นำชาวผิวดำหัวรุนแรงถูกฆ่าตายในปี 1965 ปี 1968 โรเบิร์ต เคนเนดี (Robert Kennedy) ก็ถูกฆ่าตาย ความตายของกบเหล่านี้ สร้างความหวาดกลัวให้แก่บอลด์วินมาก โดยเฉพาะเมื่อเขาปรากฏตัวที่คาร์เนกี ฮอลล์ (Carnegie Hall) ในปี 1968 พร้อมกับมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ บอลด์วินกล่าวกับ คิงว่า ใครจะเป็นคนสุดท้าย ปรากฏว่าหลังจากนั้นเพียง 2 สัปดาห์ คิงก็ถูกยิงตาย ด้วย เหตุนี้บอลด์วินจึงเดินทางออกนอกประเทศสหรัฐอเมริกา เขาให้เหตุผลว่าเขาต้องการ มีชีวิตอยู่และทำงานทางด้านปัญหาเรื่องผิวให้สำเร็จ จึงต้องออกจากอเมริกา

ในทศวรรษ 1970 บอลด์วินอยู่อย่างสงบมากขึ้น อีกทั้งมีความสุขมากขึ้น ไม่ รุนแรงเช่นแต่ก่อน แต่เขาก็ยังคงทำงานทางด้านผิวต่อไป ในปี 1970 บทสนทนาชื่อ A Rap on Race อันเป็นบทสนทนาขนาดยาว 3 บท ระหว่างเขากับ มาร์เกริท มีด (Margaret Mead) นักมานุษยวิทยาที่มีชื่อเสียง บทสนทนากล่าวถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ผ่านมา ในทศวรรษ 1960 ว่าทำให้เขาเกิดความรู้สึกอะไรบ้าง ในปี 1972 บทความที่แสดงความ คิดเห็นอย่างรุนแรงของเขา ชื่อ No Name in the Street ถูกตีพิมพ์ ในปี 1973 บทสนทนาชื่อ A Dialogue ได้รับการตีพิมพ์ A Dialogue เป็นบทสนทนาระหว่าง บอลด์วินกับนิกกี จีโอวานนี (Nikki Giovanni) กวีหนุ่มผิวดำซึ่งบันทึกไว้ตั้งแต่ปี 1971 บทสนทนาทั้งสองแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของคนทั้งสอง ที่มองปัญหาเกี่ยวกับผิว และในปี 1973 นี้เช่นกัน ฟิล์มภาพยนตร์ของเขาถูกตีพิมพ์คือเรื่อง One Day, When I Was Lost ซึ่งมาจากงานเขียนของ อเล็กซ์ ฮาเลย์ (Alex Haley) เรื่อง Autobiography of Malcolm X

ในปี 1974 นวนิยายของเขาถูกตีพิมพ์ออกมาอีกคือเรื่อง I? Scale Street Could Talk กล่าวกันว่านวนิยายเรื่องนี้มาจากประสบการณ์ส่วนตัวของเขาที่ได้ช่วยเพื่อนให้ออกจากคุก ในนวนิยายเรื่องนี้บอลดควินมิได้กล่าวถึงเหตุการณ์บ้านเมืองเลย และเป็นนวนิยายเรื่องแรกที่เขาเขียนขึ้นหลังจากที่เลิกเขียนไประยะหนึ่ง เพราะไปทุ่มเทเวลาให้กับกิจกรรมทางการเมืองและดำเนินสิทธิมนุษยชน

นวนิยายเรื่องล่าสุดของบอลดควิน ได้แก่ Just Above My Head ที่พิมพ์เมื่อปี 1979 นวนิยายเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นประสบการณ์ส่วนตัวของบอลดควินอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวของครอบครัวคนผิวดำ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก ความสัมพันธ์ของคนที่เป็นรักร่วมเพศ รวมทั้งดนตรีและศิลปะของคนผิวดำ จึงมีผู้กล่าวว่านวนิยายเรื่องนี้คือการเปิดเผยชีวิตของบอลดควินเอง (Sylvander. 1980 . 13)

นอกจากบทละคร นวนิยาย เรื่องสั้นและบทความแล้ว บอลดควินยังได้เขียนเรื่องสำหรับเด็กๆ คือ Little Men, Little Men : A Story of Childhood และยังมีชีวประวัติของคนผิวดำในวงการภาพยนตร์ที่เขาเขียนไว้อย่างน่าสนใจ คือ The Devil Finds Works

กล่าวโดยสรุปแล้ว งานเขียนของบอลดควินสามารถจำแนกออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ด้วยกัน กลุ่มแรกจะมีแก่นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความอับอาย ความรู้สึกต่ำต้อยที่เป็นคนผิวดำ และเป็นคนจนในอเมริกา ตัวละครแสวงหาตนเอง บ้างก็ต้องการจะหนีจากการเป็นคนผิวดำที่ตนเป็นอยู่ บ้างก็ยอมรับความเป็นคนผิวดำของตนเองโดยคุณฐิรวมทั้งยอมรับระเบียบประเพณีของคนผิวดำอีกด้วย งานเขียนของบอลดควินที่แสดงแนวคิดนี้อย่างชัดเจนได้แก่ นวนิยายเรื่อง Go Tell It on The Mountain (1953) บทละครเรื่อง The Amen Corner (1954) และเรื่องสั้น "This Morning, This Evening, So Soon" (1960) ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งงานเขียนของเขาจะมุ่งประเด็นไปที่การกีดกันทางผิวที่คนผิวดำในสหรัฐอเมริกาได้รับ เห็นได้ชัดเจนจากนวนิยายเรื่อง Another Country (1962)

บอลดควินจะมีแนวคิดที่ขัดแย้งอยู่ในตนเอง กล่าวคือเขานิยมการผสมผสานทางวัฒนธรรมกับคนผิวขาว (Assimilation) ซึ่งหมายถึงว่าคนผิวดำพยายามที่จะทำตน

ให้เหมือนคนผิวขาว แต่ขณะเดียวกันบอลด์วินก็หยิ่งและภาคภูมิใจในความเป็นคนผิวดำ (Nationalism) ของตนเอง (Addison. 1960 : 205)

ชีวิตและงานของบอลด์วินมีความสำคัญและมีคุณค่าต่อนิโกรในอเมริกาเป็นอย่างมาก กล่าวกันว่าปัจจุบันนี้ฮาร์เล็มแหล่งของคนผิวดำเป็นที่เปิดเผยและเข้าใจของคนทั่วไป โดยมีได้ถูกมองว่าเป็นเพียงสัญลักษณ์ของความบันเทิงหรือแหล่งคนตรีของนิโกรอีกต่อไป ก็เพราะบอลด์วินและงานเขียนของเขาเหล่านั้นเอง โดยเฉพาะนวนิยายเรื่อง Go Tell It On The Mountain และบทความเรื่อง Notes of a Native Son

บอลด์วินเห็นว่า การเมืองเป็นเรื่องสำคัญที่สุดและเกี่ยวข้องกับทุกคนไม่ว่าคนคนนั้นจะมีบทบาทเช่นใดในสังคม ความคิด ความเชื่อ ตลอดจนความหวังของบอลด์วินปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนที่สุดในสุนทรพจน์ที่เขาถกเถียงในโอกาสที่เขาได้รับปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตศึกษาศาสตร์ จากวิทยาลัยมอร์เฮาส์ (Morehouse College) เมืองแอตแลนตา (Atlanta) มลรัฐจอร์เจีย (Georgia) ซึ่งสรุปใจความได้ว่า สมัยที่เขาเกิดมาในโลกนั้น คนผิวดำยังหลงเพื่อพวกเขาประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศของคนผิวดำแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่ในสมัยนี้ความจริงซึ่งไม่เคยเป็นที่ยอมรับมาก่อนกำลังปรากฏออกมาว่า คนผิวดำได้เป็นส่วนหนึ่งของประเทศนี้มาโดยตลอดเช่นกัน

"When I was born, blacks generally are born trapped into a white man's fantasy. Black children are not trapped into a white man's fantasy now ... I feel a great wheel turning. There has never been a white country and the truth is coming out. Blacks have always been a part of this country but the country was never able to accept that. But we are flesh of the flesh, bone of the bone. And we will triumph."

(Sylvander. 1980 : 14)

นับได้ว่าชีวิตและงานของบอลลด์วินมีความสำคัญเป็นวงกว้างยิ่ง เขาได้ตีแผ่ชีวิตและปัญหาของนิโกร ตลอดจนความขัดแย้งทางสีผิวในสหรัฐอเมริกา ทำให้นิโกรได้รับความเห็นอกเห็นใจ ช่วยให้นิโกรเป็นที่ยอมรับมากขึ้น อันจะนำไปสู่ชัยชนะของนิโกรตามความคาดหวังของบอลลด์วิน

ผลงานของบอลลด์วินรวบรวมและจำแนกประเภทได้ดังนี้

นวนิยาย

1. Go Tell It on the Mountain (1953)
2. Giovanni's Room (1956)
3. Another Country (1962)
4. Tell Me How Long The Train's Been Gone (1965)
5. If Beale Street Could Talk (1974)
6. Just Above My Head (1979)

บทละคร

1. The Amen Corner (1954)
2. Blues for Mister Charlie (1964)

เรื่องสั้น (รวมเล่ม)

Going to Meet the Man (1965)

บทความ (รวมเล่ม)

1. Notes of a Native Son (1955)
2. Nobody Knows My Name (1961)
3. The Fire Next Time (1963)
4. No Name in the Street (1972)

บทสัมภาษณ์และบทสนทนาที่ถูกตีพิมพ์

1. A Rap on Race (1970)
2. A Dialogue (1973)

เรื่องสำหรับเด็ก

Little Man, Little Man : The Story of Childhood

ชีวประวัติของคนผิวดำในวงการภาพยนตร์

The Devil Finds Work (1982)

เรื่องย่อของงานประพันธ์ที่นำมาศึกษาวิเคราะห์

Go Tell It on the Mountain

จอห์น ไกรมส์ เด็กชายนิโกรอายุ 14 ปี เป็นบุตรของอลิซาเบ็ช และมีกาเบรียล เป็นบิดาเลี้ยง จอห์นมีน้องต่างบิดาเป็นชาย 1 คนคือ รอย และหญิง 2 คน คือ ซาราห์กับรูธ จอห์นเป็นเด็กช่างคิด เขาไม่พอใจสภาพความเป็นคนผิวดำของตนเอง เพราะเป็นที่ถูกละเลยและเหยียดหยามของคนผิวขาว จอห์นพยายามหาตนเป็นคนดีด้วยการทำตนให้เหมือนคนผิวขาว เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป ทั้งคนผิวขาวและคนผิวดำ จอห์นไม่ยอมหันเข้าหาศาสนา เพราะเขาคิดว่าการเข้าหาศาสนาเท่ากับ เป็นการยอมสยบให้กับกาเบรียล บิดาของตนผู้เคร่งครัดในศาสนา เนื่องจาก เป็นนักเทศน์มาก่อน จอห์นไม่ทราบว่ากาเบรียล เป็นบิดาเลี้ยงของตน แต่เขารู้สึกโดยสัญชาตญาณว่ากาเบรียลไม่รักเขา

ริชาร์ด คือบิดาที่แท้จริงของจอห์นแต่เสียชีวิตแล้ว เนื่องจากเมื่อริชาร์ดและอลิซาเบ็ชยังอายุุน้อยอยู่ได้เดินทางจากรัฐตอนใต้มาหางานทำในรัฐตอนเหนือ ด้วยความหวังว่าจะพบกับชีวิตที่ดีกว่า ทั้งสองแยกกันอยู่ ริชาร์ดถูกตำรวจจับข้อหาปล้นร้านค้าและถูกทำร้ายทั้ง ๆ ที่เขาบริสุทธิ์ ภายหลังการสอบสวนข้อเท็จจริงแล้วริชาร์ดได้รับการปล่อยตัว

แต่เขารู้สึกเจ็บปวดมากกับการถูกปฏิบัติอย่างไร้ความยุติธรรมเพียง เพราะ เขาเป็นคนผิวดำ ประกอบกับริชาร์ดเป็นคนหยิ่งและภาคภูมิใจในความเป็นคนผิวดำของตนเอง เขาจึงฆ่าตัวตายด้วยการกรีดข้อมือตนเองโดยไม่ทราบว่าอลิซาเบธกำลังตั้งครมภ์

อลิซาเบธ เลี้ยงจอห์นมาตามลำพังด้วยการ เป็นคนงานทำความสะอาดอาคารแห่งหนึ่ง ซึ่งทำให้เธอได้รู้จักกับฟลอเรนซ์พี่สาวของกาเบรียล ฟลอเรนซ์เป็นสตรีผิวดำที่ไม่พอใจในความเป็นคนผิวดำของตนเป็นอย่างยิ่ง เธอเดินทางมาตอนเหนือโดยทิ้งมารดาที่กำลังป่วยหนักไว้กับน้องชายที่เธอแสนจะเกลียดชังและริษยา เธอมีความรู้สึกว้าวนวายน่าสงสารของเธอลำเอียง โดยให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่กาเบรียลทั้ง ๆ ที่เธอเองก็ต้องการในสิ่งที่กาเบรียลได้รับ ฟลอเรนซ์เชื่อว่าชีวิตในตอนเหนือจะดีกว่าในตอนใต้ เธอได้แต่งงานกับแฟรงค์ ชายนิโกรธรรมดา ๆ คนหนึ่งซึ่งไม่มีความทะเยอทะยานใด ๆ ทำให้ฟลอเรนซ์รู้สึกขี้嫉เคืองมาก เธอต้องการให้เขายกระดับฐานะของตนเองขึ้น เพื่อให้เป็นที่ยอมรับ แต่แฟรงค์ไม่ทำและผลจากเธอไปหาหญิงคนใหม่ ต่อมาแฟรงค์ไปร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในฝรั่งเศสและเสียชีวิตที่นั่น ส่วนฟลอเรนซ์พยายามทำตนให้เหมือนคนผิวขาว เช่น ฟอกผิวและเลียนฐานะของตนเอง หลังจากแฟรงค์จากไป เธออยู่คนเดียวตามลำพัง ฟลอเรนซ์เป็นโรคร้ายที่จะต้องเสียชีวิตลงในไม่ช้า

สำหรับกาเบรียลนั้น หลังจากที่ฟลอเรนซ์เดินทางขึ้นมาในรัฐทางตอนเหนือของสหรัฐอเมริกาไม่นาน มารดาของเขาก็สิ้นชีวิตลง กาเบรียลหันเข้าหาศาสนาตามคำขอรับของมารดา เขาได้กลายเป็นนักเทศน์ที่มีชื่อเสียงในแถบนั้น กาเบรียลได้แต่งงานกับเคมบอราห์ สตรีผิวดำที่น่าสงสารซึ่งเคยถูกคนผิวขาวรุมข่มขืน คนทั่วไปมองเคมบอราห์ด้วยสายตาไม่สู้ดี แต่กาเบรียลสงสารและเห็นใจ เธอจึงแต่งงานด้วย ทั้งสองไม่มีบุตรด้วยกัน ระหว่างนี้ กาเบรียลได้แอบมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเอสเซอร์ เด็กสาวผิวขาวซึ่งทำงานที่เดียวกับเขา เอสเซอร์ตั้งครมภ์ กาเบรียลจึงต้องขโมยเงินของเคมบอราห์ที่เธอเก็บออมไว้ เพื่อให้เอสเซอร์ไปอยู่ที่อื่น เพราะมิฉะนั้นเขาจะเสียภาพพจน์การ เป็นนักเทศน์เพราะทำผิดศีลธรรม เอสเซอร์คลอดบุตรเป็นชายและให้ชื่อว่ารอย ตามที่กาเบรียลเคยพูดไว้ เอสเซอร์เสียชีวิตหลังการคลอดบุตร ต่อมารอยถูกคนผิวขาวฆ่าตาย กาเบรียล เคยคิดว่าเคมบอราห์ไม่ทราบเรื่อง

ของตนกับ เอสเธอร์ แต่เมื่อเคมบอราท์ใกล้จะเสียชีวิต เธอมอบกับเขาว่าเธอทราบเรื่องทั้งหมดของเขาเป็นอย่างดี

หลังจากเคมบอราท์เสียชีวิตกาเบรียลได้เดินทางขึ้นมาในรัฐทางตอนเหนือเพื่อตามหาฟลอเรนซ์ เขาได้พบกับอลิซาเบธเพราะเธอทำงานอยู่ที่เดียวกับ ฟลอเรนซ์ กาเบรียลได้แต่งงานกับอลิซาเบธเมื่อจอห์นอายุได้ 3 ขวบ ซึ่งกาเบรียลเองก็ไม่ทราบว่าใครคือบิดาที่แท้จริงของจอห์น

จอห์นเติบโตขึ้นมาด้วยความรู้สึกว้ากกาเบรียลมิได้รักเขา แต่เขาไม่ทราบสาเหตุ ในขณะที่กาเบรียลปรารถนาจะให้รอย บุตรชายที่แท้จริงของตนเป็นคนดี เป็นที่ยอมรับของสังคม ปรากฏว่ารอยไม่เคยทำตามที่กาเบรียลคาดหวัง ในขณะที่จอห์นทำได้ทุกอย่าง ในที่สุดจอห์นเลือกหันเข้าหาศาสนา

"This Morning, This Evening, So Soon"

ผู้เล่าเรื่อง เป็นชาวอเมริกันนิโกร เข้ามามีอาชีพอยู่ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เป็นเวลา 12 ปี โดยมีอาชีพเป็นนักร้องและนักแสดงที่มีชื่อเสียง เขาแต่งงานกับแอสเรียตสตรีนิวชาวชาวสวีเดน ทั้งสองมีบุตรชายด้วยกัน 1 คน อายุ 7 ขวบ ชื่อ พอล

เขากำลังจะเดินทางกลับอเมริกาพร้อมด้วยครอบครัวและคู่ซุ้สาวของเขา ซึ่งถือโอกาสเดินทางมาพักผ่อนในวันหยุด เขารู้สึกสับสนและหวาดกลัวต่อการกลับสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะเขาประจักษ์ถึงความต่ำต้อยของगर เป็นคนผิวดำในอเมริกาเป็นอย่างดี และเขาเคยต้องเจ็บปวดจากการปฏิบัติของคนผิวขาวต่อเขาเมื่อครั้งที่เขากลับไปงานศพมารดา

ในตอนเย็นหลังจากที่ภรรยาและพี่สาวของเขาออกไปข้างนอกแล้ว เขาได้พบกับวิคัล ผู้กำกับภาพยนตร์ที่สร้างเขาให้มีชื่อเสียงและเป็นผู้ที่ทำให้เขากลับมาเป็นคนเป็นใครและแนะนำเขาว่าควรนำความเคียดแค้น ความเกลียดชังที่เขามีต่อคนผิวขาวมาเป็นพลังความสามารถในการแสดงออกทางศิลปะให้เป็นที่ยอมรับ วิคัลยังแนะนำเขาต่อไปด้วยว่าหากพบปัญหาในสหรัฐอเมริกา ผู้เล่าสามารถที่จะอยู่ในฝรั่งเศสได้

ในตอนกลางคืนผู้เฒ่าและวิคัลได้พบกับนักศึกษาชาวอเมริกันผิวขาวที่เดินทางมาเที่ยวในฝรั่งเศส ซึ่งทำให้เขาได้ทราบถึงสภาพของคนผิวขาวคนอื่น ๆ ที่ถูกปฏิบัติจากคนผิวขาวเหมือนกับตน รวมทั้งได้พบกับนุนา ชาวอาหรับที่เขามาอาศัยอยู่ในฝรั่งเศส และต้องประสบปัญหาการเป็นคนต้อยต่ำในฝรั่งเศสเช่นกัน จึงทำให้เขาเกิดความสบายใจและเลิกหวาดกลัวต่อการกลับไปยังสหรัฐอเมริกา

Another Country

ริวฟุส สกอตต์ ชายหนุ่มอเมริกันผิวขาว เป็นมือกลองที่มีชื่อเสียงของวงดนตรีแจ๊สวงหนึ่ง ริวฟุสเป็นคนที่มีความรุ่มร่าแรง อ่อนไหวง่าย เขามีน้องสาวหนึ่งคนชื่อว่าไอคาซึ่งยกย่องบูชาพี่ชายมาก ทั้งริวฟุสและไอคาเกลียดชัง เคียดแค้นและพยายามทำร้ายคนผิวขาวทุกคน ทั้งสองจะแกล้งคนผิวขาวทุกคนเมื่อโอกาส เช่น เมื่อริวฟุสมีความสัมพันธ์ทางเพศกับอีริค เพื่อนชายผิวขาวของเขาที่มาจากรัฐทางใต้ ริวฟุสปฏิบัติต่อเขาอย่างก้าวร้าวและรุนแรงจนอีริคทนไม่ได้ ต่อมาเขามีความสัมพันธ์ทางเพศกับเลโอนา สตรีผิวขาวที่เดินทางมาจากรัฐทางตอนใต้เช่นกัน ริวฟุสก็ทารุณเธอด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา แม้ว่าโอบส่วนลึกของจิตใจ เขาก็รักเธอ เช่นเดียวกัน แต่เขาไม่ปรารถนาจะทำดีต่อเธอ เพราะเธอเป็นคนผิวขาวส่วนเขาเป็นคนผิวดำ ในที่สุดเลโอนาท้องเข้ารับกบฏในสถานพยาบาลโรคจิต ส่วนริวฟุสเองกระโดดน้ำตายที่สะพานวอชิงตัน เนื่องจากเขาหมดหวังต่อทุกสิ่งทุกอย่างและคับแค้นต่อสภาพการเป็นคนผิวดำของตนเอง

สำหรับไอคาซึ่งต่อมาได้อยู่กับวิวัลโค เพื่อนสนิทของริวฟุสซึ่งเป็นคนผิวขาว เชื้อสายอิตาเลียนที่อพยพมาอยู่แถวบรูคลิน ไอคาพยายามเลื่อนฐานะของตนเองด้วยการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเอลลิส ชายผิวขาวซึ่งมีอิทธิพลในวงการบันเทิง ไอคาพยายามที่จะก้าวไปเป็นนักร้องโดยการสนับสนุนของเอลลิส ไอคาคิดว่าการลักลอบมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเอลลิสเป็นการแกล้งตนทางหนึ่งที่จะทำให้คนผิวขาวใคร่ซึ่งถึงความเจ็บปวดบ้าง แต่ต่อมาเธอได้สารภาพต่อวิวัลโคในทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอกระทำลงไป เธอสารภาพว่าเธอรักวิวัลโค

If Beale Street Could Talk

คลีเมนไทน์ โรเวอร์ส์หรือทิช เด็กสาวนิวยอร์กอายุ 19 ปี ได้รับการศึกษาท่า เป็นพนักงานในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง เธอกำลังตั้งครรภ์และท้องว่ารุนแรงมาก เนื่องจากอลองโซหรือฟอนนี่สามีของเธอถูกจำคุกอย่างไร้ความยุติธรรม ด้วยข้อหาข่มขืนสตรีเปอร์โตริกันคนหนึ่ง ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วเขาริสุทธิ์ เนื่องจากในคืนเกิดเหตุเขาอยู่กับทิชตลอดทั้งคืนในห้องเช่าใต้ดินตึกแห่งหนึ่งซึ่งทั้งสองเขาอยู่ด้วยกัน

ตำรวจจับฟอนนี่ซึ่งคุกทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้กระทำความผิด ทั้งนี้เพราะฟอนนี่ถูกจับมารวมกับเด็กหนุ่มนิวยอร์กอีกหลายคน เพื่อให้สตรีเปอร์โตริกันที่ถูกข่มขืนผู้กระทำผิดความผิดสตรีดังกล่าวจากผู้กระทำผิดที่แท้จริงไม่ได้ ประกอบกับเธอไม่สามารถจำแนกความแตกต่างของคนนิวยอร์กได้ เธอจึงเข้าไปที่ฟอนนี่

ทุกคนในครอบครัวของทิชและแฟรงค์บิดาของฟอนนี่ ต่างพยายามหาทางช่วยให้ฟอนนี่ได้รับความยุติธรรมและเป็นอิสระ พี่สาวของทิชติดต่อทนายความนิวยอร์กว่าความให้ในระหว่างนี้สตรีชาวเปอร์โตริกันผู้นั้นได้เดินทางกลับประเทศเปอร์โตริโก มารดาของทิชจึงต้องเดินทางไปพบเธอเพื่อขอให้เธอมาเป็นพยานให้แก่ฟอนนี่

ฟอนนี่ได้รับการประกันตัวออกมาและการพิจารณาคดีของเธอ เลื่อนออกไปอีก

บทที่ 3

วิเคราะห์ "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกรในงานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน

"การแสวงหาตนเอง" ของนิโกร หมายถึง การที่นิโกรพยายามแสวงหาการยอมรับจากสังคมด้วยการพยายามทำตนให้เป็นไปตามลักษณะที่คาดว่าสังคมจะยอมรับประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง ด้วยการพยายามเรียกร้องให้สังคมยอมรับตนอย่างที่เขาเป็นอยู่ จากการศึกษาประวัติศาสตร์และสภาพความเป็นจริงทางสังคมพบว่า นิโกร เป็นชนกลุ่มน้อยของสหรัฐอเมริกา ที่ประสบปัญหาในการดำรงชีวิตในสังคมเป็นอันมาก นับแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ปัญหาของนิโกร เป็นปัญหาที่สืบสานและซับซ้อนเป็นอย่างยิ่ง

เวลาผ่านไปเป็นร้อย ๆ ปี อาจจะทำให้ให้นิโกร เป็นที่ยอมรับมากขึ้น แต่พวกเขาจะต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ อยู่เสมอมากมาย รวมทั้ง "การแสวงหาตนเอง" ด้วย ซึ่งผู้วิจัยจะได้ศึกษาวิเคราะห์ และสะท้อนภาพ "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกร ของเจมส์ บอลด์วิน จากงานประพันธ์ของเขา เพื่อให้ทราบว่าเหตุใดนิโกรจึงต้องแสวงหาตนเอง นิโกรมีวิธีการอย่างไร และจากการแสวงหาตนเองแล้วผลเป็นอย่างไร โดยจะวิเคราะห์ตามลำดับหัวข้อดังนี้ คือ

1. สาเหตุของการ "แสวงหาตนเอง"
2. วิธีการ "แสวงหาตนเอง"
3. ผลของการ "แสวงหาตนเอง"

สาเหตุของการ "แสวงหาตนเอง"

แคลปป์ (Orrin Klapp) กล่าวว่า ปัญหาการแสวงหาตนเองของมนุษย์มักจะเกิดกับชนกลุ่มน้อยที่ไม่พอใจตนเอง เนื่องจากเกิดความรู้สึกว่า ตนไม่มีคุณค่า ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือ นิโกรในสังคมอเมริกันซึ่งรู้สึกสับสนในตนเอง อันเป็นผลมาจากอคติ (Prejudices) การแบ่งแยก (Segregation) และการกีดกัน (Discrimination) ของคนผิวขาวในสังคม นิโกร ไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตตามวัฒนธรรม

ตั้งเดิมของตน ขณะเดียวกันก็ไม่สามารถที่จะทำคนให้เหมือนกับคนผิวขาวได้ (Klapp. 1969 : 2 - 3) จึงทำให้โกรธรู้สึกว่าตนไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม

ในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน ที่นำมาศึกษานี้มีสาเหตุสำคัญ 3 ประการด้วยกันที่ทำให้โกรธรู้สึกสับสน ไม่แน่ใจในตนเอง และรู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ปัญหาแรกคือ ลักษณะทางกายภาพ อันเป็นลักษณะเฉพาะของเผ่าพันธุ์ ซึ่งแตกต่างจากคนส่วนใหญ่ในสังคมอย่างเห็นได้ชัด ประการที่สอง คือ สภาพทางเศรษฐกิจ และประการสุดท้ายก็คือความไม่เสมอภาคทางสังคมที่พวกเขาได้รับมาทุกยุคทุกสมัย

จากการศึกษาพบว่า ลักษณะทางกายภาพ เป็นปัญหาหลักที่สำคัญสำหรับนิโกรอันเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางงานเศรษฐกิจหรือสังคม และปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุให้นิโกรไม่พอใจในตนเอง จะเกี่ยวพันกันอยู่ตลอดเวลา ไม่สามารถที่จะแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาด ผู้วิจัยจะกล่าวถึงสาเหตุต่าง ๆ ตามลำดับ

สาเหตุเนื่องจากลักษณะทางกายภาพ

ตัวละครนิโกรที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ไม่พอใจในลักษณะทางกายภาพของตน เนื่องจากลักษณะดังกล่าวไปเป็นที่ยอมรับจากสังคมหรือแม้แต่จากคนใกล้ชิด คือ ฟลอเรนซ์ และจอห์น ในนวนิยายเรื่อง Go Tell It on the Mountain

ฟลอเรนซ์ เป็นตัวละครตัวหนึ่งของบอลด์วิน ที่เป็นตัวแทนของคนผิวขาวในสมัยนั้นได้เป็นอย่างดี เธอเกลียดลักษณะทางกายภาพของนิโกรเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสีผิว เธอเกลียดผิวสีค้ำของนิโกรมากเสียจนกระทั่ง เธอพยายามฟอกผิวของเธอเองด้วยครีมฟอกผิว เพื่อที่จะได้มีผิวขาว เช่นเดียวกับหญิงอเมริกันผิวขาว ซึ่งบอลด์วินได้กล่าวถึง เธอว่าเธอมักจะนั่งอยู่หน้ากระจกทาครีมฟอกผิวอยู่เสมอ

...she sat before the mirror and rubbed bleaching cream into her skin ...

(Baldwin. 1953 : 98)

แม่แฟรงค์สามีของเธอจะบอกว่าเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ แต่เธอก็ไม่ฟัง นอกจากนี้ เธอยังยอนเขาไปว่าเธอรู้ว่า ไม่มีใครต้องการหญิงที่ผิวดำเหมือนถ่านแน่นอน แม่แฟรงค์เองก็ตาม

"Don't know why you keep wasting all your time and my money on all them old skin whiteners. You as black now as you was the day you was born."

"You wasn't there the day I was born. And I know you don't want a coal-black woman. ..."

(Baldwin. 1953 : 100)

ฟลอเรนซ์แสดงความรังเกียจเหยียดหยามพวกนิโกรด้วยกันในภาวะและโอกาสต่าง ๆ กัน เมื่อครั้งยังอยู่ในรัฐทางตอนใต้กับมารดาและน้องชายคือ กาเบรียล เธอแสดงความไม่พอใจพฤติกรรมของกาเบรียลซึ่งเริ่มเป็นหนุ่มและได้เที่ยวเตร่ คีมีสุรา อาเจียรตามท้องถนน เธอเคยทนดูจนในที่สุดตะโกนออกมาว่า เธอเกลียดเขาผู้เป็นนิโกรที่แสนจะยะโสและอวดดี เธอใช้ถ้อยคำที่คิดว่าจะทำร้ายความรู้สึกของกาเบรียลให้ได้มากที่สุด

"I hate him ! I hate him ! Big, black, prancing tom-cat of a nigger !"

(Baldwin. 1953 : 82 - 83)

ฟลอเรนซ์ ได้แสดงให้เห็นความรังเกียจเหยียดหยามนิโกรด้วยกันเองอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเคมบอราห์ภรรยาของกาเบรียลเขียนจดหมายมาหาเธอเล่าว่า กาเบรียลแอบไปมีชู้กับเด็กสาวที่ชื่อเอสเธอร์จนมีบุตรชายด้วยกัน 1 คน ฟลอเรนซ์กล่าวกับแฟรงค์ว่า การบวชพระมิได้ทำให้นิโกรหยุดการทำชั่วหรือการทำความเลวได้เลย

"Being a preacher ain't never stopped a nigger from doing his dirt."

(Baldwin. 1953 : 99)

คนตัวคำอีกคนหนึ่งที่ไม่พอใจสภาพของตนเอง เพราะรู้สึกว่าคุณลักษณะทางกายภาพแบบคนตัวคำของตน ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น คือ จอห์น ไกรม์ส์ ในเรื่องเดียวกัน
 จอห์น เกิดความรู้สึกว่าตนเป็นคนที่ต่ำต้อยอย่างมาก แม้แต่คนใกล้ชิด เช่น บิดาของตนยังเห็นว่าเขาเป็นคนอัปลักษณ์ ถึงที่เคยกล่าวว่า

... John ... was ugly, the smallest boy in his class, and had no friends, ... and he most passionately desired to know whether his face was ugly or not.

(Baldwin. 1953 : 19 - 28)

ความไม่พอใจของจอห์นต่อลักษณะทางกายภาพของตนเอง เห็นได้ชัดเจนจากการที่เขาเฝ้าดูกระจก พิจารณาลักษณะคางกล่าวของตนด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจเป็นอย่างยิ่ง เช่น เมื่อเช้าวันเกิดครบรอบอายุ 14 ปี ของเขา

... he saw ... : two great eyes, and a broad, low forehead and a triangle of his nose, and his enormous mouth, and the barely perceptible cleft in his chin, which was, his father said, the mark of the devil's finger. These details did not help him, for the principle of their unity was undiscoverable,...

(Baldwin. 1953 : 28)

หากพิจารณาลักษณะต่าง ๆ ที่จอห์นรำพึงรำพันกับตนเอง จะพบว่าลักษณะคางกล่าวล้วนเป็นลักษณะเฉพาะของเผ่าพันธุ์ของนิโกรทั้งสิ้น เช่น จมูกกว้าง ริมฝีปากใหญ่ และหนา เป็นต้น

กาเบรียลมักจะเข้าย้ากับจอห์นอยู่เสมอว่า ลักษณะทางกายภาพที่น่ารังเกียจของเขา นอกจากจะไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคมแล้ว ยังเป็นเครื่องสื่อถึงความชั่วร้ายของเขาอีกด้วย

His father had always said that his face was the face of Satan - and was there not something - in the lift of the eyebrow, in the way his rough hair formed a V on his eyebrow that bore witness to his father's words ? In the eye there was a light that was not the light of Heaven, and the mouth trembled, lustful and lewd, to drink deep of the wines of the Hell. ...

(Baldwin. 1953 : 28)

การที่จอห์นเกิดความรู้สึกว่าลักษณะทางกายภาพของตนเอง เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป เป็นเรื่องธรรมดา แต่การที่กาเบรียลในฐานะที่เป็นบิดาของจอห์น คอยตอกย้ำถึงความอัปลักษณ์ของจอห์นผู้เป็นลูก ดูจะเป็นสิ่งที่ผิดปกติอยู่มาก เนื่องจากบิดาเองก็เป็นคนผิวขาวแต่กลับเฝ้าย้ำความต่ำต้อยในความเป็นคนผิวขาวของจอห์น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าคำว่า "บิดา" ในที่นี้นอกจากจะหมายถึง กาเบรียลในฐานะที่เป็นบิดาแล้ว ยังน่าจะหมายถึง ประเทศสหรัฐอเมริกาอีกด้วย ทั้งนี้เพราะสังคมอเมริกัน ซึ่งเป็นที่เกิดและเป็นที่อยู่อาศัย ได้ทำให้ไนโกรตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่าพวกเขาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ต่ำต้อย เป็นที่ดูถูกเหยียดหยามของสังคมคนผิวขาว จึงอาจกล่าวได้ว่า บอลด์วินให้กาเบรียลเป็นตัวแทนความมีอคติของคนผิวขาวต่อคนผิวดำนั่นเอง

จะเห็นว่าทั้งวอห์นและฟลอเรนซ์ ต่างก็ไม่พอใจในลักษณะทางกายภาพของตนเอง จอห์นไม่พอใจรูปร่างหน้าตาอันแสดงลักษณะทางกายภาพของไนโกรอย่างชัดเจน ส่วนฟลอเรนซ์ไม่พอใจในสีผิวของตน

สาเหตุเนื่องจากสภาพทางเศรษฐกิจ

จากการศึกษางานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน ผู้วิจัยพบว่า ปัญหาทางเศรษฐกิจ ทำให้ไนโกรไม่พอใจสภาพของตนเอง แบ่งออกเป็น 2 ประการด้วยกัน คือ การมีฐานะยากจน และการถูกเอารัดเอาเปรียบในทางเศรษฐกิจ

ปัญหาทางเศรษฐกิจจะทำให้ไนโกรรู้สึกว่าคุณถูกกดขี่ ถูกเอารัดเอาเปรียบจาก คนผิวขาว เป็นผู้ค้าค้ายในสังคม และทำให้ไม่พอใจในสภาพของตนเอง

การมีฐานะยากจน

ไนโกรที่รู้สึกไม่พอใจในตนเองเพราะฐานะทางเศรษฐกิจของตนยากจน ได้แก่ ฟลอเร็นซ์ ใน Go Tell It on the Mountain และ ทิช ใน If Beale Street Could Talk

นอกจากฟลอเร็นซ์จะไม่พอใจในลักษณะทางกายภาพของตนเองแล้ว เธอยังไม่พอใจฐานะทางเศรษฐกิจของตนอีกด้วย เธอไม่พอใจฐานะของตนเองตั้งแต่ยังอยู่ทางใต้ เธอจึงทิ้งมารดาที่กำลังนอนป่วยอย่างหนักและน้องชายมาทางรัฐในตอนเหนือ แม่มารดาและน้องชายจะพยายามขอร้องวิงวอนสักเพียงใด เธอก็ยังคงยืนยันที่จะมาทางตอนเหนือให้ได้ เธอหวังว่าอย่างน้อยการมาอยู่ทางตอนเหนือจะทำให้เธอร่ำรวยกว่าเดิม ไม่ต้องสวมเสื้อผ้าเก่า ๆ ซาก ๆ เพราะความยากจนเนื่องจากเป็นไนโกร เห็นได้ชัดจากการที่เธอออกกั๊กาเบรียลคิงกล่าว

"Girl, where you going ? What you doing ? You reckon on finding some men up North to dress in pearls and diamonds ? Violently, she opened the gate and moved out into the road ... and said, "If you ever see me again, I won't be wearing rags like yours."

(Baldwin. 1953 : 88)

เมื่อมาถึงหลักแหล่งมีครอบครัวอยู่ทางตอนเหนือแล้ว ฐานะทางเศรษฐกิจก็ยังไม่ดีขึ้นตามความคาดหวัง และไม่เอื้ออำนวยต่อการเป็นที่ยอมรับของสังคม เนื่องจากแฟรงค์ สามีของเธอ เป็นไนโกรที่พอใจในสภาพของตนเอง

... Frank ... determined to live and die a common nigger ...

(Baldwin. 1953 : 92)

ปัญหาระหว่างฟลอเรนซ์กับแฟรงค์ในเรื่องฐานะทางเศรษฐกิจ ส่วนหนึ่งมาจากการที่แฟรงค์ไม่มีเงินจะมาซื้อหาสิ่งที่เธอต้องการ ทั้งนี้เพราะฟลอเรนซ์ก็เหมือนกับคนจนทั่ว ๆ ไปที่ขาดแคลนสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ในชีวิตอยู่มากมาย และคิดว่าหากคนมีทรัพย์สิน ก็อาจจะเป็นที่ยอมรับของสังคมบ้าง แต่ปัญหาอีกส่วนหนึ่งอยู่ที่การจับจ่ายใช้สอยเงินทองของแฟรงค์ ซึ่งทำให้ฟลอเรนซ์ไม่พอใจเป็นอย่างมาก ไขว่คว้าหาเงินทองไม่ได้ แต่แทนที่เธอจะรู้จักเก็บออมซื้อหาในสิ่งที่เธอต้องการ เธากลับนำเอารายได้ประจำสัปดาห์ครึ่งหนึ่งไปซื้อสิ่งที่เธอต้องการหรือคิดว่าเธอต้องการ รวมทั้งเอาไปซื้อสุราดื่มกับบรรดาเพื่อน ๆ นิโกรด้วยกัน ในสายตาของฟลอเรนซ์ เธอเห็นว่าการกระทำและสิ่งของที่แฟรงค์ซื้อมาเป็นสิ่งที่ไม่มีความจำเป็นและราคาแพงเกินไป อีกทั้งยังเป็นกากระทำที่สิ้นเปลืองและโง่เขลาอีกด้วย

ฟลอเรนซ์ไม่ต้องการที่จะจมปลักอยู่ในหมู่นิโกรที่สกปรกและยากจน เธอถามแฟรงค์ว่า

"... You think I want to stay around here the rest of my life with these dirty niggers you all the time bring home ?"

(Baldwin. 1953 : 95)

สำหรับทิว ในเรื่อง If Beale Street Could Talk เห็นว่า คนผิวขาวส่วนใหญ่ยากจนมาทุกยุคทุกสมัย นับตั้งแต่บรรพบุรุษของตนยังอยู่ในรัฐทางตอนใต้และแม้ปัจจุบันคนผิวดำก็ยังคงมีฐานะยากจนอยู่

... I have been told, people, coloured people, weren't as poor then as they had been when my Mama and Daddy were trying to get it together. They weren't as poor as then we had been in the South. But we certainly poor enough, and we still are.

(Baldwin. 1974 : 15)

ความยากจนของคนผิวดำนี่เองที่ทำให้ทั้งสองสย่ำร้านตัดเสื้อผ้าของแฟรงค์ บิดาของพอนนี่ กนรักของเธอจะดำเนินกิจการอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อคนผิวดำไม่มีเงินที่จะตัดเสื้อผ้าอย่างมากมายพอที่จะทำให้อานตั้งอยู่ได้

... I ... wondered who he (Frank) ran the shop for : we didn't know anybody who had money to take clothes to the tailor ...

(Baldwin. 1974 : 15)

สำหรับปัญหาทางเศรษฐกิจของนิโกรนี้ ผู้วิจัยยังพบด้วยว่า นิโกรในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน ที่นำมาศึกษา ล้วนแต่มีอาชีพที่ไม่มีเกียรติ ไม่นับคง เป็นอาชีพชั้นต่ำได้คำตอบแทนน้อย ต้องใช้แรงงานมาก เช่นในเรื่อง Go Tell It on the Mountain ทั้งกาเบรียลและฟลอเรนซ์ เป็นคนรับใช้ในบ้านของคนผิวขาว เมื่อทั้งสองยังอยู่ทางตอนใต้ และเมื่อมาอยู่ทางตอนเหนือแล้ว กาเบรียลมีอาชีพเป็นคณงานในโรงงาน ในขณะที่ฟลอเรนซ์มีอาชีพเป็นคนทำความสะอาด ซึ่งเหมือนกับอลิซาเบธ แม้ฟลอเรนซ์จะมีความทะเยอทะยานสูง แต่ความเป็นคนผิวดำทำให้เธอหมดโอกาสที่จะเลือกอาชีพได้ตามต้องการ ในเรื่อง Another Country ไอค้ำ มีอาชีพเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารในภัตตาคาร ในขณะที่ทิช ใน If Beale Street Could Talk เป็นพนักงานขายของในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ส่วนบิดาของเธอ และของพอนนี่กนรักของเธอก็เป็นคณงานในโรงงานเช่นกัน นอกจากการเป็นลูกจ้างแรงงานที่กล่าวมาแล้ว ยังมีนิโกรอีก 2 คน ที่ประกอบอาชีพทางด้านการศึกษาและดนตรี ได้แก่ ผู้เล่าเรื่อง โบ "This Morning, This Evening, So Soon" และ ริวฟุส ในเรื่อง Another Country ซึ่งนิโกรมักจะถูกมองว่าเป็นผู้มีความสามารถพิเศษทางด้านนี้ อันเป็นลักษณะเฉพาะของ เผ่าพันธุ์ แต่ก็ถูกมองว่าเป็นอาชีพที่ไม่มีเกียรติเช่นกัน

จากการที่นิโกรประกอบอาชีพชั้นต่ำ ไม่นับคง รายได้น้อย เหล่านี้จึงทำให้นิโกรต้องมีความยากจนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผลที่ตามมาเป็นลูกโซ่ ก็คือ นิโกรมีโอกาสในการ

ศึกษาเล่าเรียนน้อย เมื่อมีการศึกษาน้อยหรือไร้การศึกษา ทำให้มีขีดความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตและประกอบอาชีพ จึงทำให้มีภาระต้องเผชิญกับปัญหาในการถูกเอารัดเอาเปรียบในทางเศรษฐกิจต่อไปอีก

การถูกเอารัดเอาเปรียบในทางเศรษฐกิจ

ดังที่กล่าวแล้วว่า การมีฐานะยากจนทำให้มีภาระต้องพบกับการถูกเอารัดเอาเปรียบในทางเศรษฐกิจต่อมา การเอารัดเอาเปรียบนี้ก่อให้เกิดสภาพความแตกต่างทางเศรษฐกิจ และความอยุติธรรมในการว่าจ้างงาน

ปัญหาการเอารัดเอาเปรียบนี้โกรธของคนผิวขาว ปรากฏในเรื่อง Go Tell It on the Mountain เห็นได้ชัดจาก จอห์น

จอห์น ได้เห็นสภาพความแตกต่างทางเศรษฐกิจระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำตลอดมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเช้าวันที่เขาอายุครบรอบ 14 ปี และมารดาให้เงินเขาไปซื้อของตามใจชอบนั้น ระหว่างที่เดินผ่าน Central Park เขาได้เห็นคนผิวขาวแต่งกายสวยงาม พรอบด้วยเครื่องประดับราคาแพง

... graceful women walked in fur coats ... in the evening they took off these coats and these silk dresses, and put their jewelry in a box, and leaned back in soft beds ...

(Baldwin. 1953 : 38)

การที่จอห์นได้พบเห็นความหรูหรา ราววยของคนผิวขาว ยิ่งทำให้จอห์นเกิดความรู้สึกว่าการเกิดมาเป็นคนผิวดำข้าง เป็นความคำทุกข์ น่าอับอายเป็นอย่างยิ่ง ประกอบกับจอห์นเป็นคนฉลาด ชอบอ่านหนังสือ จอห์นจึงพบว่า การเอารัดเอาเปรียบทางเศรษฐกิจของคนผิวขาวต่อคนผิวดำ มิใช่มีแต่เพียงในปัจจุบันเท่านั้น แต่ในอดีตบรรพบุรุษของตนก็ประสบมา นั่นคือความอยุติธรรมในการว่าจ้างงาน

จอห์นได้ทราบว่า นอกจากนิโกรจะถูกโกงค่าจ้างแรงงานเพราะความไม่รู้แล้ว พวกเขายังต้องประสบกับความอยุติธรรมในการว่าจ้างงานอีกด้วย กล่าวคือ หากจะมีการรับคนเข้าทำงาน นิโกรจะถูกพิจารณาภายหลังจากคนผิวขาว แต่หากมีการเอาคนงานออก นิโกรจะถูกพิจารณาให้ออกจากงานก่อนคนผิวขาวเสมออีกด้วย

John had read about ..., white people cheated them of their wages ... how they were the last to be hired and the first to be fired.

(Baldwin. 1953 : 39)

หากพิจารณาสภาพความเป็นจริงทางสังคมประกอบด้วย จะพบว่าสภาพที่จอห์นอ่านพบนั้นเกิดขึ้นกับนิโกรทุกยุคทุกสมัย แต่นิโกรถูกเอารัดเอาเปรียบในเรื่องค่าจ้างแรงงานเป็นอย่างมาก ระยะเวลาหลังสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงไม่นาน ทาสนิโกรกลายมาเป็นนิโกรอิสระต้องประกอบอาชีพร่วมกับคนผิวขาว โดยมากจะรับจ้างทำงานในไร่ นา แต่ก็ถูกโกงค่าจ้างแรงงานเสมอ ต่อมาในตอนต้นศตวรรษที่ 20 ประเทศสหรัฐอเมริกาต้องประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ โรงงานหลายแห่งต้องเลิกตัวเองและเอาคนงานออก ในกรณีเช่นนี้นิโกรจะถูกพิจารณาให้ออกจากงานก่อนคนผิวขาวเสมอ

นอกจากจอห์นจะได้ทราบความอยุติธรรมของคนผิวขาวจากการอ่านแล้ว ถ้าเปรียบบิดาของเขายังเฝ้าย้ำความเอารัดเอาเปรียบของคนผิวขาวที่มีต่อนิโกรตลอดมาอีกด้วย

His father said all white people were wicked, ... never to be trusted, ... they told nothing but lies, ... not one of them ever loved a nigger.

(Baldwin. 1953 : 38 - 39)

ปัญหาต่าง ๆ ของนิโกรจะเกี่ยวพันกันอยู่ตลอดเวลา จะเห็นว่าการที่นิโกรถูกเอารัดเอาเปรียบในทางเศรษฐกิจและมีฐานะยากจน เป็นผลมาจากการเป็นคนผิวดำ

ในสังคมนั้นเอง นอกจากนี่การเป็นคนดีคำยังทำให้ต้องถูกกีดกันทางสังคมอีกด้วย และจากการกีดกันทางสังคมก็คือ การขาดโอกาสทางการศึกษา เมื่อขาดโอกาสทางการศึกษาหรือมีแต่น้อย ทำให้นิโกรไม่สามารถจะเลือกประกอบอาชีพที่ต้องใช้วิชาชีพชั้นสูง เช่น แพทย์ วิศวกร หรืออื่น ๆ ที่จะทำรายได้สูง ๆ มาสู่ครอบครัวได้ จึงทำให้นิโกรมีฐานะยากจน และจากความยากจนก็นำไปสู่การได้รับการศึกษาน้อย การถูกกีดกัน การเอาโรคเอาเปรียบวนเวียนอยู่เช่นนี้ตลอดเวลา

นอกจากปัญหาทางลักษณะกายภาพและทางเศรษฐกิจแล้ว ปัญหาที่ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงอีกประการหนึ่ง คือ ความไม่เสมอภาคทางสังคม

สาเหตุจากความไม่เสมอภาคทางสังคม

จากการศึกษางานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน ผู้วิจัยพบว่า ตัวละครของบอลด์วิน มีปัญหาในสภาพของตนเอง เนื่องจากความไม่เสมอภาคทางสังคมมากที่สุด ความไม่เสมอภาคทางสังคมนี้ เกิดจากการที่คนผิวขาวมีอคติต่อคนผิวดำ และแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาให้ให้นิโกรเห็นว่าคนผิวขาวไม่ยอมรับพวกเขา ซึ่งเป็นเหตุให้นิโกรแสวงหาตนเองต่อไป

ความไม่เสมอภาคทางสังคมที่ปรากฏในงานของบอลด์วิน ที่นำมาศึกษานี้สามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ชนิด คือ คนผิวขาวแสดงความไม่ยอมรับและเจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจอย่างอยุติธรรมต่อนิโกร ความไม่พอใจของนิโกรที่มีต่อความไม่เสมอภาคทางสังคม ปรากฏในงานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน ทุกเรื่องที่น่าสนใจ

คนผิวขาวแสดงความไม่ยอมรับ

การแสดงความไม่ยอมรับนิโกรของคนผิวขาว เป็นเรื่องชี้ให้เห็นว่านิโกรไม่ได้ถูกมองอย่างเท่าเทียมกับคนผิวขาวในสังคม แต่นิโกรเป็นที่ถูกเหยียดหยามซึ่งนิโกรเองก็ตระหนักต่อสภาพนี้เป็นอย่างดี

จากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า คนผิวขาวแสดงความไม่ยอมรับนิโกร 3 วิธีด้วยกัน คือ แสดงความรังเกียจ แสดงความดูถูก และแสดงความดูถูกคนผิวขาวที่เกี่ยวข้องกับคนผิวดำ

การแสดง ความรังเกียจ

การแสดง ความรังเกียจเหยียดหยามของ คนผิวขาวต่อนิโกร ทำให้ นิโกรรู้สึกว่าตนไม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม บางคนเกิดความรู้สึกว่ามีช่องว่างระหว่างคน 2 สีผิว ซึ่งไม่อาจเข้าใจกันได้ บางคนถึงกับรู้สึกว่าตนไม่มีตัวตนอยู่ในสังคม

นิโกรที่รู้สึกว่า ตนมิได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ได้แก่ จอห์น และอลิซาเบธ ใน Go Tell It on the Mountain ผู้เล่าเรื่อง ใน "This Morning, This Evening, So Soon" วิวฟุส และไอค้ำ ใน Another Country และ ทิช ใน If Beale Street Could Talk

จอห์นรู้สึกว่าคนผิวขาวไม่ยอมรับว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เห็นได้จาก การที่คนผิวขาวมอง เขาอย่างชาเย็น และปฏิบัติต่อเขาอย่างกนแปลกหน้า

He remembered the people he had seen in the city, ...
whose eyes had no love for him ... he was a stranger
there.

(Baldwin. 1953 : 35)

ครั้งหนึ่ง จอห์นเดินผ่านย่านที่อยู่อาศัยของคนผิวขาว เขาเกิดความไม่มั่นใจในตนเอง แม้จะไม่ถูกทักอย่างเปิดเผย แต่จอห์นก็ทราบดีว่า สถานที่ซึ่งสวยงามโอโถงเช่นนั้น ไม่เหมาะกับตนและที่สำหรับนิโกรจะต้อง เป็นที่ซึ่งแสดง ความต่ำต้อย

... no one raised a hand against him. But, ... For him
there was the back door, and the dark stairs, and the
kitchen or the basement. This world was not for him.

(Baldwin. 1953 : 39)

จอห์น เป็นคนชอบอ่านหนังสือ เมื่อผ่านห้องสมุดที่ Fifth Avenue เขาปรารถนาที่จะเข้าไปข้างใน แต่จอห์นก็ทราบดีว่า หากเขากล้าที่จะเข้าไป เขาก็จะต้องพบกับ การแสดง

ของคนผิวขาวที่จะทำให้เขารู้สึกว่าตนเองน่าสมเพช เพราะสภาพของเขาไม่เหมาะสมกับสถานที่

And then everyone, all the white people inside, would know that he was not used to great buildings, or to many books, and they would look at him with pity.

(Baldwin. 1953 : 40)

กล่าวจริงแล้ว การกระทำของคนผิวขาวที่ทำให้นิโกรเกิดความรู้สึกว่าเป็นนิโกร ไม่เป็นที่ยอมรับของคนผิวขาวนั้น มิใช่เพียงเกิดกับจอห์นเท่านั้น แต่อลิซาเบธ และริชาร์ด (บิดา-มารดาของจอห์น) ก็ได้รับเช่นกัน เมื่อครั้งที่ริชาร์ดพาอลิซาเบธไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์แห่งหนึ่ง อลิซาเบธเห็นอย่างชัดเจนว่า คนผิวขาวไม่รับรู้ ไม่สนใจเธอและริชาร์ดแม้แต่น้อย จนเธอแปลกใจว่านิโกรจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปข้างในได้หรือไม่

... the towers of the white city, with white people, white hurrying all around them ... she demanded in panic if they would be allowed to enter.

(Baldwin. 1953 : 188)

ผู้เล่าเรื่อง ใน "This Morning, This Evening, So Soon" เคยกลับมาเยี่ยมบ้านของเขาในสหรัฐอเมริกาครั้งหนึ่ง เป็นเวลาสั้น ๆ ลุข่าที่สาวของเขาได้พาเขาไปยังโรงพิมพ์ The New Yorker ผู้เล่าแสดงความแปลกใจที่เธอพาเขาไปที่นั่น เนื่องจากเขาทราบว่า คนผิวดำไม่ได้รับอนุญาตให้ไปพัก การที่ผู้เล่าถามลูข่าด้วยความแปลกใจ แสดงให้เห็นว่า เขารู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของสถานที่

"Do you take us there ?"

(Baldwin. 1950 : 38)

สำหรับริวฟุสและไอค้ำ เคยถูกคนผิวขาวแสดงความรังเกียจ ไบยอมรับด้วยการใช้อาวุธเข้าข่มขู่ให้ทั้งสองย้ายออกจากที่อยู่ โดยอ้างว่า ริวฟุสและไอค้ำ นำความเสื่อมเสียมาสู่ย่านที่อยู่อาศัยบริเวณนี้ เนื่องจากสองพี่น้องปีนบันไดหนีไฟขึ้นไปดูขบวนแห่งานแต่งงาน

"... I was down there, it was on Mott Street, with Rufus, ... to see some people for Sunday brunch ... They were white ... we went on the fire escape to look at a wedding procession down the street. So some of the people on the blocks saw us. Well, do you know that three white men came up to that apartment, one with a blackjack and one with a gun and one with a knife, and they threw us out of there. They said that we were giving their street a bad name."

(Baldwin. 1962 : 318)

ส่วนทิว ใน If Beale Street Could Talk ได้ประสบกับท่าทีของคนผิวขาวที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พวกเขาไม่ยอมรับเธอและพ่อนี้ เพื่อทั้งสองไปนั่งเล่นในส่วนสาธารณะแห่งหนึ่ง

There was lots of people around us, but I still felt this terrible lack of friendliness.

(Baldwin. 1974 : 54)

จากตัวอย่างที่ยกมานี้ แสดงให้เห็นว่านิโกรเกิดความรู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ยอมรับ ทั้งของทางสังคมและสถานที่ที่ตนอยู่ เพราะความรังเกียจของคนผิวขาว

ส่วนนิโกรที่เกิดความรู้สึกว่ามีช่องว่างระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำ จึงทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัดต่อการต้องอยู่ใกล้ชิดกับคนผิวขาว ได้แก่ ริวฟุส และไอค้ำ ใน Another Country

ริฟุส เกิดความรู้สึกว่า เขากับคนผิวขาวอยู่ห่างกันเป็นอย่างมาก ทั้งที่นั่งไกลกัน ความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นเพราะริฟุสได้เห็นว่าคนผิวขาวก็แสดงความไม่ยอมรับคน

The seats the others had occupied were like a chasm now between Rufus and the white boy and the white girl.

(Baldwin. 1962 : 82)

นอกจากนี้คนผิวขาวยังมองริฟุสด้วยสายตาแปลก ๆ จึงยิ่งทำให้เขาคับข้องใจมากขึ้นไปอีก ริฟุสคิดว่าคนผิวขาวและคนผิวขาว มีช่องว่างที่ทำให้คน 2 สีผิวนี้ไม่เข้าใจกัน

The train began to move, half - empty now; and with each step it became lighter; soon the white people who were left looked at him oddly. He felt their stares but he felt far away from them.

(Baldwin. 1962 : 86 - 87)

สำหรับไอดา เธอก็เคยประสบกับความรู้สึกที่ว่า คนผิวขาวและคนผิวขาวต่างก็รู้สึกว่าทั้งสองอยู่ห่างกันไกลแสนไกล ทั้ง ๆ ที่อยู่ใกล้ชิดกัน ทั้งนี้เพราะความไม่พยายามเข้าใจและยอมรับกันนั่นเอง เห็นได้จากเมื่อเธออยู่กับเกส

Now the air thickened between them, as though they were on opposite sides of a chasm in the mountains, trying to discern each other through the cloud and the fog, but terribly frightened of the precipice at their feet.

(Baldwin. 1962 . 349)

สำหรับนิโกรที่เกิดความรู้สึกราวกับว่าตนไม่มีตัวตนในสังคม จากการแสดงความรังเกียจของคนผิวขาว คือ ผู้เล่าเรื่อง ใน "This Morning, This Evening, So Soon" และจอห์น ใน Go Tell It on the Mountain

ผู้เล่า รู้สึกว่าสังคมอเมริกันไม่ยอมรับตนและแสดงความรังเกียจ ด้วยการทำ
ราวกับว่าเขาไม่เคยมีตัวตนอยู่ในสังคมกับคนผิวขาวด้วย

... in America, ... I always feel that I don't exist there,
except in someone else's ... usually dirty ... mind ..."

(Baldwin. 1960 : 43)

เขาไม่เข้าใจว่า เหตุใดเขาจึงทุกข์ทรมานในสภาพสังคมของตน ต้องเป็นที่
รังเกียจเหยียดหยาม เพียงเพราะเป็นคนผิวดำ

"I have never understood why, if I have to pay for the
history written in the color of my skin."

(Baldwin. 1960 : 40)

เขารู้สึกว่า สังคมอเมริกันรังเกียจความเป็นนิโกรของเขาเป็นอย่างมาก เขาจึง
ตั้งใจว่าเขาจะไม่กลับไปที่นี่อีกเด็ดขาด อีกทั้งจะไม่ให้บุตรชายของเขาไปเก็บโตที่นั่นด้วย
เพราะเมื่อไปอยู่ในสหรัฐอเมริกา เขาจะถูกมองเป็นเพียงนิโกรคนหนึ่งเท่านั้น คงที่เขา
บอกกับวิคัล ซึ่งแนะนำว่า ผู้เล่าควรพาพอลบุตรชายของเขาไปสหรัฐอเมริกา บ้าง

"I never really intended to go back there. I certainly
never intended to raise my kid there ... Why should he want
to cross all that water just to be called a nigger ? America
never gave him."

(Baldwin. 1960 :

นิโกรอีกคนหนึ่งซึ่งรู้สึกราวกับว่าตนไม่มีตัวตนในสังคม คือ จอห์น จอห์นไม่แน่ใจว่า
ตนมีตัวตนอยู่จริงหรือไม่ เพราะว่าเขาคนผิวขาวแสดงความรังเกียจไม่ยอมรับเขาตลอดเวลา

คงจะเห็นว่า ในเช้าของวันที่เขามีอายุครบ 14 ปี เขาได้ครุ่นคิดถึงปัญหานี้ และพยายามจับต้องวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ที่มีตัวตนและฟังจับได้ ทั้งนี้ก็เพื่อจะย้ำความแน่ใจของตนเองว่า เขามีตัวตนอยู่จริง เพราะสิ่งของต่าง ๆ ก็มีอยู่จริง กงนั้นเมื่อ เขาจับได้ สัมผัสได้ จึงแสดงว่า เขามีตัวตน

He moved to the table and sat down, feeling the most bewildering panic of life, a need to touch things, the tables and chairs and the walls of the room to make certain that the room existed and that he was in the room.

(Baldwin. 1953 : 22)

จากความไม่ยอมรับ กับการแสดงความจริงเกี่ยวกับความต่าง ๆ ของคนผิวขาว ทำให้จอห์น เป็นคนที่มีปัญหาในตนเองมาก จอห์นไม่พอใจในการเป็นนิโกรเป็นอย่างยิ่ง เขาคิดว่า นิโกรเป็นกลุ่มคนที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าสาปแช่ง เนื่องจากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระผู้เป็นเจ้า ตามความเชื่อทางคริสตศาสนาเชื่อว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาให้โนอาห์ (Noah) เลือกสรรสิ่งต่าง ๆ ที่ดีไว้เพื่อสืบเผ่าพันธุ์ต่อไป ซึ่งจอห์นเชื่อว่านิโกรไปใช้สิ่งที่โนอาห์เลือกอย่างแน่นอน

"All niggers had been cursed, ... and come from the most undutiful of Noah's sons."

(Baldwin. 1953 . 224)

จอห์นไม่อยากจะจะมีชีวิตเหมือนกับนิโกรทั่ว ๆ ไป

"... he did not want to become like all the other niggers."

(Baldwin. 1953 : 220)

เนื่องจาก จอห์น ได้รับความดูถูกเหยียดหยาม นอกจากนั้นจอห์นยังคิดว่าหากเขาจะดำรงชีวิตเหมือนกับบรรพบุรุษ ก็ยอมหมายความว่า เขาต้องยอมรับสภาพความเลวร้าย ความน่าอับอาย ตลอดจนความเจ็บปวดต่าง ๆ ในการเกิดมาเป็นนิโกร จึงทำให้จอห์นไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น

They were the despised and rejected, the wretched and the spat on, the earth's scouring, and he was in this company ... their punishment would be his, their portion his, his their humiliation, anguish, chains, their dungeon his, their death his.

(Baldwin. 1953 : 229)

จะเห็นว่า การแสดงความรังเกียจของคนผิวขาว ทำให้นิโกรเกิดความรู้สึกในทางลบ เช่น จอห์นเกิดความรู้สึกลบกับตนเอง ไม่พอใจในสภาพของตนเอง ส่วนผู้เล่าเรื่องเกิดความรู้สึกลบกับคนผิวขาวและสังคมอเมริกัน นอกจากนี้ตัวละครอื่น ๆ ก็เกิดความรู้สึกว่าตนต่ำต้อย ไม่เป็นที่ยอมรับจากผู้ที่อยู่ในสังคมเดียวกัน

ถึงไคกลาวแล้วว่า นอกจากคนผิวขาวจะแสดงความรังเกียจนิโกรแล้ว พวกเขา ยังแสดงความดูถูกหอนิโกรโดยตรง และต่อคนผิวขาวที่เกี่ยวข้องกับคนผิวดำอีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวไปตามลำดับ

การแสดงความดูถูก

คนผิวขาวแสดงความดูถูกนิโกรด้วยวิธีต่าง ๆ และที่พบในงานประพันธ์ของบอว์ลิ่งวีนมีดังนี้ คือ คนผิวขาวปฏิบัติต่อนิโกรราวกับมิชมนุชน หรือราวกับนิโกรเป็นคนหรือสิ่งชั่วช้า และยังทำให้นิโกรเกิดความหวาดกลัวอีกด้วย

นิโกรที่รู้สึกว่าตนมิชมนุชน คือผู้เล่าเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" และริวฟุส ใน Another Country

ผู้เล่า รู้สึกว่าคนผิวขาวกระทำต่อเขาราวกับเขามีไขมันมนุษย์ เขาคับแค้นมาก จนร้องเพลงออกมาที่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของเขา ที่ถูกมองว่ามีไขมันมนุษย์ว่า

"When will I ever get to be a man ?"

(Baldwin. 1960 : 37)

เขาเล่าให้วิคัลฟัง ถึงความรู้สึกของเขาว่า เมื่อเขาอยู่ในอเมริกา คนอเมริกันปฏิบัติต่อเขาราวกับเขาเป็นสุนัขตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นเพราะคนผิวขาวเกลียดคนผิวดำนั่นเอง

"... they'll do anything, ... to prove that you're no better than a dog and to make you feel like one ... they hated me ..."

(Baldwin. 1960 : 42)

นอกจากนี้ ผู้เล่ายังทราบจากลุงซา ที่สาวของเขาคว่ำว่า เพื่อนชายของเธอถูกเจ้าหน้าที่แสดงความเกลียดชัง เขียดชามเช่นกัน เขาไม่สามารถที่จะช่วยเหลือเพื่อนหญิงคนหนึ่งที่ถูกตำรวจจับถอดเสื้อผ้า โดยอ้างว่าเพื่อพิสูจน์ว่า เธอเป็นนิโกรจริง ชายเหล่านั้นถูกมองราวกับมีไขมันมนุษย์ และเป็นชายที่คุ้มครองสตรีไม่ได้

"None of the men could do anything about it ... I know what that boy felt, I've felt it. They want you to feel that you're not a man. ..."

(Baldwin. 1960 : 43)

ริวฟูสเคยเกิดความรู้สึกว่า คนผิวขาวมองเขาราวกับเขาเป็นสัตว์เช่นกัน ริวฟูสพบว่า หากเขาเดินไปกับเลโอน่าโดยไม่มีวิวัลโคแล้ว คนผิวขาวมักจะมองเขาและเลโอน่าราวกับทาสที่รอการประมุข หรือสัตว์ที่อยู่ในคอกเลขที่เคี้ยว ซึ่งสร้างความเคียดแค้นต่อริวฟูสเป็นอย่างยิ่ง

... Without Vivaldo, there was a difference in the eyes which watch them. Villagers both bound and free looked them over as though where they stood were an auction block or a stand farm.

(Baldwin. 1962 : 29)

สำหรับตัวละครที่ถูกมองว่าชั่วช้า เลวทราม คือ ไอค้ำ ใน Another Country ซึ่งทำให้เธอเคียดแค้นคนผิวขาวเป็นอย่างมาก

ไอค้ำถูกมองราวกับว่า เธอเป็นโสเภณี เมื่อเธอเดินไปกับวีวัลโด

"... white men ... looked at her as though she were no better ... than a whore."

(Baldwin. 1962 : 144)

นอกจากนี้เธอยังถูกคนผิวตาค้วยกันเองมองว่าเป็นโสเภณีเช่นกัน

"You black white men's whore ..."

(Baldwin. 1962 : 144)

จากการกระทำที่แสดงความดูถูกเหยียดหยามนี้ทำให้ไอค้ำคับแค้นมาก ดังที่เธอบอกกับวีวัลโดว่า เธอจดจำสายตาของคนผิวขาวที่มองเธออย่างรังเกียจนั้นได้เสมอ

"I could see how white men get that look, they so often had when they look at me; ..."

(Baldwin. 1962 : 423 - 424)

นอกจากการแสดงความดูถูกด้วยการทำให้โกรธเสียใจว่า พวกเขามีไขมันนูนๆ และเป็นคนชั่วแล้ว คนผิวขาวยังสร้างความหวาดกลัวให้แก่โกรธอีกด้วย

นิโกรที่เกิดความหวาดกลัวคนผิวขาวได้แก่ จอห์น ฟลอเรนซ์ ผู้เล่าเรื่อง และ
ริวฟูส

จอห์นไม่เคยได้รับการกระทำอย่างก้าวร้าวหรือรุนแรงโดยตรง แต่เขาเกิดความหวาดกลัวจากการอ่านหนังสือพบว่า ในอดีตบรรพบุรุษของตนถูกกระทำทารุณอย่างรุนแรง และไร้เหตุผล เขาคิดถึงภาพเหล่านั้นด้วยความหวาดกลัว

... he thought of their feet so swift and brutal, how
. . they saw him, ... how their lights unceasing, crashed
on and off above him, ...

(Baldwin. 1953 : 35)

ส่วน ฟลอเรนซ์ แม่เธอจะมีได้ถูกกระทำโดยตรง แต่จากการที่เคมบอราห์เพื่อนหญิงของเธอ ถูกชายผิวขาวฉุดไปข่มขืนในป่าเมื่ออายุเพียง 16 ปี ในขณะที่ฟลอเรนซ์อายุได้ 13 ปี ทำให้ฟลอเรนซ์หวาดกลัวมาก

Deborah, who was sixteen, three years older than Florence
had been taken away into the fields ... by many white men,
... they did things to her to make her cry and bleed ...

(Baldwin. 1953 : 75)

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเคมบอราห์ถูกข่มขืนแล้ว บิดาของเคมบอราห์ได้ประกาศว่า เขาจะฆ่าคนผิวขาวทุกคน แต่ปรากฏว่าเขาถูกฆ่าตายเสียเอง เนื่องจากเขาเข้าไปในบ้านของคนผิวขาวคนหนึ่ง เหตุการณ์ดังกล่าวสะเทือนขวัญ และความรู้สึกของคนผิวขาวเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะฟลอเรนซ์ เพราะตกกลางคืนคนผิวขาวซึ่งพูดว่าจะเผาบ้านนิโกรได้เข้ามาในหมู่บ้าน

... it was said that the white folks would come ... and set fire to all the houses as they had done before ... In the night ... they heard only the horse's hoofs, ... no calling out of curses, ... no crying for mercy to white men, or to God ... The hoof beats came to the door and passed and rang, ... Florence realized how frightened she had been ...

(Baldwin. 1953 : 75 - 76)

สำหรับยูเลาเรื่องเขารู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง และรู้สึกว่าโลกที่เขาอาศัยอยู่มิได้เป็นโลกของเขา จนกระทั่งเขามาอยู่ในกรุงปารีส เขาก็รู้สึกอิสระ

During all the years of my life, ... I had carried the menacing, the hostile, killing world with me everywhere. ... one eye had always been on the world, ... which I know one could never turn one's back, the white man's world.

(Baldwin. 1960 : 33)

ระหว่างที่ยังอยู่ในสหรัฐอเมริกา ยูเลาต้องคอยหวาดกลัวเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่อาจใช้ความรุนแรงหรือความอยุติธรรมต่อเขา แต่เมื่อมาอยู่ในกรุงปารีส ความรู้สึกกังวลกลัวของเขาจึงไต่หมดไป

For the first time in my life I had not been afraid of the patriotism of the mindless in uniform or out, who would beat me up ...

(Baldwin. 1960 : 33)

นอกจากนี้เขายังรู้สึกว่ ชีวิตของคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา นั้น ต้องรอคอย ความปรานีจากคนผิวขาวเท่านั้นจึงจะอยู่ได้ เช่น บิดาของเพื่อนเขาซึ่งเป็นคนผิวขาว ได้ฝากงานให้เขา ผู้เฒ่าเห็นว่าชีวิตของนิโกรต้องขึ้นอยู่กับคนผิวขาวตลอดเวลา นับตั้งแต่ นิโกรยังเป็นทาสอยู่ทางตอนใต้

"I was scared in Alabama, but ... went crazy in New York ... got a job ... as an elevator boy in the town in big department store. It was a special favor, one of my father's white friends got it for me. For a long time, in the South we all ...were depended on the kindness of white friends."

(Baldwin. 1962 : 41)

สำหรับริฟุส เขารู้สึกว่โลกที่เขาอาศัยอยู่นี้ เป็นโลกที่มีแค่ความเกลียดชัง และ ยังมีพลังที่จะทำลายสิ่งใดก็ได้ เมื่อคิดดังนี้เขาจึงกลัว

... from the eyes of the passing people; ... Rufus realized that he had not thought at all about this world and its power to hate and destroy.

(Baldwin. 1962 : 27 - 28)

การแสดงความถูกต้องคนผิวขาวที่เกี่ยวข้องกับคนผิวดำ

นอกจากคนผิวขาวจะมีอคติและแสดงความถูกต้อง รังเกียจ เหยียดหยาม ต่คนนิโกรแล้ว ยังแสดงความถูกต้อง รังเกียจ เหยียดหยาม ต่คนผิวขาวที่เกี่ยวข้องกับคนผิวดำ อีกด้วย โดยเฉพาะกับสตรี ซึ่งปรากฏในงานของบอลด์วิน เรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" และ Another Country

จากการศึกษาพบว่า คนผิวขาวจะแสดงความดูถูกสตรีผิวขาวที่มีความสัมพันธ์กับชายผิวดำ แต่ยกย่องชายผิวขาวที่เกี่ยวข้องกับหญิงผิวดำ

ในเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" ผู้เล่าตระหนักเป็นอย่างดีว่า หากเขาอยู่ในสหรัฐอเมริกา เขาจะไม่มีโอกาสได้แต่งงานหรือใกล้ชิดกับแอสเรียต ซึ่งเป็นคนผิวขาวอย่างแน่นอน นอกจากนั้นหากแอสเรียตไปไหนกับเขา เธอจะต้องถูกมองว่าเป็นคนที่ต่ำช้าที่สุดอีกด้วย

... the patriotism, ... would treat the woman who was with me as though she were the lowest of untouchables.

(Baldwin. 1960 : 33)

สำหรับในเรื่อง Another Country เลโอนาก็ถูกมองอย่างเหยียดหยาม และรังเกียจ ราวกับเธอเป็นโสเภณี เมื่อเธอเดินไปกับริวฟูส

... he raised his eyes and met the eyes of an Italian adolescent. ... The boy looked at him with hatred; his glance flicked over Leona as though she were a whore, ...

(Baldwin. 1962 : 30)

อีกครั้งหนึ่งเมื่อเขาเดินไปกับเลโอนาและวิวัลโด ริวฟูสพบว่า หากหญิงคนใดไปกับวิวัลโด แม่เธอจะเป็นโสเภณีชั้นต่ำที่สุดก็จะได้รับการปกป้อง ทั้งนี้เพราะวิวัลโดเป็นคนผิวขาว ซึ่งนับเป็นความอคติอย่างเห็นได้ชัด

... No one dared to look at Vivaldo, ... the way they looked at Rufus now; nor would they look at the girl the way they looked at Leona. The lowest whore in Manhattan would be protected as long as she had Vivaldo on her arm. This was because Vivaldo was white.

(Baldwin. 1962 : 30 - 31)

ในขณะที่คนผิวขาวแสดงความถูก รัง เกียจ เหี้ยมหยาม สตรีผิวขาวที่มีความสัมพันธ์กับชายผิวดำนั้น ปรากฏว่า หากชายผิวขาวมีความสัมพันธ์กับหญิงผิวดำบ้าง ฝ่ายหญิงก็ยังคงถูกมองว่าต่ำช้า เช่นเดิม แต่จะเห็นว่าชายผิวขาวเป็นผู้มีความสามารถเอาชนะหญิงผิวดำได้ แม้จะไม่ค่อยพอใจก็ตาม ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือ กรณีไอคามีความสัมพันธ์กับ วิลโล

... the eyes they passed accused him enviously, of a sniggering, back-alley conquest ... They looked at her as though she were no better ... than a whore.

(Baldwin. 1962 : 144)

จะเห็นว่าคนผิวขาวถูกและรัง เกียจ การมีความสัมพันธ์ระหว่างคนผิวขาวกับผิวดำ อย่างไรก็ตาม แม้จะมีอคติต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว คนผิวขาวก็จะถูกฝ่ายหญิงเสมอไม่ว่าจะเป็นผิวสีอะไรก็ตาม

ที่กล่าวมานี้เป็นความไม่เสมอภาคทางสังคมอย่างหนึ่งที่นิโกรได้รับ ความไม่เสมอภาคดังกล่าวเกิดจากการที่คนผิวขาวมีอคติต่อสีผิว และแสดงออกคตินั้น ๆ ต่อนิโกร ในรูปของการแสดงความถูก รัง เกียจ เหี้ยมหยาม อีกทั้งยังมีอคติต่อคนผิวขาวที่มีความสัมพันธ์กับคนผิวดำอีกด้วย ความไม่เสมอภาคทางสังคมที่เกิดจากการที่คนผิวขาวแสดงปฏิกริยาต่อนิโกรนี้ ทำให้พวกเขาเกิดความรู้สึกในตนเองต่าง ๆ กัน บางคนเกิดความรู้สึกว่าตนมีแต่ความต่ำต้อย ชั่วช้า และไร้ความหมายความสำคัญใด ๆ ในสังคม ซึ่งล้วนแต่เป็นความไม่พอใจในสภาพของตนเองทั้งสิ้น และจากความไม่พอใจในสภาพของตนเองนี้ ทำให้นิโกรจึงพยายามที่จะแสวงหาสภาพของตนเองใหม่ ซึ่งจะเป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงในตอนต่อไป

ความไม่เสมอภาคทางสังคมอีกประการหนึ่ง ซึ่งนิโกรได้รับจากสังคมของคนผิวขาวก็คือการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจอย่างอยุติธรรมต่อนิโกร

เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจอย่างอยุติธรรม

นอกจากการแสดงปฏิกิริยาลบของคนผิวขาวต่อคนผิวดำ ซึ่งทำให้คนผิวดำรู้สึกต่ำต้อย ไม่นั่นใจ ไขโพใจในตนเองแล้ว ความไม่เสมอภาคทางสังคมอีกอย่างหนึ่งที่นิโกรต้องเผชิญมาทุกยุคทุกสมัย ก็คือ ความอยุติธรรมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งสร้างความเคียดแค้น เจ็บปวดให้แก่คนผิวดำเป็นอย่างยิ่ง

ในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน ที่นำมาศึกษานี้ นิโกรไม่พอใจในความเป็นคนผิวดำของตนเอง เพราะเขาได้รับความอยุติธรรมนี้โดยตรง และได้รับทราบจากคนใกล้ชิดของตน ได้แก่ จอห์น และริชาร์ด ใน Go Tell It on the Mountain ผู้เล่าเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" วิวฟูส ใน Another Country ฟอนนี และแคเนียล ใน If Beale Street Could Talk

ริชาร์ด ถูกตำรวจจับรวมกับเด็กหนุ่มผิวดำอีก 3 คน ไปยังสถานีตำรวจโดยไม่มี การซักถามแม้แต่ตอน

... they were all, with no questions, herded upstairs, and into the wagon and to the station house.

(Baldwin. 1953 . 195)

ริชาร์ดถูกยึดเย็บคอหาปล้นร้านของคนผิวขาว

"He's in jail ... for robbing a white man's store ..."

(Baldwin. 1953 : 193)

ทั้ง ๆ ที่เขาเพิ่งกลับจากที่พักของอลิซาเบธ นอกจากริชาร์ดจะถูกยึดเย็บคอหากระทำความผิดโดยไม่เป็นความจริงแล้ว ระหว่างที่ถูกจำคุกอยู่เพื่อรอการสอบสวน เขายังถูกตำรวจหารายร่างกายอย่างสาหัสอีกด้วย

He had been beaten, ... and he could hardly walk. His body ... was full of strange, painful swellings, and there was a welt above one eye.

(Baldwin. 1953 · 195)

สำหรับจอห์น แม้จอห์นจะไม่ได้รับความยุติธรรมจากการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ผิวขาวโดยตรง แต่จอห์นได้ทราบจากการอ่านหนังสือว่าคนผิวขาวกระทำต่อคนผิวดำเลวร้ายอย่างไรในตอนใด นอกจากนี้คานา (กาเบรียล) ยังเผ่าย้ำเตือนเขาอยู่เสมอถึงการที่คนผิวดำได้รับการปฏิบัติอย่างโหดเหี้ยมทารุณไร้ความยุติธรรมในอดีต เช่น ถูกประหารชีวิตด้วยเก้าอี้ไฟฟ้าทั้ง ๆ ที่ไม่ได้กระทำความผิด ถูกเผา ทูบตี หรือทำร้ายแก่ร่างกายในการจลาจล จึงเป็นเหตุให้จอห์นไม่พอใจสภาพของตนเองมากขึ้น

John had read about the things white people did to coloured people, how in the South, where his parents came from, ... burned ... shot ... and did worse things, said his father, which the tongue could not endure to utter. ... coloured men being burned in electric chair for things they had not done, how in riots they were beaten with clubs how they were tortured in prisons, ...

(Baldwin. 1953 : 39)

ผู้เล่าเรื่อง เป็นนิโกรอีกคนหนึ่งที่ไม่พอใจในสภาพของตนเอง เนื่องมาจากความไม่เสมอภาคทางสังคม แม้เขาจะมีได้รับความยุติธรรมโดยตรงจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่เขาทราบจากลู่ข่า พี่สาวของเขาที่ประสบกับการกระทำนั้นโดยตรง กล่าวคือเจ้าหน้าที่ตำรวจจับเพื่อนหญิงคนหนึ่งของฟลอเรนซ์และบังคับให้ถอดเสื้อผ้าออก โดยอ้างว่าเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่า เธอเป็นคนผิวดำจริง ซึ่งนับเป็นเรื่องที่น่าอัปยศมาก

... the police stopped them. The girl ... with them was very fair and the police pretended not to believe her when she said she was coloured. They made her ... stand in front of the headlights of the car and pull down her pants and raise her dress ...

(Baldwin. 1960 : 42)

สำหรับริวฟูส ในเรื่อง Another Country นั้น เคยถูกเจ้าหน้าที่ผิวขาวทำร้ายอย่างรุนแรง เมื่อครั้งเขาถูกเกณฑ์เป็นทหารไปรบในรัฐทางตอนใต้ ทำให้เขาแค้นใจมาก

... He remembered ... his days in boat camp in the South and felt again the snare of white officer against his mouth. He was in his white uniform, on the ground, against the red dusty clay. ...

(Baldwin. 1962 . 12 - 13)

ในฐานะเป็นคนผิวดำริวฟูสตระหนักดีว่า ตนอาจได้รับความยุติธรรมทุกเมื่อ เช่น ในกรณีที่ว่าวัลโดบาดเจ็บสาหัส จากการวิวาทกับชาวไอริชผู้หนึ่ง ริวฟูสไม่กล้าที่จะพาวัลโดไปโรงพยาบาลเนื่องจากเขากลัวว่าคนผิวขาวจะเข้าใจว่าเขาเป็นคนทำร้ายวัลโด

... He was afraid ... Vivaldo had been badly hurt, and he knew what would happen at the hospital if two days and a spade came bleeding in. For the doctors and nurses are, first of all, upright, clean - living white citizens.

(Baldwin. 1962 : 34)

แม้แต่ในคืนสุดท้ายของชีวิต ก่อนที่เขาจะตัดสินใจกระโดดหน้าต่าง ริวฟูสอยากจะเดินกลับบ้านในฮาร์เล็ม แต่เขารู้สึกว่าตำรวจอาจจะทำร้ายเขาเมื่อใดก็ได้ ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจอาจตั้งข้อหา สงสัยว่าเขาทำความผิดอะไรสักอย่าง มิฉะนั้นจะไม่มาเดินอยู่คนเดียวในเวลากลางคืนเช่นนี้

... Rufus shivered, his hands in his pockets. ... He thought of walking to Harlem but he was afraid of the police he would encounter in his passage through the city
(Baldwin. 1962 : 41)

ริวฟูสคิดว่า คนผิวดำถูกเอารัดเอาเปรียบอย่างไรความยุติธรรม คนผิวขาว โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจ หาผลประโยชน์จากเลือดเนื้อของนิโกรตลอดมา

He thought of white policeman and the money they made on black flesh, the money the whole world made.

(Baldwin. 1962 : 7)

นิโกรอีก 2 คน ที่ได้รับความยุติธรรมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ คือ ฟอนนีและแคเนียล ทั้งสองถูกยึดเยียดข้อหากระทำความผิดต่าง ๆ ซึ่งไม่เป็นความจริง

ฟอนนี ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและถูกกล่าวหาว่า เขาเป็นชุมชนขึ้นสตรีชาวเปอร์โตริกันคนหนึ่ง เขาถูกจากทุกที่ ๆ ที่บริดจ์ส์ เจ้าหน้าที่ตำรวจไปได้ให้ความยุติธรรมแก่เขา เพราะเห็นว่าเขาเป็นกบฏดำ จะเห็นได้จากการที่เฮย์วาร์ด (Hayward) นายความผิวขาวผู้รับว่าความให้ฟอนนีกล่าวว่า คดีนี้เกิดขึ้นกับฟอนนี เพราะเขาเป็นคนผิวดำ

"If Fanny were white, it wouldn't be a case at all. ..."

(Baldwin. 1974 : 109)

และเจ้าหน้าที่ยังเป็นผู้มีอคติในเรื่องผิวอีกด้วย

"... Officer Bell ... is a racist, ..."

(Baldwin. 1974 : 86)

สำหรับแคเนียล เพื่อนของพอนนี่ ก็ได้รับความยุติธรรมจากเจ้าหน้าที่ตำรวจเช่นกัน เขาถูกจับและถูกกล่าวหาว่า เขาขโมยรถ แคเนียลถูกจำคุก 2 ปี ในข้อหาขโมยรถยนต์ ทั้ง ๆ ที่แคเนียลไม่เคยเห็นรถยนต์และเขาขโมยรถไม่เป็น ดังที่เขาเล่าให้พอนนี่และทิมฟัง

"They said, they still say - I stole a car. Man, I can't even drive a car, ... I was in no car ... But I had a little grass on me ... so they picked me up, ... it was about midnight, and they locked me up, and then the next morning they put me in the line up, and somebody said it was me stole the car - that car I ain't seen yet. ... they said if I would plead guilty they'd give me a lighter sentence. If I didn't plead guilty they'd tarow me the book. Well, I was alone, baby, wasn't nobody, and so I entered the guilty plead. Two years '"

(Baldwin. 1974 : 96)

ความเลวร้ายที่แคเนียลได้รับแสดงให้เห็นถึงความยุติธรรมของตำรวจผิวขาวที่กระทำต่อนักผิวดำได้อย่างชัดเจน แคเนียลถูกข่มขู่ให้ยอมรับว่าขโมยรถ

"They nailed me on the car that car I ain't seen yet. I guessed they just happened to need a car - thief that

day. Sure wish I know whose car it was. I hope it wasn't no black dude's car though"

(Baldwin. 1974 : 99)

ความอยุติธรรม ความเลวร้าย ความทุกข์ทรมานที่นิโกรได้รับจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจผิวขาว ทำให้นิโกรเกิดความเคียดแค้น เวิ้งปวศ นอกจากนี้ยังไม่พอใจในสภาพของตนเองอีกด้วย ความรู้สึกต่าง ๆ เหล่านี้จึงเป็นสาเหตุให้นิโกรแสดงปฏิกิริยาต่าง ๆ ออกมา ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวในตอนต่อไป

วิธีการ "แสวงหาตนเอง"

การแสวงหาตนเองของนิโกร คือ การที่นิโกรพยายามทำตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคม จากการศึกษาบางงานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน ผู้วิจัยพบว่า นิโกรแสวงหากการยอมรับจากสังคม 2 ทางด้วยกัน ทางหนึ่งคือ การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยตรง อีกทางหนึ่งคือ การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อม

การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยตรง หมายถึง การที่นิโกรกระทำการใด ๆ ต่อคนผิวขาวโดยตรง เป็นการเรียกร้องให้สังคมยอมรับตนอย่างที่คุณเป็นอยู่ ด้วยการใช้วาจาหรือการกระทำ และเป็นวิธีที่ก้าวร้าว สำหรับการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อมนั้น หมายถึง การที่นิโกรกระทำการใด ๆ ต่อตนเอง ทั้งในทางกายภาพและสังคม เพื่อให้เป็นไปตามลักษณะที่สังคมจะยอมรับ

อย่างไรก็ตาม การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เป็นการกระทำที่แสดงให้เห็นว่านิโกรไม่พอใจในสภาพของตน อันเกิดจากการกระทำของชนผิวขาว อีกทั้งยังเพื่อเป็นการชดเชยความรู้สึกของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นความคำท้อย ความเคียดแค้น ความเกลียดชัง หรือความหวาดกลัว จากการกระทำของชนผิวขาว

การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยตรง

จากการศึกษางานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน ผู้วิจัยพบว่า นิโกรแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยตรง เพราะเกิดความรู้สึกคับแค้น เกลียดชัง และ ไม่พอใจที่คนผิวขาวแสดงปฏิกิริยาลบและปฏิบัติต่อพวกตนอย่างไรก็ตาม นิโกรจึงแสดงความรู้สึกคับแค้นออกมาอย่างรุนแรง โดยเฉพาะกับคนผิวขาวที่ใกล้ชิดกับตน และมองเห็นว่า คนผิวขาวที่ใกล้ชิดกับตน เป็นตัวแทนของคนผิวขาวทั้งหมด นอกจากนี้ นิโกรยังป้อคตต่อคนผิวขาวทั่วไปอีกด้วย

ตัวละครนิโกรของบอลด์วิน ที่แสวงหาตนเองด้วยการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยตรง โดยการใช้วาจาและการกระทำ เรียกร้องให้สังคมยอมรับตนอย่างที่เป็นอยู่ ปรากฏในเรื่อง Another Country เห็นได้ชัดเจนจากริวฟูล และไอค้ำ สองพี่น้องที่ประสบปัญหาเป็นอย่างมากในการเกิดมาเป็นคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา

ริวฟูล เป็นชายประเภทรักสองเพศ (Bisexual) ที่สามารถมีเพศสัมพันธ์ได้ทั้งกับชายและหญิง ชายที่ริวฟูลมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย คือ อีริค เป็นคนผิวขาวที่มาจากรัฐอลาบามา ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ ส่วนหญิงคือ เลโอน่า เป็นหญิงผิวขาว จากรัฐจอร์เจีย ซึ่งเป็นรัฐทางตอนใต้เช่นกัน

ทั้งริวฟูลและไอค้ำ มีความเคียดแค้น พยายามต่อคนผิวขาวเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากพวกเขาได้รับความเลวร้ายต่าง ๆ จากคนผิวขาว ทั้งสองจึงแสดงความรู้สึกคับแค้นออกมาด้วยความก้าวร้าวทั้งทางวาจาและการกระทำ

สำหรับริวฟูล เขาจะแสดงความรู้สึกของตนด้วยการใช้วาจา และการกระทำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเสมอ และจะสัมพันธ์กัน ริวฟูลใช้เรื่องเนกเป็นเครื่องมือในการแค้นคนผิวขาว และทำให้คนผิวขาวเห็นว่าเขามีความสามารถและป้ออำนาจเหนือกว่าคนผิวขาวที่เขาสัมพันธ์ด้วย เช่น เขาเยาะหยันอีริคว่าเหี้ยมกับผู้หญิง ซึ่งเป็นการแสดงความดูถูก ความเป็นชายของอีริค

"You act like a little girl or something."

(Baldwin. 1962 : 45)

ริวฟุส พยายามแสดงความดูถูก ดูหมิ่นอีริคด้วยวิธีการต่าง ๆ และวิธีหนึ่งก็คือ ดูถูกความเป็นชายของเขาด้วยการให้เขาเป็นหญิงในการมีเพศสัมพันธ์กัน การที่ริวฟุส ทำเช่นนี้ เนื่องจากในความรู้สึกของริวฟุสนั้น อีริคนอกจากจะเป็นคนผิวขาวแล้ว ยังมาจากรัฐอลาบามา ซึ่งอยู่ในตอนใต้ อันเป็นดินแดนที่กคชี่เข้มเหงงชิโกรอย่างทารุณ ในสมัยที่ ยังมีระบบทาสอยู่อีกด้วย ดังนั้นการแก้แค้นของริวฟุสต่ออีริค จึงเป็นการแก้แค้นระหว่างผิว การที่ริวฟุสให้อีริคทำตนเป็นหญิง ก็นับว่าเป็นการดูถูกอย่างมากสำหรับผู้ชาย และยิ่งกว่านั้น เขายังทำให้อีริครู้สึกว่าคุณค่าซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นที่ถูกเหยียดหยามว่าต่ำต้อย สกปรก โง่เขลา นั้น กลับมามีอำนาจเหนือ ริวฟุสคิดว่า เขาสามารถที่จะแสดงความดูถูกคนผิวขาว ให้ต่ำต้อยอย่างที่สุดและอย่างสาสม

Rufus had despised him because he came from Alabama; perhaps he had allowed Eric to make love to him in order to despise him more completely. He had despised Eric's manhood by treating him as a woman ....

(Baldwin. 1962 : 45)

นอกจากริวฟุสจะทำให้อีริครู้สึกต่ำต้อยกว่าตนด้วยการให้อีริคเป็นหญิงในการ มีเพศสัมพันธ์กันแล้ว ริวฟุสยังเยาะเย้ยอีริคต่อไปอีกด้วยว่า แม้อีริคจะแสดงบทบาทของหญิง ได้ แต่ก็ต้อยกว่าผู้หญิงที่แท้จริงเป็นอย่างมากทีเดียว

He had despised Eric's manhood by ... telling him how inferior he was to a woman, by treating him as nothing more than a hideous sexual deformity.

(Baldwin. 1962 : 46)

คนผิวขาวอีกคนหนึ่งที่ได้ใกล้ชิดกับริวฟุส และถูกริวฟุสใช้วาจาและการกระทำ ทำร้าย เช่นเดียวกับอีริคคือ เลโอน่า ซึ่งเป็นหญิงผิวขาว ที่มาจากรัฐทางตอนใต้เช่นกัน

ริวฟุส พบที ทำร้ายเลโอนาย่อยครั้ง และครั้งหนึ่งวัลโดพบเธอกำลังนั่งร้องไห้
อย่างน่าเวทนาในห้องน้ำ หน้าตาบวม ผมน่วมยุ่งเหยิง

Vivaldo found Leone sitting on the bathroom floor,
her hair in her eyes, her face swollen and dirty with
weeping. Rufus had been beating her. He sat smiling
on the bed.

(Baldwin. 1962 : 55)

ริวฟุสพยายามทำให้เลโอนารู้สึกว่าคนผิวดำมิไ้มองเห็นว่าเป็นคนผิวขาวดีหรือเหนือ
กว่าคนแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังค้อยกว่าพวกคนเสียอีก เช่น ริวฟุสนำเรื่องที่เลโอนาเคย
เล่าให้เขาฟังว่า เธอเคยถูกนิโกรข่มขืน สามีจึงไล่เธอออกจากบ้านมาเยาะเย้ยและ
เปิดเมฆต่อวัลโด เป็นการทำให้เธอรู้สึกอับอาย

... She said, ... "I told you a lot of things I
shouldn't have."

Rufus snorted ... He said "It was her husband ruined
this bitch ... and all them funky niggers screwed you in
the Georgia bushes. That's why your husband threw you
out. ..."

(Baldwin. 1962 : 56)

จะเห็นว่าเลโอนาก็ถูกริวฟุสมองในฐานะของคนผิวขาวจากทางใต้เช่นเดียวกับ
อีริก ในขณะที่อีริกมาจากอลาบามา เลโอนามาจากรัฐจอร์เจีย ซึ่งก็ได้ชื่อว่าป็นรัฐที่มีทาส
มากเช่นกันในอดีต เลโอนาจึงถูกริวฟุสปฏิบัติทั้งในฐานะที่เป็นคนผิวขาวและในฐานะที่มา
จากรัฐทางใต้ ซึ่งแพร่ขยายการมีทาส และทำให้บรรพบุรุษของคนผิวดำต้องทุกข์ทรมานและ

ถูกก็คักันมาจนปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากการที่วิวัลโคเล่าให้ฮีริกฟังถึงความโหดร้าย ทารุณ
ทาง ๆ ที่ริวฟุสกระทำต่อเลโอน่า รวมทั้งการทุบตีว่า เป็นเพราะเลโอน่ามาจากรัฐทางใต้
และเป็นคนผิวขาวนั่นเอง

"Beat her up ? What for ?"

"... because she was southern, because she was
white ..."

(Baldwin. 1962 : 237)

เลโอน่าเองก็แปลกใจว่าเหตุใดริวฟุสจึงทุบตี ทาร้ายเธอ โดยไม่มีเหตุผลแต่อย่างใด
ดังที่ครั้งหนึ่งเธอปรารภกับวิวัลโคว่า

"He's always beating me, for nothing, for nothing"

(Baldwin. 1962 : 55)

นอกจากการทุบตีแล้ว ริวฟุสยังแสดงความโกรธแค้นในเรื่องผิว โดย ใช้ความ
สัมพันธ์ทางเพศอย่างก้าวร้าวและรุนแรง เช่นเขาต้องการให้เธอจควาเขาได้จนกระทั่ง
เธอตายว่าเขามีความสามารถเหนือเธอเพียงใด

"He wanted her to remember him the longest day she lived ..."

(Baldwin. 1957 : 22)

แม้ในขณะที่เพศสัมพันธ์กับเลโอน่า ริวฟุสก็ยังมีวบายที่จะคิดถึงความขัดแย้งระหว่างผิว
เขาคิดว่าแม่เขาจะเป็นคนผิวดำก็ตาม แต่เขาก็มีอำนาจเหนือคนผิวขาวอย่างเลโอน่า และ
เขามีความสามารถที่จะให้กำเนิดลูกผสมดำ-ขาว ได้มากมาย

... he beat her with all the strength he had felt the
venom snoot out of him, enough for a hundred black-white
babies.

(Baldwin. 1962 : 22)

บ่อยครั้งที่ริวฟูสใช้ความสัมพันธ์ทางเพศ ทำให้เลโอน่าเกิดความหวาดกลัวและ
อับอาย เพื่อชดเชยความรู้สึกของคน

... Many times ... Rufus terrified Leona ..., he twisted
his fingers in her long pale hair and used her in whatever
way he felt would humiliate her most ...

(Baldwin. 1962 : 53)

นอกจากนี้ริวฟูสยังพยายามที่จะแสดงให้วิวัลโคเห็นว่า คนผิวดำเว้นแต่มีความ
สามารถทางเพศมากเพียงใด โดยริวฟูสบอกกับวิวัลโคว่า เขาต้องการผสมเลโอน่าอีกสักครั้ง
หลังจากที่เธอจากเขาไป เพื่อที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเธอ

"... I just want to see Leona one more time ...
I just want to get laid get blowed - loved - one more
time."

(Baldwin. 1962 : 70)

จากตัวอย่างที่ยกมา แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ริวฟูสใช้ความสัมพันธ์ทางเพศ
แสดงต่อคนผิวขาว ส่วนหนึ่งเพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่า แม่ตนจะเป็นคนผิวดำแต่ก็มีอำนาจ
เหนือกว่าคนผิวขาว อีกส่วนหนึ่งเพื่อเป็นการชดเชยทางความรู้สึกที่ตนถูกกระทำอย่าง
เหยียดหยามและไร้ความยุติธรรมตลอดมา

ไอค้ำก็เป็นนิโกรคนหนึ่งแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยตรงต่อคนผิวขาวด้วยวิธีที่ก้าวร้าว
แม้ไอค้ำจะใช้การโต้ตอบคนผิวขาวด้วยวาจาและการกระทำเช่นเดียวกับพี่ชาย แต่กระนั้น
การกระทำของเธอกับของริวฟูสก็แตกต่างกัน ในขณะที่ริวฟูสจะใช้วาจาและการกระทำที่
เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ไอค้ำใช้วาจาเพื่อประณามคนผิวขาว
และเพื่อปกป้องคนผิวดำด้วยกันเองอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ไอค้ำก็เหมือนกับริวฟูสที่จะแสดงปฏิกิริยาต่าง ๆ กับคนผิวขาวที่อยู่ใกล้ชิดกับตน เพราะเห็นว่าพวกเขาเป็นตัวแทนของคนผิวขาวทั้งหมด สำหรับคนผิวขาวที่ใกล้ชิดกับไอค้ำ ได้แก่ วิวัลโค แคส และฮีริค

วิวัลโค เป็นคนผิวขาวที่ใกล้ชิดกับไอค้ำมากที่สุด เขาจึงได้รับการแสดงปฏิกิริยาจากไอค้ำมากที่สุดเช่นกัน เช่น เขอกล่าวแสดงความดูถูก ความยากจนของเขา ซึ่งเป็นปมด้อยสำคัญของวิวัลโค เขอบอกเธอว่าเธอไม่ต้องการจะอยู่กับคนที่ไม่มีเงินแม้จะเป็นคนผิวขาวก็ตาม

"Well, you were calling all the time about that time, but I certainly hadn't planned to get hung on a white boy who didn't have any money ..."

(Baldwin. 1962 : 419)

เธอได้แสดงความดูถูกคนผิวขาวด้วยว่า คนผิวขาวนั้นชอบแต่จะใหญ่ขึ้นยกย่อง ทั้ง ๆ ที่คนผิวขาวใบรู่จ๊กแม่แต่การจะยกย่องตนเอง

"... I'll never understand white people, never, never, never, never ! How can you talk that way ? How can you expect anyone else to respect you if you don't respect yourself ?"

(Baldwin. 1962 : 262)

ไอค้ำยังได้ตอกย้ำให้วิวัลโคตระหนักว่าเขามีได้มีความสำคัญต่อเธอเลย และการที่เธอมาอยู่กับเขาก็เพียงเพื่อต้องการให้เขาช่วยเหลือบ้าง อีกทั้งเพื่อมีเพศสัมพันธ์ด้วย เพราะเขายังไม่ใช่คนที่แก่จนเกินไปสำหรับเธอ

"... I would have settled the score. But I thought I needed somebody to help me, ... I think I wanted to go to bed with you not to have an affair with you, but just to go to bed with somebody ... who wasn't old, ..."

(Baldwin. 1962 : 419 - 420)

จะเห็นว่าไอค้ำพยายามพูดทุกทางที่จะทำให้วัลโคร์รู้สึกว่าเขามิได้มีข้อดีหรือมีคุณค่าแต่อย่างใด ในสายตาของเธอซึ่งเป็นคนผิวดำ แม้ว่าเขาจะเป็นคนผิวขาวก็ตาม คนผิวขาวอีก 2 คน ที่ไอค้ำใช้ว่าจากล่างประนาม คือ แคส และอีริก ไอค้ำกล่าวประนาม แคส ว่า แคสช่างโง่เขลาและเลวทรามเหลือเกิน ที่มีสามีเป็นคนดี แต่ยังไม่เป็นคู่กับอีริก เธอกล่าวว่าเธอไม่เข้าใจคนผิวขาวเอาเสียเลย

"She can't realize what's she doing. She's got a good man ... I don't understand white folk with damn."

(Baldwin. 1962 : 323)

ไอค้ำออกกับแคสว่า เธอเกลียดคนผิวขาว ทั้งนี้เพราะพวกตนได้รับความอยุติธรรมจากสังคมคนผิวขาวมาทุกยุคทุกสมัย ไม่ว่าจะเป็นการทำร้าย การเอารัดเอาเปรียบต่าง ๆ จนทำให้โกรธต้องประสบกับความล้มเหลวในหลาย ๆ ด้าน

"... But, Cass, ask yourself, look out and ask yourself - wouldn't you hate all white people if they kept you in prison here ? Kept you here, and stunted you and starved you, and made you watch your mother, and father and sister and lover and brother and son and daughter die or go mad or go under, before your very eyes ? And not in a hurry, like

from one day to the next, but, everyday, every day, for years, for generations ? Shit. They keep you here just because you're black, the filthy, white cock suckers, while they go around jerking themselves off with all that jazz about the land of the free and the home of the brave. And they want you to jerk yourself off with that same music, too, only, keep you distance ...

(Baldwin. 1962 : 350 - 351)

ไอด้ายังประนามแกส ในฐานะตัวแพนของคนผิวขาวต่อไปอีก ถึงกรณีของคนผิวขาวกระทำต่อคนผิวดำอย่างโหดเหี้ยม นั่นคือ พรากฎของทาสไปจากบิคารมารคาของตน ดังนั้นเมื่อแกสบอกกับเธอว่า แกสจะไม่ยอมให้ผู้ใดมาพรากฎของเธอไปอย่างเด็ดขาด ไอด้าแย้งว่า คนผิวขาวได้กระทำสิ่งนี้แล้วในประวัติศาสตร์

"I'll never give up my children," she said.

"They could be taken from you."

"... it won't"

"It happened." said Ida mildly, "To my ancestors everyday."

(Baldwin. 1962 : 351 - 352)

ไอด้า กล่าวกับแกสอีกด้วยว่า เธอเกลียดชังสังคมคนผิวขาว เธอประนามคนผิวขาวว่าเห็นแก่ตัว เอาเปรียบพวกตน และไม่เคยสำนึกถึงความอยุติธรรมที่กระทำต่อคนผิวดำ เพราะเป็นผู้ได้ประโยชน์ ไอด้าเห็นว่าประเทศสหรัฐอเมริกาไม่มีสิทธิที่จะดำรงอยู่เช่นนี้ หากเป็นไปได้ เธออยากจะบดประเทศนี้ให้เป็นผงธุลี

"... I wish I could turn myself into one big fist and grind this miserable country to powder ... I don't believe it has a right to exist ... you've never felt like that, and Vivaldo's never felt like that ..."

(Baldwin. 1962 : 351)

แม่แท้กับอีริกซึ่งไม่เป็นที่คุ้นเคยมากนัก ไอคาร์ทักยังอดที่จะใช้วาจาที่แสดงให้เห็นว่าเธอมีไต่ยกย่องเขาแต่อย่างใด เธอเปรียบอีริกว่าเหมือนกับหนอนที่เฝ้าเหม็นตัวหนึ่งซึ่งเธอไม่เข้าใจว่าเหตุใดแกสจึงไปเป็นคู่กับเขาได้

... she can't find anything better to do than start screwing some poor white faggot from Alabama. ...

(Baldwin. 1962 : 323)

จะเห็นว่าแม่แท้ชื่อของอีริก ไอคาร์ทักไม่ยากที่จะเรียก เธอจึงใช้คำว่า "white faggot" แทน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเธอรังเกียจ ถูกดูเหยียดหยามเขามากเพียงใด ดังนั้นเมื่อวิวัลโลกกล่าวว่า อีริกจะกลายเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงอย่างแน่นอน ไอคาร์ทักจึงแสดงความดูหมิ่นออกมาว่า อีริกแก่เกินกว่าที่จะเป็นที่รู้จักแพร่หลาย และเป็นที่ยินยอมของผู้ชม

"Do you think. Eric's ever going to make it as an actor ?" ...

"He's getting kind of old to be so unknown ..."

(Baldwin. 1962 : 323)

จะเห็นว่า ไอคาร์ทักใช้วาทะที่วิวัลโลกและอีริก เพื่อให้ทัศนคติเห็นว่า คนนิวดำมิได้คิดหรือมองเห็นว่า คนนิวดำชาติหรือเหนือกว่าพวกตนแต่อย่างใด นอกจากนี้

ยังเป็นการทำร้ายจิตใจของคนผิวขาวอีกด้วย แต่สำหรับแคสนั้น นอกจากไอด้าจะใช้วาจา กล่าวประนามแคสในฐานะที่แคสเป็นคนผิวขาวแล้ว ยังเป็นการชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมที่ไม่ดี ของแคสอีกด้วยว่า แม้แคสจะเป็นคนผิวขาว แต่แคสก็ทำกรรมชั่ว และชั่วช้ากว่าคนผิวดำ ที่คนผิวขาวถูกเกลียดชัง

ที่กล่าวมานี้เป็นการแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ทางตรงของไอด้า โดยการใช้อำนาจ ไปสู่ผู้วิจัยจะกล่าวถึง การกระทำที่ไอด้าใช้ในการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบทางตรง

แคสและวิวัลโก เป็นคนผิวขาวที่ถูกไอด้าแค้นเคืองด้วยการกระทำ ในฐานะตัวแทนของ คนผิวขาวทั่วไป โดยเฉพาะกับวิวัลโก ไอด้าได้แสดงความรักแค้นทั้งหมดยกของ เธอที่มีต่อ คนผิวขาวที่วิวัลโกทั้งสิ้น

ไอด้า ทราบดีว่าแคสแอมลักร้องเป็นคู่กับอีริค เธอจึงพยายามทำให้แคสเกิดความ กลัว ไม่สบายใจ ไม่มั่นใจ และกระวนกระวายใจ ไอด้าพยายามพูดให้แคสทราบเป็นนัยว่า ไอด้าทราบความลับของเธอ การกระทำของไอด้าทำให้แคสตระหนักว่า ไอด้าไม่ชอบเธอ และพยายามทำให้เธอไม่มีความสุข

"... she had long ago decided that Ida disliked and disturbed her ..."

(Baldwin. 1962 : 345)

ไอด้าชี้ให้แคสเห็นถึงความแตกต่างระหว่างเธอกับแคส ต่อการกระทำผิดศีลธรรม ประเด็นว่า หากไอด้าเป็นคนทำพฤติกรรมนี้ ไอด้าจะไม่ถูกมองว่าเลวทรามเท่ากับที่แคส เป็นอยู่ ทั้งนี้เพราะสังคมมิได้คาดหวังว่านิโกรจะต้องเป็นคนดี และกระทำแต่ความดี ซึ่ง ตรงกันข้ามกับคนผิวขาว ซึ่งเป็นที่คาดหวังจากสังคมมากกว่า เมื่อเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น กับแคส เธอจึงถูกมองว่าเลวมาก

"... Ida could be freer with Cass now, since the world's judgement, should it be necessary to face it, would condemn

Cass yet more cruelly than Ida. For Ida was not white, nor married, nor a mother. The world assumed Ida's sins to be natural, whereas those of Cass were perverse.

(Baldwin. 1962 : 345 - 346)

สำหรับวีวัลโด่นั้น ไอค้ำทราบเป็นอย่างดีว่า เขารักและจริงใจต่อเธอ แต่เขาก็ลึกลอบไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเอลลิส เหตุผลประการหนึ่งของไอค้ำที่เธอกระทำเช่นนี้คือ เธอต้องการให้เอลลิสสนับสนุนการก้าวไปเป็นนักร้องของเธอ แต่เหตุผลอีกประการหนึ่งคือ เพื่อเป็นการแก้แค้นคนผิวขาว มิใช่แก้แค้นวีวัลโด่แต่อย่างใด หากเพื่อให้คนผิวขาวได้ประจักษ์ในควมเจ็บปวดต่อการถูกทารุณบ้าง ดังเช่นที่คนผิวขาวปฏิบัติต่อคนผิวดำตลอดมา เธอบอกกับวีวัลโดว่า

"... I'd got my revenge. Only, it wasn't you I was after. It wasn't you I was trying to beat."

(Baldwin. 1962 : 422)

จะเห็นได้ว่าทั้งริวฟูสและไอค้ำต่างก็มีอคติต่อคนผิวขาว โดยไม่ใ้ค้ำนึกถึงว่าคนผิวขาวที่ดีและใกล้ชิดกับตนและไม่เหยียดผิวก็มีอยู่เช่นกัน คงจะเห็นว่าเลโอนายุกถึงริวฟูสว่าเขามีอคติต่อทุกคน

"... Rufus is just full of prejudice against everybody. ..."

(Baldwin. 1962 : 24)

ส่วนวีวัลโด่เห็นว่าไอค้ำเป็นคนที่คุ้นคิดถึงความแตกต่างระหว่างผิวตลอดเวลา

"... she was very race-conscious ..."

(Baldwin. 1962 : 28)

และจากความเอื้อคตินี้เอง ที่ทำให้ริวฟุสกระทำรุนแรงก้าวร้าวต่ออีริกและเลโอนาทิ้ง ๆ ที่เขาประจักษ์คือว่า อีริกคือเขาเสมอมา

"... Eric had always been very nice to Rufus. ..."

(Baldwin. 1962 : 45)

อีกทั้งอีริกและเลโอนาก็รักเขาอย่างจริงจัง

"... He remembered that Eric had loved him; as ... that Leona had loved him"

(Baldwin. 1962 : 46)

ริวฟุสเก็บความเมือคติต่อคนผิวขาวไว้ในใจอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต ก่อนจะกระโดดน้ำตาย เขาจึงพิมพ์กับตนเองขอโทษอีริกและเลโอนา

"He thought of Eric. ... whispered, I'm sorry, Leona, ..."

(Baldwin. 1962 : 87)

ซึ่งทำให้เห็นว่า เขาเองก็ตระหนักดีว่าตนเองเมือคติและกระทำต่อคนผิวขาวอย่างไร เหตุผลส่วนไอด้า จะแสดงความเมือคติของเธอต่อคนผิวขาวออกมา 2 ทางด้วยกัน ทางหนึ่งคือ การพยายามโยนความผิดต่าง ๆ ให้แก่คนผิวขาว และหาทางแก้ตัวให้กับริวฟุส ผู้เป็นพี่ชายในทุกกรณีที่ริวฟุสเกี่ยวข้องกับคนผิวขาว อีกทางหนึ่งเธอพยายามกล่าวโทษและทำร้ายวิวัลโด ทั้ง ๆ ที่เธอรู้คืออยู่แก่ใจว่า วิวัลโดรักและจริงใจต่อเธอ คนผิวขาวที่เกี่ยวข้องกับริวฟุสและถูกไอด้ากล่าวหาโดยโยนความผิดไปให้ ได้แก่ อีริก เลโอนา และวิวัลโด

อีริก ซึ่งเป็นผู้มีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศกับริวฟุส ถูกไอด้ากล่าวหาว่าเขาเป็น ผู้ชักชวนให้ริวฟุสต้องทำตามไปด้วย การที่ไอด้ากล่าวออกไปดังนั้นเป็นเพราะอคติของเธอ

ต่อคนผิวขาว และอาจเป็นเพราะเธอเห็นว่า พฤติกรรมแบบรักร่วมเพศ ไม่เป็นสิ่งที่สังคมยอมรับ เธอจึงโยนความผิดให้แก่อีริก ทั้ง ๆ ที่ตามความเป็นจริงแล้ว พฤติกรรมดังกล่าว จะเกิดขึ้นไม่ได้ หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ยินยอม แต่เธอกลับไปโทษว่า คนผิวขาวคืออีริก ต่างหากที่เป็นผู้ก่อความไม่ดีขึ้น

"... So he likes a roll in the hay with a man. So what ?"

"He wanted a roll in the hay with my brother, too," she said, "he wanted to make him as sick as he is."

"If anything happened between Eric and your brother, it didn't happen because Eric threw him down and raped him. Let me cool you, honey, you don't know as much about men as you think you know"

She turned on him a small, grim smile. "If anything happened. You're a damn liar, and a coward, too."

(Baldwin. 1962 : 323)

ส่วนกรณีที่ริวฟุสกระทำทารุณต่อเลโอนาทังด้วยวาจาและการกระทำ จนทำให้เธอเข้าโรงพยาบาลโรคจิต ซึ่งทำให้คนมองริวฟุสด้วยสายตาไม่สู้ดีนั้น เธอกล่าวโทษเลโอนาว่า เลโอนาท่างหากที่ไม่ดี และริวฟุสได้พยายามทุกทางที่จะผละจากเธอไป แต่เลโอนาก็ไม่ยอม

"... Rufus's last girl friend a terrible little whore of nymphomaniac from Georgia. She wouldn't let him go, he tried all kinds of way of getting away from her. She got him so he couldn't work - I swear, there's nothing

like a Southern white person, especially a Southern woman,
When she gets her hooks into a Negro man."

(Baldwin. 1962 : 265)

สำหรับวิวัลโดนั้น ไอค้ำกล่าวหาว่า เขาเป็นคนหนึ่งในบรรดาหลาย ๆ คนที่ทำให้
ริวฟุสต้องตายไป แม่วิวัลโดจะอ้างว่าเขารักริวฟุส แต่ไอค้ำก็เห็นว่าวิวัลโดมิได้เข้าใจ
ริวฟุสอย่างแท้จริง ริวฟุสจึงต้องตายเพราะคบเพื่อนไม่ดี

"... He was a very beautiful man, a very great artist.
But he made some very bad connections. He was the kind
who believed what people said. If you told Rufus you
loved him, well, he believed you and he would stick with
you till death. I used to try to tell him the world
wasn't like that. He was much nicer than I am. It
doesn't pay to be too nice this world."

(Baldwin. 1962 : 257)

ไอค้ำเชื่อว่าริวฟุสเป็นคนดี แต่เชื่อคนง่าย เขาจะยังไม่ตายหากว่าคนที่คบกับเขา
เป็นคนดีเช่นเดียวกับเขา

"He shouldn't have ended up the way he did. That's
what's been so hard for me to accept. He was a very
beautiful boy. Most people aren't beautiful ..."

(Baldwin. 1962 : 415)

วิวัลโดเองก็ทราบว่า ไอค้ำครุ่นคิดถึงความแตกต่างระหว่างผิว ระหว่างเขา
กับเธออยู่ตลอดเวลา กังที่เขาคเคยเล่าให้อีริคฟังว่า

"She never lets me forget I'm white ... and she's coloured ..."

(Baldwin. 1962 : 340)

เขาทราบดีว่า โลกภายนอกหาเขาตลอดเวลาวา เป็นผู้ทราบดีว่า
บรรพบุรุษของเขาเองเองโลกทางประวัติศาสตร์ นอกจากนั้นยัง มาจากมาได้เขาเกิดความรู้สึก
ไป เองรับเขา สิ่งการกระทำต่าง ๆ ของเขาทำให้เขาถูกกษมชั้นและเจ็บปวด เขาบอก
เอาไว้

"... you always accuse me of making a thing about your
colour, of penalizing you ... always make me feel white.
Don't you think that hurts me ? You lock me out and all
I want is for you to be a part of me, for me to be a part
of you. I wouldn't give a damn, if you were striped like
a zebra. ... you want to hate me because I'm white ..."

(Baldwin. 1962 : 414)

ไอ้คำ ไม่พยายามที่จะหาความเข้าใจว่า แม้วีวัลโคจะเป็นคนผิวขาวก็ตาม แต่
เขาก็รักและหวังดีต่อเธออย่างจริงใจ ดังที่วีวัลโคบอกกับเธอว่า การที่เขาเกิดมาเป็นคนผิวขาว
และเธอเป็นคนผิวดำนั้น ไม่ใช่ความผิดของเขาแต่อย่างใด ดังนั้นเธอไม่ควรจะคิดว่า
เขาคือตัวแทนของ คนผิวขาว ทั้งหมด

"It's not my fault I'm white. It's not my fault you're
black ..."

(Baldwin. 1962 : 324)

ความรู้สึกของวีวัลโคตรงกับของวิตัล ผู้กำกับของผู้น่าเรื่องซึ่งเป็นคนผิวขาว
อีกคนหนึ่งที่มีได้เหยียดผิว เขาตระหนักดีว่า แม้เขาจะไม่เคยทำร้ายผู้น่าเรื่องโดยตรง

เลยก็ตาม แยกความเป็นไปทางประวัติศาสตร์
กับเขา เพราะเขาเป็นคนผิวขาวนั่นเอง

ทำให้ผู้เล่าต้องเกิดความรู้สึกที่ไม่ดี

"Consider this," he said, "I am a French director who has never seen your country. I have never done you any harm, except, perhaps historically ... I mean, because I am white ... but I can not be blamed for that."

(Baldwin. 1960 : 40)

วิทัลก็บอกกับผู้เล่าเช่นเดียวกับที่วิวัลโคบอกกับไอค้ำว่า ไม่ควรจะเกลียดชังหรือ
ประนามเขาเหมือนกับคนผิวขาวทั่ว ๆ ไป

"If it is revenge that you want, ... you will probably have it, whether you want it or not, our stupidity will make it inevitable ... But I beg you not to confuse me with the happy people of your country, who scarcely know that there is such a thing as history and so, ..."

(Baldwin. 1960 : 40)

จะเห็นว่า จากอคติต่าง ๆ ที่คนผิวขาวมีต่อนิโกร ทำให้นิโกรก็มีอคติต่อคน
ผิวขาวเช่นกัน แม้กับคนที่ใกล้ชิดและไม่ได้เหยียดผิวเลยก็ตาม

การแสดงปฏิกริยาโต้ตอบโดยอ้อม

ดังได้กล่าวแล้วว่า การแสดงปฏิกริยาโต้ตอบโดยอ้อมนั้น หมายถึง การที่นิโกร
กระทำการใด ๆ ต่อตนเอง ทั้งทางกายภาพและสังคม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม จาก
การศึกษาผู้วิจัยพบว่า นิโกรในงานประพันธ์ของบอลด์วินที่นำมาศึกษา ใช้วิธีการแสดงปฏิกริยา

โต้วทอมโดยอ้อมมากกว่าโดยตรง ซึ่งปรากฏในงานประพันธ์ของมอลคีนทุกเรื่องที่น่าสนใจ
ศึกษา และนิโกรพยายามเปลี่ยนแปลงสภาพทางสังคมของตนมากกว่าพยายามที่จะ
เปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพของตนเอง

การพยายามเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพ

การพยายามเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพของนิโกร ปรากฏในนวนิยาย
เรื่อง Go Tell It on the Mountain คือ ฟลอเร็นซ์

ฟลอเร็นซ์ เป็นนิโกรเพียงคนเดียวในงานประพันธ์ของมอลคีน ที่นำมาศึกษา
ซึ่งพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพของตนเอง เธอเห็นว่าผิวสีคำซึ่งแสดง
ความเป็นนิโกร เป็นสิ่งที่น่าเกลียดเป็นอย่างยิ่ง

ฟลอเร็นซ์พยายามทำตนให้เหมือนกับคนผิวขาวหลายวิธี และวิธีหนึ่งที่เธอใช้
ก็คือ การพยายามฟอกผิวของเธอให้ขาวเหมือนกับหญิงอเมริกันผิวขาว แม้เธอจะพยายาม
ฟอกผิวของเธออย่างสม่ำเสมอ แต่ในที่สุดเธอได้พบว่าเป็นการเสียเวลาและเงินทอง
โดยเปล่าประโยชน์

She stared at her face in the mirror, thinking angrily
that all these skin creams were a waste of money, they
never did any good.

(Baldwin. 1953 : 98)

ฟลอเร็นซ์ เป็นภาพสะท้อนของนิโกรในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษ
ที่ 20 เป็นอย่างดี เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าว นิโกรมีปัญหาในสภาพของตนเองมาก
พวกเขาพยายามหนีจากความเป็นคนผิวดำ ดังที่ ฮีลาจัท มุฮัมหมัด (Elijah Muhammad)
ผู้นำขององค์การมุสลิมดำ กล่าวว่า นิโกรในยุคนี้ต้องการ เป็นทุกอย่างนอกจากเป็นนิโกร
ต้องการมีผิวขาว ต้องการมีคัม ต้องการที่จะทำและจะเป็นให้เหมือนคนผิวขาวทุกอย่าง
เนื่องจากนิโกรตระหนักว่า หากตนจะคงความเป็นตนเอง (Identity) เช่นนี้ ตนจะ

ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม (Silberman. 1964 . 68) ซึ่งดู-ตรงกับที่ เบนสัน (Benson) กล่าวไว้ว่า นิโกรในสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญกับการกีดกัน ถูก และเหยียดหยาม ตลอดจนว่าค่าที่อยู่ ทรัพย์สินและโรงเรียน นิโกรจึงพยายามทำตนใหม่โดยแสดงภาพพจน์ของตนใหม่ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพก็เป็นทางหนึ่ง (Benson. 1974 : 48 - 54)

นอกจากฟลอเรนซ์จะไม่พอใจในลักษณะทางกายภาพของตนเองและพยายามจะเปลี่ยนแปลงแล้ว เธอยังทำตนแบบเดียวกับคนผิวขาวอีกด้วย กล่าวคือ ถูกและไม่ชอบที่จะมีความสัมพันธ์กับนิโกรโดยทั่วไป เห็นได้จากเธอแสดงความไม่พอใจที่แฟรงค์พาเพื่อน ๆ นิโกรของเขามาบ้าน เธอแสดงความรังเกียจว่า นิโกรเหล่านี้สกปรก หากคบค้าจะมีแต่จะทำให้เสียชื่อเสียง เธอแสดงความรังเกียจนิโกรว่า มักจะมีกิริยาท่าทรมานซึ่งเธอไม่ชอบ

"You reckon I slove in this house like I do so you and them common niggers can sit here every afternoon throwing ashes all over the floor ?"

(Baldwin. 1953 : 96)

จะเห็นว่าจากการที่ฟลอเรนซ์รังเกียจและถูกดูถูกความเป็นคนผิวดำ เธอจึงพยายามจะหนีจากสภาพดังกล่าวด้วยการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพของตนเอง ในขณะที่นิโกรคนอื่น ๆ ในงานประพันธ์ของมอลต์วินจะให้การพยายามเปลี่ยนแปลงสภาพทางสังคมมากกว่า

นอกจากการพยายามเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพแล้ว นิโกรยังได้พยายามเปลี่ยนแปลงสภาพทางสังคมของตนเองอีกด้วย

การพยายามเปลี่ยนแปลงสภาพทางสังคม

การพยายามเปลี่ยนแปลงในทางสังคม ที่ปรากฏในงานประพันธ์ของมอลต์วินที่นำมาศึกษามีดังนี้ คือ การพยายามเลื่อนฐานะทางเศรษฐกิจ การหันเข้าหากาสนา การแสดงความสามารถของตนให้สังคมหรือคนผิวขาวได้ประจักษ์ และการหลบหนีไปอยู่ที่อื่น

นอกจากนี้ยังมีนิโกรบางคนฆ่าตัวตาย ซึ่งผู้วิจัยได้จัดอยู่ในการแสดงปฏิบัติการโต้ตอบ โดยอ้อมด้วยเช่นกัน เนื่องจากเป็นวิธีการที่นิโกรกระทำต่อตนเอง

การพยายามเลื่อนฐานะทางเศรษฐกิจ

เนื่องจากนิโกรโดยทั่วไปจะมีฐานะยากจน เพราะถูกเอารัดเอาเปรียบ และถูกกีดกันต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว จึงเป็นเหตุให้นิโกรบางคนไม่พอใจในสภาพของตนเอง และคิดว่าการพยายามปรับปรุงสภาพหรือฐานะทางเศรษฐกิจของตน จะเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะทำให้สังคมหรือคนผิวขาวโดยทั่วไปยอมรับ

นิโกรที่พยายามทำคนให้สังคมยอมรับ ด้วยการพยายามเลื่อนฐานะทางเศรษฐกิจของตน ในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน ที่นำมาศึกษา คือ ฟลอเรนซ์ ใน Go Tell It on the Mountain และไอค้ำ ใน Another Country

ฟลอเรนซ์ เป็นคนทะเลาะเถียงกัน ใฝ่สูง และถูกความยากจน เธอเกลียดการเป็นคนผิวดำของตนเอง และไม่ต้องการจะคบหาสมาคมกับคนผิวดำ ดังจะเห็นได้จากการที่เธอบอกกับแฟรงค์ผู้สามีว่า เธอไม่ชอบนิโกรสกปรกที่เธอเกี่ยวข้องกับ

"I just don't like all that ragtag ... looks like you think so much of"

(Baldwin. 1953 : 95)

ฟลอเรนซ์ก็คิดว่าการทำงานกับแฟรงค์ จะทำให้เธอมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น เนื่องจากเขาจะช่วยเธอสร้างฐานะ ดังที่เธอบอกกับแฟรงค์ว่า เหตุที่เธอแต่งงานกับเขาก็เพราะหวังว่าเขาจะช่วยเธอให้พ้นจากสภาพอันต่ำต้อยในปัจจุบัน

"I thought I married a man with some get up and go to him, who didn't just want to stay on the bottom all his life."

(Baldwin. 1953 : 96)

เธอจึงพยายามเก็บออมเงินทุกบาททุกสตางค์ที่แฟรงค์ได้มา และบังคับให้แฟรงค์
นำเงินค่าจ้างของเขามาได้เธอ

"I done told you time and again to give me the money
when you get paid."

(Baldwin. 1953 : 94)

พอเรีนท์ได้เห็นว่า แฟรงค์ไม่ควรวะใจช่วยเงินอย่างโจ่งเขา และควรเก็บ
เงินไว้ให้มากเพื่อจะได้เงินเลี้ยงชีพที่ซักร้านอยู่ใกล้โบสถ์ของอูรูวกับ วากินโกร

"Every week the Lord sends you go out and do some more
foolishness. How do you expect us to get away from here
if you all the time going to be spending your money on
foolishness ?

(Baldwin. 1953 : 94)

การที่ฟลอเร็นซ์ ต้องการมีบ้านเป็นของตนเองก็เพราะ บ้านจะเป็นสัญลักษณ์ที่
ให้เห็นการมีฐานะที่สูงขึ้น เนื่องจากคนที่มั่งมีเงินเท่านั้นจึงจะมีบ้านเป็นของตนเองได้
ฟลอเร็นซ์จึงคิดหาหากเธอพยายามเก็บเงินแล้วซื้อหาที่อยู่อาศัยจะหาได้ เป็นที่ปอมนรับของ
สังคมมากขึ้น แม้จะเป็นคนผิวดำ แต่หากร่ำรวย อย่างน้อยก็ยังดีกว่าต้องเป็นคนผิวดำ
และยากจนอีกด้วย

สำหรับไอค้ำ เธอขมขื่นต่อสภาพการเป็นคนผิวดำเป็นอย่างมาก ปีกทั้งยังยากจน
และคอยการศึกษาอีกด้วย เธอจึงมีอาชีพเป็นได้เพียงพนักงานเสิร์ฟอาหารในภัตตาคาร
ซึ่งเธอเองก็ไม่พอใจ เห็นได้จากเธอออกกับเอลลิสด้วยความไม่มั่นใจ ไม่ภาคภูมิใจว่า
เธอมีอาชีพใด

"Well, at the moment," Ida said, rather pulling herself together, "I work as a waitress."

(Baldwin. 1962 : 162)

ไอด้าไถ่เน้นว่าวันหนึ่ง เธอจะเปลี่ยนอาชีพจากพนักงานเสิร์ฟอาหาร ไปเป็นนักร้อง
คั้งที่เธอบอกกับเอลลิสว่าเธออยากจะเป็นนักร้อง

"... I've ... thought of singing. That's what I'd like to do"

(Baldwin. 1962 : 162)

เธอต้องการมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของสังคมและคนผิวขาวทั่วไป จนถึงกับยอมมีความสัมพันธ์
ทางเพศกับเอลลิส เพื่อให้เขาสนับสนุนเธอ คั้งที่เธอบอกกับวิวัลโค

"... I decided that I ought to try to sing, ... I would
have settled the score ... I needed somebody to help
me, ..."

(Baldwin. 1962 : 419)

จะเห็นว่าตัวละครนิโกรของมอลด์วิน ที่พยายามแสวงหาการยอมรับจากสังคม
ด้วยการพยายามเลื่อนฐานะทางเศรษฐกิจของค่นนั้น เป็นสตรีทังๆ และทังสองพยายามจะ
เลื่อนฐานะของค่นโดยให้ชายเป็นผู้ช่วยเหลือสนับสนุน

การหันเข้าหาศาสนา

ศาสนาคริสต์ มีความสำคัญต่อนิโกรในสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก
สืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยที่นิโกรยังเป็นทาสคนผิวขาวอยู่ ทาสนิโกรได้รับความทุกข์ทรมาน
ความขมขื่นจากคนผิวขาวเป็นอย่างมาก จึงหันเข้าหาศาสนาคริสต์ โดยใช้เป็นเครื่อง
ปลอบประโลมใจสำหรับความทุกข์ยากในโลกนี้ และเป็นความหวังว่าจะมีวิธีที่ดีกว่า
ในโลกหน้า

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับศาสนา เป็นนักเทศน์ ในสมัยก่อนจะมีความสำคัญมาก คงจะเห็นว่าในอดีตนักเทศน์หลายคนเป็นผู้นำของคนผิวขาว เช่น แนท เทอร์เนอร์ และมาร์ติน ลูเธอร์ คิง เป็นต้น คนผิวดำที่เป็นนักเทศน์ จึงเป็นที่ยอมรับของสังคมทั้งคนผิวขาวและคนผิวดำ

ในงานประพันธ์ของเจมส์ มอลด์วิน ที่นำมาศึกษา มีตัวละครนิโกร 2 คน ที่พยายามทำตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคมด้วยการหันเข้าหาศาสนา คือ กาเบรียล และจอห์น ใน Go Tell It on the Mountain

กาเบรียล ในวัยเด็กและวัยหนุ่มก็เหมือนกับนิโกรทั่ว ๆ ไป ในสหรัฐอเมริกา ในช่วงต้นทศวรรษที่ 20 กล่าวคือ มีการศึกษาน้อย ประพฤติเสเพล แม้จะมีโอกาสได้เรียนอยู่บ้าง แต่เขาก็ไม่ตั้งใจเรียนอย่างจริงจัง กลับคบเพื่อนและทำความผิด ซึ่งสร้างความคิดครุ่นใจแก่มารดาอยู่เนือง ๆ

ด้วยเหตุที่บิดาของกาเบรียลเคยเป็นทาสทำงานในไร่ ในสมัยที่ยังมีทาสอยู่ เธอจึงเป็นคนที่มีเชื่อถือและเคร่งครัดในศาสนามาก เธอปรารถนาที่จะให้กาเบรียลหันเข้าหาศาสนา เธอเฝ้าคอยว่าวันใดกาเบรียลจึงจะทำตามที่เธอปรารถนา

All alone in the cabin his mother lay waiting; not only for his return ..., but for his surrender to the Lord ... She lingered only for this, ... She placed him in the hands of the Lord, and she waited with patience to see how he would work the matter.

(Baldwin. 1953 : 103)

แม่จะไขว่คว้าอย่างกตมาบซึ่งเต็มไปด้วยโลภก็ย แต่กาเบรียลก็อยากจะทำตามที่มารดาต้องการ อีกทั้งยังเห็นว่าจะเป็นหนทางที่จะให้ตนมีความสำคัญที่คนทั่วไปต้องยอมรับอีกด้วย

... , he wanted power - he wanted power to know himself to be the Lord's anointed, His well - beloved, and worthy, ... which had been sent down from Heaven to testify that Jesus was the Son of God. He wanted to be master, to speak with that authority which could only come from God ...

(Baldwin. 1953 : 104)

กาเบรียลยังงัดแย้งอยู่ในใจอยู่เป็นเวลานานที่จะเลือกหนทางที่จะไปสู่พระผู้เป็นเจ้า ต่อมาเขาจึงได้ตัดสินใจเลือกหนทางที่หันเข้าหาพระเจ้า

"Then I praised God, ... I opened my mouth to the Lord ... and Hell won't make me change my mind."

(Baldwin. 1953 : 108)

กาเบรียลเริ่มออกเทศน์ เมื่ออายุ 21 กว่า ๆ โดยทำงานหาเลี้ยงชีพไปด้วย

He was just past twenty - one; ... He moved into town, into the room that awaited him at the top of the house in which he worked, and he began to preach.

(Baldwin. 1953 : 109)

จอห์นเป็นนิโกรอีกคนหนึ่งแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อม ด้วยการหันเข้าหาศาสนา จอห์นก็อาจจะได้รับอิทธิพลทางความคิดเกี่ยวกับศาสนาจากกาเบรียลอยู่ไม่น้อย ดังที่ทุกคนมักจะพูดว่า เมื่อโตขึ้นจอห์นคงจะเป็นนักเทศน์เช่นเดียวกับบิดาเป็นแน่

"Everyone had always said that Joan would be a preacher when he grew up, just like his father."

(Baldwin. 1953 : 9)

จอห์นสับสนในตนเองมาก เขาไม่อยากจะมีส่วนเช่นคนเป็นอยู่ในปัจจุบัน ไม่พอใจแม้แต่ที่จะดำเนินชีวิตตามบรรพบุรุษ นั่นคือ ยึดมั่นในศาสนา เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า จะเห็นได้จากเมื่อเขาเดินอยู่บนถนนมรดเวย์ เขาคิดเปรียบเทียบชีวิตของคนผิวดำและคนผิวขาวว่าเหมือนดังถนน ถนนที่กว้าง (Broadway) เป็นเส้นทางที่พาไปสู่หายนะ เป็นของคนผิวขาว ในขณะที่ทางแคบ (narrow way) เป็นหนทางที่จะไปสู่พระผู้เป็นเจ้า เป็นของคนผิวดำ

Broadway : the way that led to death was broad, ... but the narrow was the way that led to life eternal, ...

(Baldwin. 1953 : 35)

อย่างไรก็ตามแม้ "narrow way" จะเป็นหนทางที่จะนำไปสู่พระผู้เป็นเจ้า แต่จอห์นก็ไม่ปรารถนาที่จะเลือกเดิน ทั้งนี้เพราะจอห์นคิดว่า การที่เขาจะปฏิบัติตามบรรพบุรุษด้วยการ เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าเขาจะต้องพบแต่สิ่งเลวร้าย

... he did not long for the narrow way, where all his people walked, where the house did not rise, piercing, as it seemed, the unchanging clouds, but muddled, flat, ignoble, close to the filthy ground, where the streets and the hallways and the room were dark, and where the unconquerable odor was of dust, and sweet, and urine, and homemade gin.

(Baldwin. 1953 : 36)

จอห์นยังคิดต่อไปอีกด้วยว่า หากเลือกปฏิบัติตามแนวทางศาสนา เขาไม่เพียงแต่จะต้องเผชิญกับความเลวร้าย, ความทุกข์ทรมาน เช่นที่บรรพบุรุษของเขาเป็นมาเท่านั้น หากยังต้องเผชิญกับความอับอายและความหวีโหยอีกด้วย

In the narrow way, the way of the cross, there awaited him only humiliation forever; there awaited him, one day, a house like his father's, where he would grow old and black with hunger and toil. The way of the cross had given him a belly filled with wind and had bent his mother's back, they had never worn fine clothes, ...

(Baldwin. 1953 : 36)

ในขณะที่ผู้คนบน "Broadway" ซึ่งเป็นเส้นทางที่ตรงกันข้ามกับพระผู้เป็นเจ้า กลับมีชีวิตอยู่อย่างหรูหรา สะดวกสบาย ทำให้จ้องหน้าคิดว่า หากเขาเลือกเส้นทางของคนผิวขาว ซึ่งแม้จะเป็นเส้นทางของคนบาปแต่เขาก็จะสบาย

... here (Broadway), ... he might eat and drink to his heart's content and clothe his body with wondrous fabrics, rich to the eye and pleasing to the touch.

(Baldwin. 1962 : 36)

อย่างไรก็ตาม แม้จ้องหน้าจะคิดว่าวิถีทางของคนผิวขาวจะเป็นหนทางที่นำไปสู่ความสะดวกสบายต่าง ๆ แต่ก็เป็นเส้นทางของคนบาป ซึ่งไม่เชื่อถือในพระผู้เป็นเจ้า

... their thoughts were not of God, and their way was not God's way. They were in the world, and of the world, and their feet laid hold on Hell.

(Baldwin. 1953 : 33)

จะเห็นว่า นอกจากบอลด์วินจะใช้ความเปรียบคำว่า "Broadway" นั้น หมายถึงวิถีชีวิตของคนบาป ซึ่งเป็นวิถีชีวิตแบบคนผิวขาวแล้ว เขายังเล่นคำอีกด้วย เพราะคำว่า "Broadway" ของเขาในที่นี้ยังหมายถึง ถนนบรอดเวย์ ซึ่งเป็นถนนแห่งความหายนะ และเรื่องราวคราวโลกก็ยิ่งอีกด้วย

เมื่อเห็นว่าวิถีชีวิตที่วิเศษของคนผิวขาวก็ไม่น่าเลื่อมใสมาก เพราะเหตุผลดังกล่าว จอห์นจึงคิดจะเลือกหันเข้าหาพระเจ้า แต่แล้วจอห์นก็อดคิดไม่ได้อีกว่า หากพระเจ้าเป็นเจ้าทรงมีอำนาจจริง เหตุใดจึงปล่อยให้บรรพบุรุษของเขาที่เชื่อมั่นในพระองค์อย่างแรงกล้า จึงต้องมีชีวิตที่ลำบากยากเข็ญ

Why did his mother weep ? Why did his father frown ?
If God's power was so great; why were their lives so
troubled ?

(Baldwin. 1953 : 164)

ความปรารถนาของจอห์นที่จะให้คนทั่วไปยอมรับ เห็นได้จากความคิดคำนึงของเขาขณะอยู่ในโบสถ์ ในคืนที่เขามีอายุครบรอบ 14 ปี จอห์นปรารถนาที่จะไปยืนอยู่บนยอดเขาที่แสงอาทิตย์จะสาดส่องลงมาของพีสตรารกณ์ของเขา รวมถึงทำด้วยทองคำและมงกุฎทองคำด้วยไฟ มือถือไม้แสลงเกียรติยศ

He thought of the mountaintop, where he longed to be,
where the sun would cover him like a cloth of gold, would
cover his head like a crown of fire, and in his hands he
would hold a living rod.

(Baldwin. 1953 . 223)

หากพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่จอห์นปรารถนาจะเห็นว่า ล้วนแต่เป็นสิ่งที่สูงส่งทั้งสิ้น อาจเป็นไปได้ว่า มอเดิร์นวินต้องการแสดงให้เห็นว่า จอห์นไม่เพียงแต่ต้องการการยอมรับเท่านั้น หากยังต้องการเป็นที่ยกย่องอีกด้วย

จอห์นตัดสินใจเลือกการหันเข้าหาศาสนาในคืนที่เขามีอายุครบรอบ 14 ปีนี้เอง คงจะเห็นได้จากคำพูดที่จอห์นพูดกับกาเบรียลที่ว่า เขาเลือกหนทางนี้เพราะเป็นหนทางที่มั่นคงและปลอดภัยสำหรับเขา เนื่องจากเขาจะมีพระเจ้าเป็นเจ้าผู้คุ้มครอง

"I'm saved, he said," and I know I'm saved. My witness is in Heaven and my record is on high."

(Baldwin. 1953 : 236)

นอกจากนี้เขายังได้ยืนยันว่า เขาจะสวดมนต์อ้อนวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าให้คุ้มครองเขาให้เข้มแข็งต่อศัตรูทุกชนิดที่จะมาทำให้จิตใจของเขาเอนเอียงออกจากพระเจ้าอีกด้วย

"I'm going to pray God," said John and his voice shook, whether with joy or grief he could not say - "to keep me, and make me strong ... to stand ... to stand against the enemy ... and against everything and everybody ... that wants to cut down my soul."

(Baldwin. 1953 : 236)

การแสดงความสามารถที่มีอยู่ของตน

จากการศึกษาพบว่า นิโกรบางคนในงานประพันธ์ของบอลด์วินที่นำมาศึกษา แสดงปฏิกริยาโต้ตอบโดยอ้อม ด้วยการแสดงความสามารถที่ตนเองมีอยู่ให้สังคมหรือคนผิวขาวทั่วไปได้ประจักษ์ ซึ่งนิโกรเชื่อว่าวิธีนี้จะทำให้ตนเป็นที่ยอมรับของสังคม

ความสามารถที่นิโกรแสดงออกมา แบ่งออกได้เป็น 2 ประการ ประการแรก คือความสามารถในการเขียน ประการที่สอง ความสามารถทางด้านการแสดงและดนตรี

นิโกรที่แสดงความสามารถในการเขียน คือ จอห์น ใน Go Tell It on the Mountain

จอห์น ตั้งความหวังไว้ว่า ตนจะต้องเป็นที่ยอมรับของสังคม เขาจึงพยายามแสดงความสามารถของตนเองให้คนทั่วไปได้ประจักษ์ ซึ่งได้แก่ความสามารถทางการเขียน

"... John excelled in school ... and it was said that he had a Great Future."

(Baldwin. 1953 : 19)

จอห์นต้องการและพยายามที่จะไปให้พ้นจากโลกของคนผิวดำที่ยากจน ล้าชาก
ยากแค้น เหนือที่เป็นอยู่

"... he had made his decision. He would not be like his father, or his father's fathers. He would have another life."

(Baldwin. ,1953 : 18)

จอห์นคิดว่าหากจะเป็นคนผิวขาวจอห์นก็อยากได้ชื่อว่าเป็นคนผิวดำที่เก่ง มี
ความสามารถเพื่อว่าจะได้มีชีวิตที่สุขสบายเหมือนคนผิวขาว วรรชั้นสูงทั่วไป

... he would eat good food, and wear fine clothes. ... People fell over themselves to meet John Grimes. He was a poet, or a college president, or a movie star, he drank expensive whisky, and he smoked Lucky Strike cigarettes. ...

(Baldwin. 1953 : 19)

ความสามารถในการเรียนของจอห์น ปรากฏเมื่อเขาอายุ 5 ขวบ อยู่ประถม 1
เป็นที่ปรากฏต่อคนทั่วไป

"... when John was five years old and in the first grade ... he was noticed; ..."

(Baldwin. 1953 : 19)

นั่นคือครูใหญ่ไคซมเชื่อว่าจอห์น เก่ง เรียนหนังสือได้ดีมาก

"You are a very bright boy, John Grimes,"

(Baldwin. 1953 : 20)

การที่ครูใหญ่ชมทำให้จอห์นรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองขึ้น เนื่องจากคิดว่าตนเองมี
ข้อเด่นบางอย่างที่คนอื่นไม่มี

... from that time on, if not a weapon at least a shield;
he apprehended totally, without belief or understanding, that
he had in himself a power that people lacked; that he could
use to save himself, to raise himself; and that, perhaps,
with this power he might one day win ...

(Baldwin. 1953 : 20)

นอกจากการแสดงความสามารถทางด้านกรเรียนแล้ว ความสามารถอีก
อย่างหนึ่งที่นิโกรแสดงออกเพื่อให้สังคมยอมรับก็คือ ความสามารถทางด้านกรแสดงและ
ดนตรี

นิโกรที่แสดงความสามารถทางด้านกรแสดงและดนตรี คือ ผู้เล่าเรื่อง "This
Morning, This Evening, So Soon" ไอคา และริวฟูส ใน Another Country
ผู้เล่ามีอาชีพเป็นนักร้องและนักแสดงอยู่ในประเทศฝรั่งเศส

"... the face he (Paul) sees on record sleeves and in
the newspapers and on the screen is ... the face of his
father ...

(Baldwin. 1960 : 26)

พอล บุตรชายของเขาชื่นชมความสามารถของเขาเป็นอย่างมาก โดยไม่ทราบว่า บิดาของตนมีปัญหาในเรื่องศิลปะ พอลคิดว่าบิดาของเขาเกือบร้องชาวอเมริกันที่ยิ่งใหญ่ คนหนึ่งของฝรั่งเศส อีกทั้งมาความภูมิใจของคนเลี้ยงพอลยังมีสูงกว่า บิดาของเขาเป็นนักแสดงที่ยิ่งใหญ่อีกกว่า

"You are the greatest singer in France ... The greatest American singer ... Mme. Dumont says so, and she says he (the narrator) is a great actor, too."

(Baldwin. 1960 : 26)

แม่แท้ๆของพี่สาวของเขาที่ตระหนักรู้และภาคภูมิใจในความสามารถของน้องชาย

"An international movie star. And I used to change your diapers. ... Mama'd be proud of you, you know that ?"

(Baldwin. 1960 : 30)

การที่เขาประสบความสำเร็จเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียง เป็นเพราะวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลของเขาได้แนะนำให้นางนำความรู้สึกต่างๆ หวาดกลัวต่างๆ ซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม มาใช้ในการแสดงบทของชายหนุ่มซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับเช่นเดียวกับเขา

"You come from America. The situation is not so pretty there for boys like you. ... is it really impossible for you to understand what a boy like Chico feels ? Have you never, yourself, been in a similar position ?"

(Baldwin. 1960 : 40)

สำหรับไอ้ดำ เธอได้พยายามที่จะก้าวจากการเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารไปเป็นนักร้อง ไอ้ดำพยายามนำความขมขื่น ความอับอาย และความท้อถอย ในการเป็นคนผิวดำ มาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการร้องเพลงของเธอ

... she lacked in vocal power, and ... in skill she compensated for by a quality ... This quality involves a sense of self so profound and so powerful that it does not so much leap barriers as reduce them to atoms ... this awful sense is private, unknowable, not to be articulated ...

(Baldwin. 1962 . 254)

ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ไอ้ดำใช้วิธีเดียวกับผู้เล่าเรื่อง ที่ใช้ความรู้สึกต่ำต้อย เจ็บแค้นต่าง ๆ วาดการเป็นกน匪วกา มาใช้ให้เกิดผลทางบวกแก่ตน และไอ้ดำดูจะประสบความสำเร็จพอควร เห็นได้จากการที่วีวัลโดยอกกับเธอว่า ดูท่าทางแล้วเธอจะประสบความสำเร็จ

"Well, ... it looks like you're on your way"

(Baldwin. 1962 : 257)

ส่วนวีวัลฟูส แสดงความสามารถทางดนตรีของเขาด้วยการเป็นมือกลอง เห็นได้จากเขาคุ่นคิดถึงวันคืนเก่า ๆ ที่ผ่านมา เมื่อครั้งที่เขาเคยเล่นดนตรี มีความสุขสนุกสนานกับเพื่อน ๆ ของเขา

It made him remember days and nights, days and nights when he had been inside, on the stand or in the crowd, sharp, beloved, ... fooling around with the musicians, who were his friends, who respected him.

(Baldwin. 1962 . 5)

อย่างไรก็ตาม ริวฟูสไม่ได้ประสบความสำเร็จอย่างมากมาย เขาเพียงแต่ เป็นที่ยอมรับและชื่นชมในหมู่มิตรที่ใกล้ชิดกับเขาเท่านั้น เช่น เพื่อนหรือโอด้า ที่เห็นว่าเขา เป็นคนเก่งในสายตาของเธอ

"He was ..., a very great artist"

(Baldwin. 1962 : 257)

ซึ่งต่างจากผู้เล่าเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" ที่ชื่อเสียง ของเขาเป็นที่รู้จักแพร่หลายทั้งในฝรั่ง เกสและสหรัฐอเมริกา

การหลบหนีไปอยู่ที่อื่น

ผู้เล่าเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" มีความรู้สึก ว่าเขาไปเป็นที่ยอมรับของสังคมอเมริกันทั้งแง่ของการเป็นพลเมืองของประเทศและในแง่ ของความเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ที่แม้จะมีผิวสีดำ แต่ก็มีความรู้สึกนึกคิด ความสามารถต่าง ๆ เท่าเทียมกับคนผิวขาว ความไม่ยอมรับดังกล่าวนี้เป็นเหตุให้บางครั้ง เขาจึงรู้สึกว่าเขาเอง เป็นคนอัฟริกันมากกว่าจะเป็นคนอเมริกัน ดังนั้นเมื่อวิคตอร์แนะนำว่า เขาควรจะไปพอลไปยัง บ้านเกิดของบิดาข้าง ผู้เล่าจึงกล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นเขาต้องพอลไปยังอัฟริกาอย่างแน่นอน

"... he (Paul) might wish one day to see the country in which his father and his father's fathers were born ?"

"To do that, really, he'd have to go to Africa."

(Baldwin. 1960 : 38)

เขาคิดว่าหากไม่ออกจากประเทศสหรัฐอเมริกาไปอยู่ในประเทศฝรั่งเศส เขา จะไม่มีโอกาสได้แต่งงานกับแอสเรียต สตรีผิวขาวที่มีได้รังเกียจและคำนึงถึงว่าเขาเป็น คนผิวดำแต่อย่างใด

... if I had never left America, I would never have met her (Harriet) and would never have established a life of my own, would never have entered my own life ... If Harriet had been born in America, it would have taken her a long time, ... to look on me as a man like other men.

(Baldwin. 1960 : 28)

การมาอยู่ในฝรั่งเศสทำให้เขาเกิดความสบายใจ และได้ทำในสิ่งที่ตนเองปรารถนา และขณะเดียวกันเขาก็รู้สึกว่าคุณเองทรยศต่อนิกรด้วยกันเอง แทนที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน กลับปลีกตัวมามีชีวิตที่สุขสบายอยู่ในกรุงปารีส

... perhaps I had wrested these things from the world by treason, by refusing to be identified myself with the misery of my people. Perhaps, indeed, I identified myself with those who were responsible for this misery.

(Baldwin. 1960 : 33)

การขากอยู่ในประเทศฝรั่งเศส จึงเป็นการหนีจากสภาพอันขมขื่น รวากับตกอยู่ในฝันร้ายตลอดเวลา จะเห็นได้จากคำที่วิคตอร์พูดกับเขาถึงเรื่องนี้ว่า

"Do you really think that you have escaped anything ?
... what were you thinking of, what was in your mind, what nightmare were you living with ..."

(Baldwin. 1960 : 39)

ผู้เล่าคิดว่า อย่างน้อยที่สุดการออกจากสหรัฐอเมริกามาอยู่ในกรุงปารีส เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้เขาได้คงมีชีวิตอยู่ และได้พบว่าตนเองเป็นใคร

... Paris, ... is the city which saved my life. It saved my life by allowing me to find out who I am.

(Baldwin. 1960 : 33)

นอกจากที่กล่าวมาทั้งหมดแล้ว นิโกรยังแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อม ต่อการไม่ยอมรับกันนิวซาว ด้วยการกระทำต่อตนเองอีกทางหนึ่ง คือ การฆ่าตัวตาย

การฆ่าตัวตาย

ในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน ที่นำมาศึกษา ปีตัวละคร 2 คน ที่ใช้วิธีการฆ่าตัวตาย คือ ริชาร์ด ใน Go Tell It on the Mountain และริวฟุส ใน Another Country

ริชาร์ดฆ่าตัวตายด้วยการกรีดข้อมือตนเอง

"... he cut his wrists with his razor, ... dead among the scarlet sheets."

(Baldwin. 1953 : 199)

ส่วนริวฟุส ฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดน้ำตายที่สะพานวอชิงตัน

He stood at the center of the bridge ... looked down at the water.

He lifted himself by his hands on the rail lifted himself as high as he could, and leaned far out. The wind tore at him, at his head and shoulders, ... the wind took him, he felt himself going over, head down, the wind, the stars, the lights, the water all rolled together, ... He felt a shoe fly off behind him, ...

(Baldwin. 1962 : 87 - 88)

ผู้วิจัยเห็นว่า การฆ่าตัวตายของริชาร์ดและริวฟัส เป็นการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างหนึ่งและวัดรวมอยู่ในประเภทการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อม เนื่องจากเขากระทำตนเอง แต่ไปอาจกล่าวได้ว่าการฆ่าตัวตายเป็นการกระทำเพื่อให้สังคมหรือคนผิวขาวยอมรับ หากแต่เป็นการหนีปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตน ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวอย่างละเอียดในผลของการแสวงหาตนเอง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า ตัวละครของบอลด์วิน ใช้การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อมมากกว่าโดยตรง ซึ่งอาจเป็นเพราะบอลด์วินเห็นด้วยกับวิธีการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อมมากกว่าโดยตรงก็เป็นได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ บอลด์วินอาจเห็นว่าการจะทำให้สังคมยอมรับนั้น นิโกรควรจะทำตนเองมากกว่าที่จะใช้ความก้าวร้าวรุนแรง เรียกร้องให้สังคมยอมรับอย่างที่คุณเป็นอยู่

ผลของ "การแสวงหาตนเอง"

หลังจากที่นิโกรพยายามแสวงหาการยอมรับจากสังคมและคนผิวขาวทั่ว ๆ ไปแล้ว ผลของการกระทำที่เกิดขึ้นนั้น อาจแบ่งออกได้เป็น 2 พวก พวกหนึ่งก็กระทำได้สำเร็จ ส่วนอีกพวกหนึ่งกระทำได้ไม่สำเร็จ ซึ่งจะนำไปสู่การยอมรับและไม่ยอมรับสภาพของตนเองในที่สุด

ผู้วิจัยเห็นว่า ตัวละครที่นิโกรแสวงหาตนเองได้ประสบความสำเร็จคือ จอห์น ใน Go Tell It on the Mountain และผู้เล่าเรื่อง ใน "This Morning, This Evening, So Soon" ส่วนตัวละครที่แสวงหาตนเองได้ไม่ประสบความสำเร็จคือ ฟลอเร็นซ์ ใน Go Tell It on the Mountain ไคคา และริวฟัส ใน Another Country

จอห์น เป็นนิโกรที่มีปัญหาในความเป็นคนผิวขาวของตนเองเป็นอย่างยิ่ง เขาไม่พึงพอใจลักษณะทางกายภาพของตนเอง อันเป็นลักษณะเฉพาะของเผ่าพันธุ์ที่ได้รับถ่ายทอดมา ทำให้เขาไขว่คว้าใจในตนเอง รู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม เพราะความอุปถัมภ์และ

นารัง เกียจ ซึ่งจอห์นได้ประวัชก้วยตนเองว่า คนผิวขาวแสดงความรักเกียจเขา เป็นอย่างงาก ประกอบกับจอห์นเป็นคนชอบอ่านหนังสือ เขาจึงพบว่า บรรพบุรุษของตน ถูกเอารัดเอาเปรียบทาง เศรษฐกิจและได้รับความอยุธิธรรมทางสังคมเสมอมา จึง เป็นเหตุให้จอห์นยิ่งไขโพใจในตนเองมากยิ่งขึ้นไปอีก

ความไขโพใจต่อสภาพของตนเองทำให้จอห์นแสวงหากำตอบก้อคำถามที่ว่า ตนเป็นใคร และทำอะไรจึงจะเป็นที่ยอมรับ จะเห็นว่าในตอนแรก จอห์นสับสน ทูรนทูราย ก่อสภาพของตนเองเป็นอย่างมาก จนถึงกับไม่แน่ใจว่าตนมีตัวตนอยู่ในสังคม ก้วยหรือไม่

วิธีการที่จอห์นใช้ในการที่จะทำให้คนผิวขาวยอมรับตน ก็คือ การแสดงความสามารถ ทางการ เรียนให้คนทั่วไปได้ประจักษ์ ซึ่ง เขาประสบความสำเร็จ ทุกคนแม่แต่ครูใหญ่ของ โรงเรียนเห็นและยอมรับว่าเขามีความสามารถและ **เฉลียวฉลาด** ส่วนวิธีการอีกอย่างหนึ่ง ที่จอห์นใช้ ก็คือการห้เข้าศาสนา โดยเฉพาะการใช้วิธีนี้ทำให้ความสับสนของจอห์น ลดลง นอกจากนี้ยังทำให้จอห์นเกิดความมั่นคงทางใจอีกด้วย เนื่องจากกนทั่วไปยอมรับว่า ศาสนาเป็นกาสอนที่ดี คนที่ประพฤติปฏิบัติตามศาสนาจะได้ชื่อว่าเป็นคนดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่เขาบวชจะเป็นที่ยอมรับ เป็นอย่างมาก จอห์นคิดว่านอกจากกนในสังคมจะยอมรับแล้ว เขายังมีพระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์อีกด้วย คงจะเห็นได้จากกาที่เขายอกกับ อีลายซา นักบวช ซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของเขา

"... , no matter what happens to me, where I go, what folks say about me, no matter what anybody says, ... remember - I was saved."

(Baldwin. 1953 : 252)

นอกจากนั้นจอห์นยังแสดงให้เห็นว่า เขาพร้อมที่จะเดินไปตามทางที่เขาเลือก ด้วยความมั่นใจ

"I'm ready, ... I'm on my way"

(Baldwin. 1953 : 253)

อาจกล่าวได้ว่า การกระทำของจอห์นแสดงให้เห็นถึงทางเลือกของคนผิวดำ ที่ต้องการมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข โดยการพยายามปรับตัว เข้าหากคนผิวขาว และมองเห็นว่าลักษณะต่าง ๆ ของคนผิวขาวเป็นสิ่งที่ดี และพยายามปฏิบัติตาม ที่เรียกว่า การผสมผสานทางวัฒนธรรม (Assimilation) นั้นเอง

ดังนั้น จึงนับได้ว่า จอห์นแสวงหาตนเองได้ประสบความสำเร็จและพอใจในสภาพของตนเอง ดังที่เขาบอกว่า เขาพร้อมแล้วที่จะเผชิญปัญหาต่าง ๆ จากทางเดินที่เขาเลือกแล้ว

สำหรับ ผู้เล่าเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" ก็เป็นนิโกรอีกคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จ ในการแสวงหาตนเอง และพอใจในสภาพของตนเอง

ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา เขาเป็นที่ถูกเหยียดหยาม ต้องเผชิญกับความบีบคั้นจากความอยุติธรรมของสังคมอย่างมาก ผู้เล่าคือพหุตนเองไปอยู่ในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นนักร้องและนักแสดงที่มีชื่อเสียง จากการแนะนำของวิคส์ที่ให้เขานำความรู้สึกอันลึบที่มีต่อสังคมอเมริกันหรือคนผิวขาว ไม่ว่าจะเป็นความเคียดแค้น ความไม่พอใจต่าง ๆ มาใช้ในการแสดง ผู้เล่าประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพของตน ดังจะเห็นได้จากพวกนักศึกษานิโกรที่เดินทางมาเที่ยวในฝรั่งเศส เข้ามาพักท่ายเขาในฐานะนักร้องและนักแสดงที่พวกเขาเคยเห็นปรากฏบนจอภาพยนตร์

ก่อนเดินทางกลับสหรัฐอเมริกา เขารู้สึกสับสน คับข้องใจ กระวนกระวาย และหวาดกลัว เพราะเขาเคยได้รับการแบ่งแยก ก็คิดกัน จนทำให้รู้สึกว่าตนเองไม่มีศักดิ์ศรี และความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกับคนผิวขาว ซึ่งปฏิบัติต่อเขาราวกับเขามีเป็นคนอเมริกัน

ในที่สุดเขาคิดในใจที่จะกลับไปสหรัฐอเมริกา ด้วยความรู้สึกมั่นใจมากขึ้น จาก การที่วิคตอร์พูดให้เขาตระหนักว่า เขาสามารถที่จะกลับมาอยู่ฝรั่งเศสอีกเมื่อใดก็ได้ตามต้องการ แต่เขาควรแสดงให้คนนิวยอร์กที่นั่นได้ประจักษ์ว่า หากปราศจากเขาแล้ว คลับและบริษัท ภาพยนตร์ที่จ้างเขาไปจะอยู่ไม่ไกลอย่างแน่นอน

"Well, ... you are not required to remain in America forever, are you ? You will sing in that elegant club which apparently feels that it can not, much longer, so much as open its doors without you, and you will probably accept the movie offer, you would be very foolish not to.

(Baldwin. 1960 : 43)

อีกทั้งมาตามคูมองต์ ก็กล่าวย้ำกับเขาอีกว่า หากเขาพบปัญหาในสหรัฐอเมริกา ให้เขากลับมาอยู่ไบฝรั่งเศส

"Do come back. ... we feel that you belong to us. too, here in France."

(Baldwin. 1960 : 30)

ประกอบกับการได้พูดคุยกับนักศึกษานิวยอร์กที่เดินทางมาเที่ยวในฝรั่งเศส กล่าวกับเขาว่า สถานการณ์สำหรับคนนิวยอร์กที่นั่น ซึ่งเขาอาจจะประหลาดใจเนื่องจาก ไม่ได้กลับไปสหรัฐอเมริกาเป็นเวลานานแล้ว

"I haven't really lived there for twelve years." Pete whistles. "I fear you are in for some surprises, my friend. There have been some change made."

(Baldwin. 1960 : 45)

นอกจากนี้เขายังได้เห็นว่า บุนนา ซึ่งเป็นคนอาหรับ ที่เข้ามาอยู่ในฝรั่งเศส ก็ได้ถูกกล่าวหาว่าขโมยเงินของนักศึกษาหญิงที่มาเที่ยว จึงทำให้เขาก็คิดว่า ตนมิใช่คนฉิวค่า คนเดียวที่ต้องได้รับความยุติธรรม ความไม่เที่ยงแท้ทั้งหลาย แม้นบุนนาจะอยู่ในฝรั่งเศส แต่ก็มีไคพอนจากการถูกกล่าวหาต่าง ๆ นานาไปได้เลย เมื่อเห็นเช่นนี้จึงทำให้เขายอมรับสภาพของตนเองและมีความสุข

"I feel very checrful, ..."

(Baldwin. 1960 : 53)

และเขาก็พร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า หลังจากที่เขาสักสใจแล้วเห็นได้จาก การที่เขาออกมากับมาความคุมองที่ว่า เขาพร้อมที่จะเผชิญปัญหา

"I open the cage step inside ... all the way to the new world."

(Baldwin. 1960 : 53)

ผู้วิจัยเห็นว่า การเปิดกรงซึ่งตนเองอยู่ตลอดเวลา นับเป็นการยอมรับสภาพความเป็นคนฉิวค่าของตน และพร้อมที่จะอยู่ในสังคมอย่างคนฉิวค่า โดยไม่เอาแต่ครุ่นคิดถึงตนเองเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ยังมีนิโกรบางคน เช่น กาเบรียล ซึ่งยอมรับสภาพของตนมาตั้งแต่แรก ต่อการเป็นคนฉิวค่าที่ต้องเผชิญความยุติธรรมต่าง ๆ จากสังคม ตลอดจนความบีบคั้นต่าง ๆ โดยที่กาเบรียลมิได้เกิดความรู้สึกเจ็บปวด หรือสับสนแต่อย่างใด แต่เขาก็ต้องการที่จะให้สังคมยอมรับเขา ให้เห็นว่าตนเป็นคนดี ประกอบกับมารดาของเขาได้พยายามขอร้องให้เขากระทำตนเป็นคนดี กวดยการหันเข้าหาศาสนา กาเบรียลจึงบวชในที่สุด

การบวชของกาเบรียล ทำให้เขาเป็นที่ยอมรับอย่างมากทั้งในหมู่ของคนฉิวค่าด้วยกันเอง หรือแม้แต่คนผิวขาว จะเห็นได้จากกาเบรียลจะเดินไปไหนมาไหนได้อย่างปลอดภัย แม้ในเวลานั้นจะเป็นช่วงที่มีการทำร้ายทารุณนิโกรอย่างโหดร้ายและไร้ความยุติธรรม เช่น มาห์หรือเผ่าทั้งเป็น แต่กาเบรียลรอดพ้นจากการถูกทำร้าย เพราะคนผิวขาวเห็นว่าเขาเป็นนักเทศน์

As he passed each group, silence fell, and they watched him insolently, itching to kill; but he said nothing, bowing his head, and they knew, anyway, that he was a preacher. . . ., someone spat on the sidewalk at Gabriel's feet, and he walked on, his face not changing, and he heard it reprovingly whispered behind him that he was a good nigger, surely up to no trouble.

(Baldwin. 1953 : 161)

ครั้งนั้นอาจกล่าวได้ว่า จอห์น กาเบรียล และผู้เล่าเรื่อง ต่างก็เป็นนิโกรที่ประสบความสำเร็จในการแสวงหาการยอมรับจากสังคม แก่กาเบรียลต่างจากนิโกรอีก 2 คน ตรงที่เขาไม่ได้แสดงความไม่พอใจในความเป็นคนผิวดำแก่อย่างใด อีกทั้งกาเบรียลยอมรับสภาพของตนในความเป็นคนผิวดำมาตั้งแต่ต้น ว่าการเกิดมาเป็นคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา นั้น จะต้องพบความเลวร้ายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การบวชของเขาทำให้เขาเป็นที่ยอมรับของทุกคนทั้งคนผิวดำและผิวขาว แต่จุดสำคัญที่สุดที่ทำให้เขาบวชก็คือ คำขอรับของมารดา

จะเห็นว่าทั้ง จอห์น, กาเบรียล และผู้เล่า ต่างก็ยอมรับในสภาพของตนเอง ทั้งนี้เพราะทั้งสามสามารถที่จะกระทำตนให้สังคมยอมรับได้สำเร็จ จึงทำให้เขามั่นใจในหนทางที่เขาเลือก และพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น

สำหรับนิโกรที่พยายามแสวงหาการยอมรับจากสังคมแล้ว แต่ไม่ประสบความสำเร็จ คือ ไอค้า บะวีวฟูส ใน Another Country ฟลอเรนซ์ ใน Go Tell It on the Mountain

อย่างไรก็ตาม แม้ตัวละครทั้ง 3 จะต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับแล้วไม่ประสบความสำเร็จเหมือนกัน แต่ผลสุดท้ายที่นิโกรเกิดความรู้สึกต่อสภาพของตนเองแตกต่างกัน

ไอคา ไม่พอใจสภาพของตนเองอันเกิดจากการเป็นคนผิวดำ เช่นปฏิบัติทางลบจากคนผิวขาว เธอเกลียดแค้นและชิงชังคนผิวขาวมาก เธอแสดงความรู้สึกแค้นของตนเองที่มีต่อเรื่องผิวตอกคนผิวขาวทุกคนที่ใกล้ชิดกับเธอ การกระทำของเธอเป็นไปในลักษณะแก้แค้นแทนพี่ชายและชดเชยความรู้สึกแค้นในปัญหาเรื่องผิว คังที่เธอบอกกับวีวัลโดว่า ที่เธอทำเช่นนั้นเพราะเธอต้องการแก้แค้น เนื่องจากเธอรู้สึกว่าเธอสูญเสียความหวังต่าง ๆ ที่มีจากการกระทำของคนผิวขาว แต่กระนั้นเธอก็ยังคิดว่าคนผิวขาวได้รับการตอบแทนที่ยังไม่เหมาะสมเท่าที่เธอต้องการ เธออยากให้นักผิวขาวต้องได้รับความทุกข์ขมขื่น เพื่อที่จะได้เหมาะสมกับสิ่งที่คนผิวขาวกระทำต่อคนผิวดำตลอดมา

"I felt that I'd been robbed. And I had been robbed of the only hope I had. By a group of people too cowardly even to know what they have done. And it didn't seem to me that they deserved any better than what they'd given me. I didn't care what happened to them, just so they suffered. I didn't care what happened to me. But I wasn't going to let what happened to Rufus, and what was happening all around me, happen to me. I was going to get through the world. ..."

(Baldwin. 1962 : 417)

ไอคาได้สำรวจทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอคิด รู้สึกและกระหน่ำลงไป ไม่ว่าจะเป็นความเคียดแค้น การแก้แค้น ตลอดจนงานที่เธอลึกลอบมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเอลดิส นอกจากนี้เธอยังยอมรับกับวีวัลโดด้วยว่า เหตุที่เธอทารุณเขาต่าง ๆ นานานั้น ความจริงเป็นเพราะเธอเองก็รักเขา แต่ความมีอคติในเรื่องผิว ทำให้เธอไม่อยากจะทาสีต่อเขา

"Vivaldo," "... I just want you to know that I wouldn't have been with you so long, and wouldn't have given you

such a hard time, if ... I didn't love you. That's why I had to tell you everything I've told you."

(Baldwin. 1962 : 430)

เธอยังไ้ขอร้องไม่ให้วัลโดกระทำต่อเธออีกด้วย

"Vivaldo, ... just one thing. I don't want you to be understanding. I don't want you to be kind, ... Promise me that."

(Baldwin. 1962 : 430 - 431)

การที่ไอค้ำกล่าวสารภาพต่อวัลโดเช่นนี้ อาจเป็นเพราะเธอเกิดความรู้สึกว่าการกระทำของเธอไม่ไ้ผล แม้เธอจะใช้วิธีการที่ก้าวร้าวและรุนแรงกับวัลโด ในฐานะที่เธอเป็นตัวแทนของชนผิวขาว แต่สิ่งที่วัลโดตอบแทนเธอกลับมาก็คือความรักและความเข้าใจ จึงทำให้เธอไ้คิดว่าคนผิวขาวมิไ้เหยียดผิวไปหมดทุกคน หากแต่คนที่ไ้ก็มี

เนื่องจากไอค้ำเป็นคนที่รักและชื่นชมพี่ชายของเธอมาก สิ่งไ้ดูจะเป็นเครื่องเตือนใจให้เธอไ้ถึงริวฟูสก็คือ แหวนทับทิม (a ruby - eyed snake ring) ที่ริวฟูสให้เธอมา และตลอดเวลาที่เธอแสดงปฏิกิริยาต่าง ๆ ต่อคนผิวนั้น เธอกระทำไ้เป็นการแก้แค้นให้แกพี่ชายของเธอทั้งสิ้น แต่เมื่อเธอสารภาพทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอกระทำต่อวัลโด เธอขยับแหวนค้ำกล่าวด้วย

"She was silent ..., leaning forward, ... and the fingers of one hand restlessly playing with her ring."

(Baldwin. 1962 : 416)

อาจเป็นเพราะบอลลี่ต้องการแสดงให้เห็นว่า เธอต้องการจะยุติการแก๊งค์ของเธอ
ลงแล้ว ทั้งนี้เพราะเธอได้ประจักษ์แล้วว่า คนผิวขาวบางคนก็คือนักค้า และการทำงานที่เธอ
กล่าวสารภาพความผิดของเธอ และการยอมรับคนผิวขาว นับได้ว่าเป็นการชกแย้งกับทัศน
ของเธอที่ถือคนผิวขาวเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นแม้ไอค้ำจะแสวงหากการยอมรับได้ไม่สำเร็จ
ตามที่เธอต้องการ แต่ก็ดูเหมือนว่าเธอจะยอมรับสภาพของตนเอง ทั้งนี้เพราะความรัก
ความเข้าใจ และความจริงใจของวิวัลโคนีนเอง

ผู้วิจัยเห็นว่า การที่บอลลี่คืนให้อิคาญยุติการแก๊งค์และความมีอคติระหว่างผิว
เพราะความรัก ความเข้าใจ และความจริงใจของวิวัลโคนีน เขาต้องการแสดงให้เห็นว่า
ความชกแย้งระหว่างผิวจะลดลง หากคนผิวขาวให้ความรัก ความเข้าใจ และความจริงใจ
ต่อกันบ้าง

ริวฟูส เป็นนิโกรอีกคนหนึ่งที่ยพยายามแสวงหากการยอมรับจากสังคมและคนผิวขาว
ทั่วไป ทั้งทางตรงคือกระทำความดีต่อคนผิวขาว และทางอ้อมคือการศึกษาแสดงความสามารถ
ของตนเองให้คนอื่นทั่วไปประจักษ์

ริวฟูส เป็นคนอารมณ์อ่อนไหวง่าย เขาตระหนักดีว่าการเกิดมาเป็นคนผิวดำ
ในสหรัฐอเมริกา นั้น เป็นความต่ำต้อยเป็นอย่างยิ่ง ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เขาได้รับจาก
คนผิวขาวล้วนแต่แสดงความเหยียดหยาม ถูกดูถูกเขาตลอดเวลา

ริวฟูสไปประสบความสำเร็จในการพยายามหาศพเพื่อให้งมยอมรับ เขาทำร้าย
อีริคและเลโอนานจนเธอต้องเข้าโรงพยาบาลโรคจิต ซึ่งทำให้ริวฟูสถูกมองว่าเป็นคนไม่ดี
สำหรับการแสดงความสามารถทางค่านคนตรีเขาก็เป็นที่ยอมรับ เฉพาะจากเพื่อนฝูงหรือ
คนใกล้ชิดเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเปรียบเทียบกับผู้เล่าเรื่อง "This Morning,
This Evening, So Soon"

หลังจากที่เลโอนาเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลโรคจิตแล้ว ริวฟูสหลบหน้า
ทุกคนไปแอบซ่อนอยู่ราว 1 เดือน เขากลับมาได้พบเพื่อนฝูงอีกครั้ง แต่ริวฟูสก็ไม่สบายใจ
กับกรณีที่เกิดขึ้น เนื่องจากเขาเองก็รักเลโอนาเช่นกัน

เมื่อทุกคนแยกย้ายกันไป ริวฟุสมาขึ้นรถไฟใต้ดิน เขาตั้งใจจะกลับบ้านในฮาร์เล็ม ระหว่างที่นั่งรถไฟไปนั้น ริวฟุสมองเห็นภาพคนโดยสารกางแขนงอแงกันขึ้นลง ทำให้ริวฟุสคิดว่า สภาพคงคล้ายคลึงกับสภาพของคนผิวดำและคนผิวขาวที่ถูกผูกติดไว้ด้วยกัน แต่ทั้งสองฝ่ายต่างก็พยายามที่จะฉละหนีจากกัน

Many white people and many black people, chained together in time and in space, and by history, and all of them in a hurry. In a hurry to get away from each other, ...

(Baldwin. 1962 : 86)

ระหว่างนั่งรถไฟเพื่อที่จะกลับบ้าน ริวฟุสได้นึกถึงชีวิตของตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำไปตลอด เขามองเห็นว่ารถไฟที่เขาั่งไปนั้น กำลังวิ่งเข้าสู่ความมืดดำ

The train rushed into the blackness ..., which opened to receive it, ...

(Baldwin. 1962 : 86)

ผู้วิจัยเห็นว่า การที่ริวฟุสครุ่นคิดถึงแต่ความมืดดำนั้น ความมืดดำในที่นี้นอกจากจะหมายถึงความมืดในเวลากลางคืนและความมืดของอุโมงค์ที่รถไฟใต้ดินวิ่งอยู่แล้ว ยังน่าจะหมายถึง การที่ริวฟุสคิดถึงชีวิตของคนผิวดำที่ต้องมีชีวิตอยู่อย่างไรความหวัง แม้จะต่อสู้อย่างไรก็ไม่ไถ่ผล คนผิวขาวก็ยังคงไม่ยอมรับ และอีกประการหนึ่งคือ เขากำลังคิดถึง ความตาย คงจะเห็นได้จากเขาคัดสินใจว่าเขาจะไม่กลับบ้านอีกต่อไป

"Suddenly he know that he was never going home any more."

(Baldwin. 1962 : 86)

และเขาคัดสินใจฆ่าตัวตายต่อมา เมื่อคิดว่าทำดีที่สุดแล้วแต่ยังไม่เป็นผล

"You took the best. So why not take the rest ?"

(Baldwin. 1962 : 87)

ริวฟูสขมขื่นและกัณฑ์แค้นต่อการไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมเป็นอย่างมาก เขาคำสังคมคนผิวขาวว่า เหตุใดจึงไม่ยอมรับว่าเขาก็เป็นพลเมืองของอเมริกาด้วย

"You bastard, you motherfucking bastard. Ain't I your baby, too ?"

(Baldwin. 1962 : 87)

ยิ่งคิดริวฟูสก็ยิ่งแค้นใจ เจ็บปวด และสิ้นหวัง จนเขาไม่เชื่อว่าตัวเองจะอยู่ในโลกอีกต่อไปได้

Something in Rufus which could not break sack him like a rage doll,... and filled his throat and his nostrils with anguish. He know the pain would never stop. He could never go down into the city again.

(Baldwin. 1962 : 87)

ในขณะที่ริวฟูสคิดว่าคนผิวขาวไม่ยอมรับตนนั้น เขามองลงไปเบื้องล่างสะพาน เขาเห็นว่าน้ำเบื้องล่างก็เป็นสีดำเช่นเดียวกับเขา

"He was black and the water was black."

(Baldwin. 1962 : 87)

ริวฟูสจึงคิดว่า เมื่ออยู่กับคนผิวขาวไม่เป็นที่ยอมรับ เขาก็จะอยู่กับสิ่งที่สีดำเหมือนกัน

"... all right, you motherfucking Godalmighty bastard,
I'm coming to you."

(Baldwin. 1962 : 38)

การที่ริวฟูสมองเห็นว่าตนเองเป็นคนผิวดำ และเห็นที่เข้าเป็นสีกำนั้น เป็นการ
ชี้ให้เห็นว่า เขาตระหนักเป็นอย่างดีว่า เขาจะต้องเป็นคนผิวดำและอยู่กับคนผิวดำเท่านั้น
คนผิวขาวไปี่ทางที่จะยอมรับคนผิวดำแต่อย่างใด อีกทั้งริวฟูสได้มองเห็นแล้วว่า การ
เรียกร้องเพื่อให้คนผิวขาวยอมรับนั้นไม่ได้ผล และไม่ว่าจะทำอะไรตนก็ไม่สามารถ
ที่จะหลุดพ้นจากการเป็นคนผิวดำได้เลย เขาจึงฆ่าตัวตายเสียเพื่อหนีพ้นจากปัญหาต่าง ๆ
ที่ต้องเผชิญอยู่

ผู้วิจัยเห็นว่าริวฟูสฆ่าตัวตายเพราะความสิ้นหวัง และความขมขื่นต่อชีวิต เขา
ได้ประจักษ์เป็นอย่างดีแล้วว่า การเกิดมาเป็นคนผิวดำและอยู่ในสหรัฐอเมริกา ก็ต้อง
พบกับสภาพเช่นนี้เขาต้องเผชิญอยู่อย่างไม่มีวันที่จะหลีกเลี่ยงได้ เขายอมรับในสภาพ
ความเป็นคนผิวดำของตน ถึงแม้จะเห็นว่าก่อนจะตาย เขาก็ได้ไปถึงกำพูขของบิดาที่เคยพูด
กับเขาว่า การเกิดมาเป็นนิโกรก็เป็นเช่นนี้เอง ที่ต้องมีชีวิตอยู่ไปอย่างไม่มีจุดหมาย
ราวกับเกิดมาเพื่อจะยก เจริญ และตายไป ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสิ้นหวังอย่างที่สุด

"A nigger lives his whole life, lives and dies according
to the beat. ..."

(Baldwin. 1962 : 6)

แต่เขาอ่อนแอเกินกว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ เขาไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาให้คลี่คลายไป
ในทางที่ดีได้ เขาจึงเลือกที่จะฆ่าตัวตาย ซึ่งจะคู่ตรงกันที่ แกลปป์ (Orrin Klapp)
กล่าวไว้ว่า ไบรายที่ผู้แสวงหาตนเองรู้สึกว่าคุณเองล้มเหลวโดยสิ้นเชิงจะผิดหวังในชีวิต
และจะฆ่าตัวตายในที่สุด (Klepp. 1969 : 6)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังเห็นว่า เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้ริวฟูสฆ่าตัวตายก็คือ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตนเอง ที่ได้โหดร้ายทารุณอีริก และเลโอนามาตลอดเวลา เพราะความมีอคติในเรื่องผิว ทั้ง ๆ ที่เขารู้ว่าบุคคลทั้งสองรักและหวังใจต่อเขา และตัวเขาเองก็รักกันทั้งสองเช่นกัน ดังนั้นอาจเป็นเพราะความรู้สึกผิดอีกประการหนึ่ง ก็เป็นไปได้ ที่ทำให้เขารู้สึกว่า นอกจากตนเองจะเป็นคนผิวดำที่คงมีชีวิตอย่างไร้จุดหมายแล้ว เขายังเป็นคนไม่ใช่อีกด้วย จึงทำให้เขาฆ่าตัวตาย ทั้งนี้จะเห็นได้จาก ก่อนตาย เขาได้นึกถึงอีริกและกล่าวขอโทษเลโอน่า

"He thought of Eric ... He whispered, 'I'm sorry, Leona', ..."

(Baldwin. 1962 : 87 - 88)

ส่วนนิโกรที่ฆ่าตัวตายอีกคนหนึ่งก็คือ ริชาร์ด ใน Go Tell It on the Mountain

ริชาร์ด เป็นนิโกรที่ดูจะภาคภูมิใจในความเป็นคนผิวดำของตนเองอยู่มาก ดังจะเห็นได้จากการที่เขาแม้จะพอลิซาเบธไปเที่ยวยังพิพิธภัณฑสถานต่าง ๆ และชื่นชมกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของตนเอง แม้บางครั้งจะเป็นความขมขื่นก็ตามที่

... he ... adored things that were so long dead;
what substance they gave him, what secrets he hoped to
wrest from them.

(Baldwin. 1953 : 189)

ริชาร์ดคิดอยู่เสมอว่า ตนมิได้จอยไปกว่าคนผิวขาวแต่อย่างใด เขาพยายามจะหาทุกอย่างเพื่อให้คนผิวขาวได้ประจักษ์ว่า เขาเองก็เป็นคนที่มีความสามารถเช่นเดียวกับและหากคนผิวขาวจะเช่นฆ่าทำลายเขา เขาก็จะใช้วิธีการเดียวกันต่อคนผิวขาว

"I just decided ... one day ... I was going to know everything them white bastards knew, ... and better than them, ... no white son - of - a bitch ... never talk me down, ... never make me feel like I was dirt, ... I could read him the alphabet, back front, and sideways ... he weren't going to beat my ass ... and if he tried to kill me, I'd take him with me, ...

(Baldwin. 1962 : 190 - 191)

แต่จากการได้รับความอยุติธรรมจากเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ทำให้เขารู้สึกเจ็บปวด เสียใจและสิ้นหวัง จึงทำให้เขามาตัดตายด้วยการกรีดข้อมือตนเอง

"... he cut his wrists with his razor and was found ..., dead among the scarlet sheets."

(Baldwin. 1962 . 199)

การที่ริชาร์ดฆ่าตัวตายนั้น ส่วนหนึ่งเกิดจากการที่เขาเป็นคนอ่อนแอ ทวาดกลัว และรู้สึกกว่าตนเองหายแพ้อชีวิต จึงหนีปัญหาด้วยวิธีนี้ ดังที่อลิซาเบธกล่าวถึงเขาว่า

"His weakness, she understood, and his terror ..."

(Baldwin. 1962 : 187)

ฟลอเรนซ์ เป็นนิโกรอีกคนหนึ่งที่ยพยายามแสวงหาการยอมรับจากสังคม เธอไม่พอใจสภาพการเป็นคนผิวดำของตนเองเป็นอย่างยิ่ง เธอเห็นว่าลักษณะทางกายภาพของนิโกรเป็นสิ่งที่น่าอับอาย และการเป็นคนผิวดำทำให้ต้องยากจนอีกด้วย เธอจึงพยายามเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพของตนเองด้วยการพยายามฟอกผิวให้ขาว พยายามที่จะเลื่อนฐานะทางเศรษฐกิจของตนเอง แต่แล้วเธอก็ต้องล้มเหลว ทั้งนี้เพราะแพรงค์

สามีของเธอไม่ได้มีความคิดเช่นเดียวกับเธอที่ว่า จะต้องพยายามไปให้พ้นจากสภาพของ คนผิวดำที่เป็นอยู่ เขากลับพอใจในสภาพเช่นนั้น ฟลอเรนซ์จึงไม่สามารถจะซื้อบ้านได้ตามต้องการ

"Their battle have ended; they never bought a home."

(Baldwin. 1953 : 97)

แม่ฟลอเรนซ์จะมีความทะเยอทะยานและเชื่อมั่นว่าสิ่งที่เธอทำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่เธอก็พบว่าในที่สุดเธอไม่ได้ในสิ่งที่เธอต้องการแม่แก่อย่างเฒ่า นอกจากนี้เธอกำลังจะตองตายในไม่ช้า เพราะโรคร้ายกำลังคุกคามเธออยู่

Now she was an old woman, and all alone, and she was going to die. And she had nothing for all her battles.

(Baldwin. 1953 : 98)

ฟลอเรนซ์เป็นนิโกรที่คู่จะได้รับอิทธิพลและยอมรับความคิดของคนผิวขาวที่มีต่อคนผิวดำอยู่บ้าง คงจะเห็นว่าเธอมีทัศนคติที่ลบต่อคนผิวดำ เธอมองเห็นว่านิโกรทั่ว ๆ ไปไม่เป็นที่น่ายอมรับแต่อย่างใด นอกจากนั้นยังนำคุณูปการ เทียบคหยามอีกควย เช่นเธอประนามกาเบรียลน้องชายของเธอเองว่าแม่จะบวชเป็นพระแล้ว แต่ก็ยังทำความชั่วอยู่อีก ทั้งนี้เพราะเป็นนิโกรนี่เอง

"Being a preacher ain't stopped a nigger from doing his dirt."

(Baldwin. 1953 : 99)

เมื่อพูดถึงเพื่อน ๆ นิโกรของแฟรงค์ เธอใช้คำว่า "common niggers" ซึ่งหมายถึงนิโกรธรรมดา ๆ ที่ไม่น่ายกย่อง ให้เกียรติ และเมื่อจะกล่าวถึงใครก็ตาม เธอก็มักจะใช้คำที่แสดงว่านิโกรสกปรก โง่เง่า ตลอดเวลา เช่นเธอบอกกับแฟรงค์ว่า เธอไม่ต้องการที่จะรวมอยู่กับเหล่านิโกรสกปรกตลอดไป

"... You think I want to stay around here the rest of my life with these dirty niggers ..."

(Baldwin. 1953 : 95)

การที่ฟลอเรนซ์มาที่โบสถ์ ทั้ง ๆ ที่เธอไม่เคยเข้าโบสถ์เลย ก็เพราะเธอต้องการจะสวมกอดนอนพระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระผู้เป็นเจ้ารับเธอไปด้วย แต่แล้วเธอก็กลับคิดว่าพระผู้เป็นเจ้าลำเอียง ยอมรับมารดาและน้องชายของเธอด้วยการทำให้มารดาของเธอมีสีวิตที่สงบ ส่วนน้องชายของเธอก็เป็นที่ยอมรับของสังคม ทั้ง ๆ ที่ทั้ง 2 คนยอมรับในสภาพความเป็นคนผิวดำของตนเองเป็นอย่างดี ในขณะที่เธอพยายามทุกทางที่จะให้พ้นจากการเป็นคนผิวดำ แต่ดูเหมือนว่าเธอไม่เป็นที่ยอมรับเลย กลับต้องมีชีวิตที่ทุกข์ทรมานอีกด้วย ดังนั้นเธอจึงยังคงคับแค้นอยู่ว่า เธอควรจะยอมรับในพระผู้เป็นเจ้าหรือไม่

... the thought killed her with terror and rage; the tears dried on her face and the heart within her smothered, divided between a terrible longing to surrender and a desire to call God into account. Why had he preferred her mother and her brother, the old black woman, and the low, black man, while she, who had sought only to walk upright, was come to die, alone and in poverty, in a dirty, furnished room ?

(Baldwin. 1953 : 101)

จะเห็นว่าแม่แก่การกล่าวถึงมารดา ฟลอเรนซ์ก็ใช้คำว่า "หญิงดำชรา" (the old, black woman) ส่วนน้องชายเธอใช้คำว่า "ชายผิวดำผู้ต่ำช้า" (the low, black man) ซึ่งทำให้เห็นได้ว่า แม้ในวาระที่กำลังเผชิญกับความตาย ฟลอเรนซ์ก็ยังไม่ยอมรับและรังเกียจการเป็นคนผิวดำอยู่เช่นเดิม

นอกจากนี้แม้เธอจะเห็นแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าจะเข้าข้างมารคาของเธอ และกาเบรียล แต่เธอก็ไม่ปรารถนาที่จะยอมจำนนต่อพระผู้เป็นเจ้าแต่อย่างใด อีกทั้งยังแสดงอาการต่อต้านอีกด้วย

"She beat her fists heavily against the altar."

(Baldwin. 1953 : 101)

การที่ฟลอเรนซ์คิดและกระทำพฤติกรรมดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าจวบจนวาระสุดท้ายของชีวิต เธอก็ยังไม่ยอมรับการเป็นคนผิดของตัวเอง รังเกียดคนผิดคำ อีกทั้งยังมองเห็นว่า พระผู้เป็นเจ้าอยู่ศิริมต่อเธอที่แท้ เธอต้องเผชิญกับความเจ็บร่ายต่าง ๆ นานา การที่ฟลอเรนซ์สงสัยในพระผู้เป็นเจ้า นับเป็นการไปยอมรับอย่างใหญ่หลวง เนื่องจากคนที่เชื่อในคริสตศาสนา มีความเชื่อว่า การสงสัยในพระผู้เป็นเจ้า เป็นบาปอย่างยิ่ง จึงเท่ากับฟลอเรนซ์เลือกที่จะไม่เป็นเช่นคนผิดคำ และเกลียดการเป็นคนผิดคำ อยู่เช่นเดิม

หากพิจารณาบรรดานิโกรทั้ง 4 คน ที่ไม่ประสบความสำเร็จในการแสวงหาตนเองแล้ว จะพบว่าแต่ละคนมีข้อที่เหมือนและแตกต่างกัน

โศค้ำไม่ประสบความสำเร็จในการแสวงหาการยอมรับจากสังคม แต่เธอก็พร้อมที่จะยุติการต่อสู้ดิ้นรนของตนเอง เธอยอมรับสภาพการเป็นคนผิดคำของตน และมองเห็นว่าคนผิดคำมิได้ปฏิบัติต่อคนผิดคำไม่ทุกคน คนผิดคำที่รักและจริงจังต่อคนผิดคำก็มีอยู่บ้าง

ริวฟุสพยายามแสวงหาการยอมรับจากสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อม กล่าวคือทั้งพยายามใช้วิธีการรุนแรงทำให้คนผิดคำยอมรับและทั้งการพยายามแสดงความสามารถของตนเองให้เป็นที่ประจักษ์ แต่กระนั้นเขาก็ไม่เป็นที่ยอมรับ ริวฟุสจึงยอมรับสภาพของตนที่ว่าเมื่อเกิดมาเป็นคนผิดคำก็ต้องเป็นเช่นนี้ นอกจากนี้ริวฟุสยังเป็นคนอ่อนไหวง่าย จึงทำให้เขารู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง และรู้สึกผิดหวังต่อการทำให้เลโอนาสต้องประสบชะตากรรมที่เลวร้าย จึงทำให้เขามาตัวตายเพื่อหนีปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพราะเขาตระหนักแล้วว่า เขาไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงการเป็นคนผิดคำไปได้อย่างแน่นอน

สำหรับริชาร์ด เขาต่างจากนิโกรคนอื่น ๆ ในบรรดา 4 คนนี้ กล่าวคือ ริชาร์ดไม่เคยเกิดความรู้สึกต่ำต้อย หรือไม่พอใจในการเป็นคนผิวดำเลยแม้แต่น้อย อีกทั้งเขายังภาคภูมิใจในความเป็นคนผิวดำของตนเองอีกด้วย แต่จากการถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติต่อเขาอย่างอหิวาธิธรรมและทารุณโหดร้าย ทำให้เขามุ่งตัวตายไปเพื่อหนีปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเป็นคนผิวดำของตนเอง ทั้งนี้ริชาร์ดตระหนักดีว่า เพราะการเป็นคนผิวดำจึงทำให้เขาต้องประสบปัญหาเช่นนี้ ริชาร์ดเหมือนกับริวฟุส คือ เขาเป็นคนอ่อนไหวง่าย อีกทั้งยังอ่อนแออีกด้วย

ส่วนฟลอเรนซ์ เธอไม่เคยพอใจในความเป็นคนผิวดำของตนเองและไม่ยอมรับสภาพการเป็นคนผิวดำตั้งแต่ต้น จนถึงวาระสุดท้าย เธอไม่เคยเห็นว่านิโกรเป็นคนดีหรือมีข้อดี นับแต่แรกอย่างไรแม้เมื่อใกล้ตายเธอก็ยังคงมีความเชื่อเช่นนั้น แต่ฟลอเรนซ์เป็นคนเข้มแข็งอดทน เธอจึงยังไม่ฆ่าตัวตายอย่างริวฟุสและริชาร์ด แม้เธอจะไม่เป็นที่ยอมรับและเธอก็ไม่ยอมรับการเป็นคนผิวดำของตน

อาจกล่าวได้ว่า บอลด์วิน ได้เสนอปัญหาของนิโกรไว้ในงานประพันธ์ของเขาอย่างมีเหตุมีผล หากพิจารณาแล้วจะเห็นว่า บอลด์วินจะเห็นว่าปัญหาในเรื่องการไม่ยอมรับนิโกรของคนผิวขาวเกิดจากปัญหาในเรื่องความไม่เสมอภาคทางสังคมมากที่สุด ส่วนวิธีการในการแสวงหาตนเองนั้นดูเหมือนว่า บอลด์วินจะเห็นด้วยกับวิธีการทางอ้อมมากกว่าทางตรง ทั้งนี้เพราะตัวละครที่กระทำตนเป็นคนดี แสดงความสามารถของตนให้เป็นที่ประจักษ์ของสังคมและคนผิวขาวทั่วไปจะประสบความสำเร็จ ยอมรับสภาพการเป็นคนผิวดำของตน และพร้อมที่จะอยู่ร่วมกับคนผิวขาวได้อย่างปกติสุข ถ้าที่จะเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ที่จะตามมา ในขณะที่ตัวละครที่ใช้วิธีการรุนแรงนั้น นอกจากจะไม่เกิดประโยชน์ในทางสังคมแล้ว ยังก่อให้เกิดปัญหาทางใจตามมาอีกด้วย อีกทั้งไม่ว่าจะกระทำด้วยวิธีการใด ๆ คนผิวดำก็ไม่มีวันที่จะหลุดพ้นจากสภาพการเป็นคนผิวดำไปได้เลย

นอกจากนี้ยังดูเหมือนกับว่า บอลด์วินเห็นว่าการแสวงหาตนเองเพื่อการยอมรับของนิโกรนั้น ควรกระทำในวิธีทางที่เป็นไปได้ ทั้งนี้เพราะการพยายามจะเปลี่ยนแปลงลักษณะบางอย่างทางกายภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงยากนั้น เป็นเรื่องที่ยูจะไร้ผล

ผู้วิจัยเห็นว่า สิ่งที่มีบอลด์วินได้เสนอไว้อย่างกลมกลายในงานประพันธ์ของเขาที่นำมาศึกษาก็คือ การแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างผิว ซึ่งดูเหมือนบอลด์วินจะเห็นว่า ปัญหาในเรื่องผิวเป็นปัญหาระหว่างคน 2 สีผิว หากฝ่ายหนึ่งพยายามแก้แค่เพียงฝ่ายเดียว แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่พยายามรับรู้และแก้ปัญหาร่วมกัน ปัญหาในเรื่องผิวก็จะคงอยู่เช่นเดิม ดังนั้นบอลด์วินจึงเห็นว่าปัญหาความขัดแย้งระหว่างผิวจะลดลง หากคนผิวขาวพยายามที่จะรักเข้าใจและจริงใจต่อนิโกรบ้าง และขณะเดียวกัน นิโกรเองก็ควรพยายามทำตนให้ดีขึ้นเป็นที่ยอมรับ เป็นต้น

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกร จากนวนิยาย 3 เรื่อง และเรื่องสั้น 1 เรื่อง ของเจมส์ บอลด์วิน ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. สาเหตุของ "การแสวงหาตนเอง"
2. วิธีการ "แสวงหาตนเอง"
3. ผลของ "การแสวงหาตนเอง" ปรากฏผลดังนี้

1. สาเหตุของ "การแสวงหาตนเอง"

สาเหตุของ "การแสวงหาตนเอง" คือปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้นิโกรไม่พอใจในตนเองหรือสภาพที่ตนเป็นอยู่ สาเหตุที่ทำให้นิโกรไม่พอใจ ปรากฏในงานประพันธ์ของบอลด์วิน มี 3 สาเหตุใหญ่ ๆ ดังนี้คือ

1.1 ลักษณะทางกายภาพ

ลักษณะทางกายภาพ อันเป็นลักษณะเฉพาะของเผ่าพันธุ์ ทำให้นิโกรรู้สึกว่าคุณแตกต่างจากผู้อื่นอย่างเห็นได้ชัด และรู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ยอมรับ นิโกรที่เกิดความรู้สึกดังกล่าวมี 2 คน คือ จอห์นและฟลอเรนซ์ ใน Go Tell It on the Mountain

1.2 สภาพทางเศรษฐกิจ

สภาพทางเศรษฐกิจทำให้นิโกรรู้สึกว่าตนเองเป็นที่ดูถูกเหยียดหยามไม่เท่าเทียมกับคนผิวขาว จากการศึกษพบว่านิโกร ไม่พอใจสภาพเศรษฐกิจของตน เพราะสาเหตุ 2 ประการ คือ

1.2.1 การมีฐานะยากจน

การมีฐานะยากจนทำให้ไนโกรไม่สามารถซื้อหาสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตความเป็นอยู่ได้ ไนโกรที่ไม่พอใจฐานะยากจนของตนเองไค้แก่ ฟลอเรนซ์ ใน Go Tell It on the Mountain และ ทิช ใน If Beale Street Could Talk

1.2.2 การถูกเอารัดเอาเปรียบในทางเศรษฐกิจ

การเอารัดเอาเปรียบในทางเศรษฐกิจ ที่ปรากฏในงานของ บอลด์วิน ไค้แก่ การโกงค่าจ้างแรงงานและความอยุติธรรมในการว่าจ้าง ซึ่งจอห์นใน Go Tell It on the Mountain เป็นไนโกรที่อ่านพบการเอารัดเอาเปรียบในก้านนี้ และ เกิดความไม่พอใจ

1.3 ความไม่เสมอภาคทางสังคม

ความไม่เสมอภาคทางสังคมที่ไนโกรได้รับ เกิดจากความมีอคติของ คนผิวขาว และความไม่เสมอภาคทางสังคมนี้ทำให้ไนโกรเกลียดชังและเคียดแค้นคนผิวขาว ความไม่เสมอภาคทางสังคมที่ปรากฏในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน แม่งออกได้เป็น 2 จำพวก คือ

1.3.1 คนผิวขาวแสดงความไม่ยอมรับ ในการแสดงความไม่ยอมรับนั้น คนผิวขาวใช้วิธีการดังนี้ คือ

1.3.1.1 แสดงความรังเกียจ

ไนโกรที่รู้สึกว่าคุณไม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมจากการแสดงความรังเกียจของคนผิวขาว คือ จอห์น และอลิซาเบ็ท ใน Go Tell It on the Mountain ผู้เล่าเรื่อง ใน "This Morning, This Evening, So Soon" ริวฟูส และไอค้ำ ใน Another Country และ ทิช ใน If Beale Street Could Talk

ไนโกรที่รู้สึกว่ามีช่องว่างระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำจากการแสดงความรังเกียจของคนผิวขาว คือ ไอค้ำและริวฟูส ใน Another Country

นิโกรที่รู้สึกราวกับว่าตนไม่มีตัวตนอยู่ในสังคม เพราะการแสดงความจริงเกี่ยวกับของ
คนผิวขาว ก็คือ จอห์น ใน Go Tell It on the Mountain และผู้เล่าเรื่อง ใน
"This Morning, This Evening, So Soon"

1.3.1.2 แสดงความรู้สึก

นิโกรที่รู้สึกว่าคนผิวขาวแสดงความดูถูกตนด้วยการ
ทาราว่ากับว่าตนมีโซ่มุขมัย คือ ผู้เล่าเรื่อง "This Morning, This Evening,
So Soon" และริวฟูส ใน Another Country

นิโกรที่รู้สึกว่าคนผิวขาวแสดงความดูถูกตนราวกับตนเป็นสิ่งชั่วช้า คือ ไอค้ำ
ใน Another Country

นิโกรที่เกิดความหวาดกลัวจากการกระทำของคนผิวขาว ที่คิดว่าตนจะทำอะไร
ต่อคนผิวดำก็ได้ คือ จอห์นและพลอเรนซ์ใน Go Tell It on the Mountain
ผู้เล่าเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" และริวฟูส ใน
Another Country

1.3.1.3 แสดงความรู้สึกของคนผิวขาวที่เกี่ยวข้อง

กับคนผิวดำ

นิโกรที่เกี่ยวข้องกับคนผิวขาวแล้วพบว่า
คนผิวขาวทั่วไปแสดงความดูถูกคนผิวขาวที่ตนเกี่ยวข้องด้วย คือ ผู้เล่าเรื่อง "This
Morning, This Evening, So Soon" ไอค้ำ และริวฟูส ใน Another Country

1.3.2 เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจอย่างอยุติธรรม

นิโกรที่ได้รับความอยุติธรรมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยตรง
คือ ฟอนนี่และแคเนียด ใน If Beale Street Could Talk ริชาร์ด ใน Go Tell
It on the Mountain และจอห์น ในเรื่องเดียวกัน แต่จอห์นไม่ได้ประสบกับตนเอง
เขาทราบจากการอ่าน

2. วิธี "การแสวงหาตนเอง"

วิธี "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกร คือ การกระทำต่าง ๆ ที่นิโกรต้องการให้เกิดการยอมรับจากสังคม จากการศึกษาพบว่านิโกรใช้วิธีการ 2 วิธี ในการจะให้สังคมยอมรับตน คือ

2.1 การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยตรง

การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยตรง เป็นวิธีที่ก้าวร้าว นิโกรกระทำต่อคนผิวขาวโดยตรง ด้วยการใช้วาจาและการกระทำ นิโกรโบราณประพันธ์ของ บอลด์วิน ที่ใช้วิธีนี้ คือ ไอค้ำ และริวฟุส ใน Another Country

ริวฟุสจะใช้วาจาและการกระทำที่มักจะมีเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ ส่วนไอค้ำใช้วาจากล่าวประนามการกระทำของคนผิวขาวต่อคนผิวดำ ประนามพฤติกรรมไม่ดีของคนผิวขาว และปกป้องคนผิวดำด้วยกัน

2.2 การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อม

การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบโดยอ้อม เป็นวิธีที่นิโกรกระทำต่อตนเอง ทั้งทางกายภาพและทางสังคม เพื่อให้ตนเป็นที่ยอมรับ

2.2.1 การพยายามเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพ

นิโกรที่พยายามเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพของตนเอง คือ ฟลอเรนซ์ ในเรื่อง Go Tell It on the Mountain โดยฟลอเรนซ์พยายามพอกผิวของคนไอค้ำ

2.2.2 การพยายามเปลี่ยนแปลงทางสังคม

2.2.2.1 การพยายามเลื่อนฐานะทางเศรษฐกิจของตนเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม คือ ฟลอเรนซ์ ใน Go Tell It on the Mountain และไอค้ำ ใน Another Country

2.2.2.2 การหันเข้าหาศาสนา

นิโกรที่หันเข้าหาศาสนา เพราะเห็นว่าจะทำให้เป็นที่

ยอมรับ คือ กาเบรียลและจอห์น ใน Go Tell It on the Mountain

2.2.2.3 การแสดงความสามารถ

ความสามารถของนิโกรที่ปรากฏในงานประพันธ์ของมอลคีน แจแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ ความสามารถทางการเรียน และความสามารถทางการแสดงและดนตรี

นิโกรที่แสดงความสามารถทางการเรียน คือ จอห์น ใน Go Tell It on the Mountain

นิโกรที่แสดงความสามารถทางการแสดงและดนตรี คือ ผู้เล่าเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon" ไอค้ำ และริวฟูส ใน Another Country

2.2.2.4 การหนีปัญหาด้วยการฆ่าตัวตาย

นิโกรที่ฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหา คือ ริชาร์ด ใน Go Tell It on the Mountain และริวฟูส ใน Another Country

3. ผล "การแสวงหาตนเอง"

หลังจากการพยายามทำให้คนนิวฮาวทัวไปหรือส่งมยอมรับคนแล้ว ผลที่เกิดขึ้นคือพวกหนึ่งกระทำได้สำเร็จ พวกหนึ่งกระทำไม่ได้สำเร็จ ซึ่งนำไปสู่การยอมรับและไม่ยอมรับสภาพของตนเอง

3.1 กระทำได้สำเร็จ พอใจ และยอมรับสภาพของคน ได้แก่ กาเบรียลและจอห์น ใน Go Tell It on the Mountain ผู้เล่าเรื่อง "This Morning, This Evening, So Soon"

3.2 กระทำไม่ได้สำเร็จ แต่พอใจและยอมรับสภาพของตนเอง คือ ไอค้ำ ใน Another Country

3.3 กระทำที่ไม่สำเร็จ ไม่พอใจ แต่ดูเหมือนจะตระหนักว่าทำอะไร
 คนไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงจากการ เป็นคนฉิวค่าไปได้ จึงฆ่าตัวตาย ได้แก่ ริชาร์ด ใน
Go Tell It on the Mountain และริฟุส ใน Another Country

3.4 กระทำที่ไม่สำเร็จ ไม่พอใจ และไม่ยอมรับสภาพ คือ ฟลอเรนซ์
 ใน Go Tell It on the Mountain

อย่างไร เพื่อให้ง่ายและสะดวกต่อการเข้าใจในการศึกษาวิเคราะห์งานประพันธ์
 ของเจมส์ บอดคัวิน ผู้วิจัยจึงได้สรุปการศึกษาครั้งนี้ไว้ในรูปของตารางควย
 (โปรดดูตารางในหน้าต่อไป)

ตารางสรุป

สาเหตุ วิธีการ และผลการแสวงหาค้นเองของนิโกร
ในงานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน

ลำดับที่ ชื่อตัวละคร	สาเหตุ			วิธีการ		ผล	
	ทาง กายภาพ	ทาง เศรษฐกิจ	ทาง สังคม	ทาง ตรง	ทาง อ้อม	ยอมรับ	ไม่ ยอมรับ
1. กาเบรียล*			✓		✓	✓	
2. จอห์น	✓	✓			✓	✓	
3. ผู้เล่าเรื่อง			✓		✓	✓	
4. ฟลอเรนซ์	✓	✓			✓		✓
5. ริวฟัส**			✓	✓	✓		✓
6. ไอคา			✓	✓	✓	✓	
รวม	2	2	4	2	6	4	2

*จากการศึกษาไม่ปรากฏว่า กาเบรียลมีปัญหา ใจพ้อใจ หรือสับสนในตนเอง
อย่างชัดเจน เช่นนิโกรคนอื่น ๆ แต่การบวชของเขา ซึ่งจัดเป็น "การแสวงหาค้นเอง"
ทางอ้อมอย่างหนึ่งนั้น ได้ทำให้เขาเป็นที่ยอมรับจากสังคม จึงอาจกล่าวได้ว่า สาเหตุที่
ทำให้เขาวางคือ การไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคมนั่นเอง

** ริวฟัส เมื่อนิโกรที่พยายาม "แสวงหาค้นเอง" ทั้งทางตรงและทางอ้อม
เพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับ แต่ในที่สุดริวฟัสก็พบว่า เขาไม่สามารถที่จะหลุดพ้นจากการ
เป็นคนผิวขาวซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมไปได้เลย เขาจึงฆ่าตัวตาย ซึ่งเป็นการแสดง
ให้เห็นว่าเขายอมรับสภาพต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นไม่ได้

อภิปรายผล

จากการศึกษางานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน ผู้วิจัยเห็นว่า บอลด์วินได้สะท้อนปัญหาสังคมที่น่าสนใจปัญหาหนึ่ง นั่นคือ ปัญหาของนิโกรซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในสหรัฐอเมริกา นอกจากบอลด์วินจะได้ตีแผ่ปัญหาของนิโกรแล้ว เขายังได้แนะแนวทางการแก้ไขไว้อีกด้วย โดยให้ตัวละครของเขาประสบปัญหาและมีวิธีการแก้ไขต่างกันอย่างเหี้ยมโหด บอลด์วินเป็นคนผิวดำ เขาจึงเข้าใจแคว. สามารถที่จะเสนอปัญหาได้อย่างแจ่มชัดและน่าสนใจ

เป็นที่น่าสังเกตว่า ตัวละครของบอลด์วินที่เขียนขึ้นในเวลาเดียวกัน จะมีปัญหาในเรื่องการแสวงหาตนเองต่างกัน เช่น ตัวละครใน Go Tell It on the Mountain และ "This Morning, This Evening, So Soon" ซึ่งเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1953 และ 1960 จะมีปัญหาต่อการดำรงชีวิตในสังคมร่วมกับคนผิวขาว เป็นอย่างมาก บางคนเกิดความรู้สึกท้อใจกับตนเองท้อใจ จนถึงกับรู้สึกท้อใจว่าตนไม่มีตัวตนอยู่ในสังคม แต่ตัวละครในเรื่อง Another Country จะมีลักษณะก้าวร้าวและรุนแรง และจะไปมีปัญหาเหมือนกับตัวละครใน 2 เรื่องที่กล่าวมา แต่จะมีความคิดว่าตนก็เป็นมนุษย์และเป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกาเช่นเดียวกัน และคิดว่าตนควรจะเป็นที่ยอมรับ ส่วนตัวละครในเรื่อง If Beale Street Could Talk แม้จะมีความไม่พอใจในสภาพของตนเองอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้มีการแสวงหาตนเองแต่อย่างใด หากพิจารณาสภาพทางสังคมประกอบด้วยจะพบว่านับตั้งแต่สงครามกลางเมืองยุติลงเรื่อยมาจนถึงราวทศวรรษ 1960 นิโกรยังไม่เป็นที่ยอมรับจากคนผิวขาวหรือสังคมเท่าที่ควร อีกทั้งยังต้องเผชิญกับการกีดกันทางสังคมและการเอารัดเอาเปรียบในทางเศรษฐกิจอยู่ จึงทำให้ตัวละครของบอลด์วินในเรื่อง Go Tell It on the Mountain และ "This Morning, This Evening, So Soon" จึงมีลักษณะสับสนในตนเองมากกว่าเรื่องอื่น ๆ และข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ ตัวละครใน Go Tell It on the Mountain พยายามทำตนให้เหมือนคนผิวขาว ในขณะที่เรื่องอื่น ๆ ไม่มี

ในวาทน์ของทศวรรษ 1960 ปัญหาในเรื่องผิวในสหรัฐอเมริกาที่ความรุนแรง
 ขึ้นมาอีก จากความไม่พอใจในสิ่งต่าง ๆ ที่นิโกรได้รับและสั่งสมไว้ เมื่อมาถึงช่วงเวลานี้
 นิโกรมิได้ยอมอ่อนข้อให้กับคนผิวขาวอีกแล้ว พวกเขาต่อสู้ด้วยวิธีทั้งที่รุนแรงและไม่รุนแรง
 ในช่วงทศวรรษนี้ได้มีนิโกรบางพวก สร้างกระแสความคิดที่ว่า สีดำเป็นสิ่งที่สวยงาม คนผิวดำ
 ก็สามารถที่จะสวยอย่างคนผิวขาวได้ นิโกรมิได้คิดว่าตนจะต้องทำตนให้เป็นอย่างคนผิวขาว
 เท่านั้น แต่ตนจะดำรงไว้ซึ่งลักษณะต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ และเรียกร้องให้สังคมยอมรับลักษณะ
 เช่นนี้ ดังนั้น จึงจะเห็นว่า นิโกรในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน ในเรื่อง Another
 Country จะมีลักษณะดังกล่าว

ส่วนในเรื่อง If Beale Street Could Talk นั้น จะเห็นว่านิโกรไม่พอใจ
 ในสภาพของตนเองอยู่บ้าง แต่ไม่ได้แสวงหาการยอมรับแต่อย่างใด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น
 เพราะ นับตั้งแต่ช่วงปลายของทศวรรษ 1960 เป็นต้นมา นิโกรเป็นที่ยอมรับจากสังคม
 มากขึ้น ความสามารถด้านต่าง ๆ ของนิโกรเป็นที่ประจักษ์ต่อคนผิวขาว บางคนได้รับ
 การแต่งตั้งให้เขาดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในคณะรัฐบาล จึงทำให้นิโกรไม่กระวนกระวาย
 ที่จะแสวงหาการยอมรับอีกต่อไป แต่การที่บอลด์วินยังคงกล่าวถึงปัญหาของนิโกรอยู่ในงานเขียน
 ปี 1974 นี้ อาจเป็นเพราะบอลด์วินต้องการแสดงให้เห็นว่า แม้ในปัจจุบันนิโกรจะไม่ได้
 ก่อเหตุการณ์รุนแรงใด ๆ ขึ้นอีก แต่มิได้หมายความว่า นิโกรพอใจในสภาพปัจจุบันอย่าง
 เต็มที่ อีกทั้งปัญหาที่นิโกรยังไม่ได้รับความเป็นธรรมทางสังคมอยู่ อาจทำให้นิโกรก่อความ
 รุนแรงขึ้นมาอีกเมื่อใดก็ได้

บอลด์วินมักได้รับการยกย่องว่า เป็นนักเขียนที่ได้รับการนิยมนมากที่สุดคนหนึ่ง
 แห่งยุคปัจจุบัน ผู้วิจัยเห็นว่า เหตุที่งานของบอลด์วินได้รับความนิยมและความสนใจทั้ง
 จากคนผิวขาวและผิวดำ อาจเป็นเพราะเขาเขียนถึงสิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญของสังคม คือ
 ปัญหาความขัดแย้งระหว่างผิว ทั้งนี้เพราะปัญหาเรื่องผิวเป็นปัญหาที่ป็นมานานแล้ว และ
 ปรากฏให้เห็นชัดเจนมากขึ้นในศตวรรษที่ 20 นี้ ดังที่ดูบัวส์ (Dubois) นักประวัติศาสตร์
 ที่ยิ่งใหญ่ของสหรัฐอเมริกากล่าวไว้

ผู้วิจัยเห็นว่า งานเขียนของบอลด์วินน่าจะมีส่วนช่วยแก้ปัญหาสังคมบางอย่าง อย่างน้อยที่สุด เขาได้เสนอปัญหาและแนวทางที่คน 2 สี่ผิว การที่จะเรียนรู้และปรับตัว เข้าหากัน เพื่อที่จะเรียนรู้ในการอยู่รวมกันอย่างมีความสุข งานเขียนของบอลด์วิน อาจช่วยให้คนผิวขาว เข้าใจคนผิวดำมากขึ้น และขณะเดียวกันก็อาจทำให้คนผิวดำได้ ย้อนมองตนเองบ้าง เพื่อกำหนดตนเองว่าควรจะทำอย่างไร ในการที่จะอยู่ในสหรัฐอเมริกา ในฐานะพลเมืองของประเทศนี้

แม้งานเขียนของบอลด์วินมักจะได้รับความวิจารณ์ว่า กลวิธีในการประพันธ์ยังคง คอยอยู่ แต่ผู้วิจัยเห็นว่า แม้ออลด์วินจะมีข้อค้อยในเรื่องนี้ แต่งานของเขามีคุณค่า ค่อนข้างดีอยู่แล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า วรรณกรรมที่ตีพิมพ์จากจะมีความมั่งคั่งทางด้านการ ประพันธ์แล้ว ยังควรจะช่วยสร้างสรรค์และจรรโลงสังคมด้วย ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่า บอลด์วินทำได้ดีกว่าในแง่นี้

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาของนิโกรเป็นปัญหาสังคมที่น่าสนใจ และควรได้รับการแก้ไข ดังนั้นจึงควรพิจารณาว่าการเสนอปัญหาของนิโกรจากทัศนะของนักเขียนทั้งคนผิวดำและผิวขาว คนอื่น ๆ บ้าง
2. ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะได้มีการศึกษากลวิธีในการประพันธ์ของบอลด์วิน ทั้งงานประเภทรบนิเวียงคดี (Fiction) และที่ไม่ใช่บทนิเวียงคดี (Non-Fiction)

๖
บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์ ประวัติศาสตร์อเมริกา แพร่พิทยา 2518, 366 หน้า
- คัลลีโอ เควิก พี. ระบบการเมืองอเมริกา แปลโดย สุจิต บุญบงการ สมาคม
สังคมศาสตร์ 2513, 193 หน้า
- คึกฤทธิ์ ปราโมช ม.ร.ว. สงครามนิว บรรณาการ 2511, 387 หน้า
- เจตนา นากวัชระ ทางไปสู่วัฒนธรรมแห่งการวิจารณ์ กวางกมล 2524, 303 หน้า
- บรรจง บรรเว็ดกิลป์ สภาพนักเขียนอเมริกันนิโกร มติชนสุดสัปดาห์ 2577 :
38 - 39, มีนาคม 2528
- _____ กิลปวรรณคดีกับชีวิต ประดิษฐ์การพิมพ์ 2524, 132 หน้า
- วินิตา คิถียนต์ "กานิยมในนวนิยายไทย" สตรีสาร 26 : 20 - 23, กันยายน
2528
- สมร นิตพัทธ์ประกาศ คำบรรยายวิชาอารยธรรมอเมริกัน พิมพ์ครั้งที่ 2 มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ 2512, 182 หน้า
- _____ ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865 - 1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง -
สงครามโลกครั้งที่ 2 ไทยวัฒนาพานิช 2525, 250 หน้า (เล่ม 2)
- สุชา ศาสตร์ วรรณคดีเปรียบเทียบ ไทยวัฒนาพานิช 2525, 220 หน้า
- อรทัย วัฒนบุษย์ จิตวิทยาอคติ มหาวิทยาลัยรามคาแหง 2516, 247 หน้า
- Baldwin, James. Another Country. New York, Dial Press, 1962.
436 p.
- _____ Go Tell It on the Mountain. New York, Dial Press,
1953. 253 p.
- _____ If Beale Street Could Talk. London, Corgi Books, 1974.
173 p.
- _____ "This Morning, This Evening, So Soon" (Revised)

- Barbour, Floyd B. (ed.) The Black Seventies. Massachusetts, An Extending Horizon Book, 1970. 335 p.
- Bigsby, C.W.E. The Black American Writer. Baltimore, Penguin Books, 1971. 273 p. (Volume I)
- _____ The Black American Writer. Baltimore, Penguin Books, 1971. 253 p. (Volume II)
- Bonnett, Joanne Spatznazel. "James Baldwin : A Contemporary Novelist of Manners," Dissertation Abstracts. 35 : 2272-A, October, 1974.
- Benson, Lou. Images, Heroes and Self - perception : The Struggle for Identity from Mask - Wearing to authenticity. New Jersey, Prentice - Hall, 1974. 434 p.
- Bone, Robert A. The Negro Novel in America. 3rd.ed., New Haven Yale University Press, 1966. 289 p.
- Boontemps, Arna. "Negro in America" in Encyclopedia Americana. V. 20 p. 65 - 67, Connecticut, Americana Co-operation, 1973.
- Brown, Corinne Jua. Understanding Race Relations. New Jersey, Prentice - Hall, 1973. 275 p.
- Campbell, Ernest G. Racial Tensions and National Identity. Nashville, Vanderbilt University Press, 1972. 262 p.
- Clark Kenneth B. Dark Ghetto. New York, Harper & Row, 1965. 253 p.
- Davis, John P. The American Negro Reference Book. New Jersey, Prentice - Hall. 1966. 969 p.
- ✓ Franklin, John Hope. From Slavery to Freedom : A History of Negro Americans. 5th.ed., New York, Alfred & Knoff, 1980. 554 p.
- _____ "Negro" in Collier's Encyclopedia. V.17 p. 276 - 292, New York, The Cromwell - Collier. 1962.
- Franklin, John Hope and Isidore Starr (ed). The Negro in 20th Century America. New York, Vintage Books. 1967. 542 p.
- ✓ Frazier, E. Franklin. Race and Culture Contacts in the Modern World. New York, Alfred & Knoff, 1957. 338 p.

- ✓ Gayle, Addison Jr. (ed.) The Black Aesthetic. New York, Doubleday & Company, 1971. 432 p.
- ✓ Gibson, Donald B. (ed.) Five Black Writers. New York, New York University Press, 1970. 310 p.
- ✓ Goldstein, Rhola L. (ed.) Black Life and Culture in the United States. New York, Thomas & Cromwell Company, 1971. 400 p.
- Groh, George W. The Black Migration. New York, Weybright and Talley, 1972. 301 p.
- ✓ Gross, Seymour L. and John Edward Hardy. (ed.) Images of the Negroes in American Literature. Chicago, The University of Chicago Press, 1966. 321 p.
- ✓ Hassan, Inab. Contemporary American Litererary 1945 - 1972. New York, Frederick Ungar, 1973. 194 p.
- ✓ Hogan, Jerry Bruce. "The Problem of Identity in the Fiction of Philip Roth," Dissertation Abstracts. 40 : 3001-A September, 1979.
- Holloway, Clayton Glenn. "James Baldwin as a Writer of Short Fiction : An Evaluation," Dissertation Abstracts. 37 : 2181-A October, 1976.
- Katz, William L. Eyewitness : The Negro in American History. New York, Pitman Publishing Corporating, 1967. 554 p.
- Kenneth, Pussell Reil. "James Baldwin's Fiction : Literary Artistry in Special Pleading," Dissertation Abstracts. 33 : 2392-A, November, 1972.
- Klapp, Orrin E. Collective Search For Identity. New York, Holt, Rinehart and Winston, 1969. 383 p.
- Korzus, Margaret Gertrude Charlotte. "James Baldwin's Concept of Artist and the Rebel : An Interpretation Based on Albert Camus and Otto Rank," Dissertation Abstracts. 37 : 4354-A, January, 1977.
- ✓ Kretzner, Neale David. "The Quest For Identity in the Novels of Bernard Malamud," Dissertation Abstracts. 35 : 2278-A, October, 1974.
- ✓ Littlejohn, David. Black on white : A Critical of Writing by American Negroes. New York, Grossman, 1966. 180 p.

- Margolis, Edward. Native Sons. New York, J.B. Lippincott Company, 1969. 210 p.
- ✓ Meier, August. Negro Thought in America 1880 - 1915. 15th printing, Michigan, The University of Michigan Press, 1969. 336 p.
- ✗ Morsbeck, Mabel. The Negro in American Life. New York, Harcourt, Brace & World Inc., 1965. 273 p.
- ✓ Nelson, Emanuel Sompeth. "Alienated Rebels : John Rechy and James Baldwin," Dissertation Abstracts. 44 : 1088-A, October, 1983.
- ✓ Perry, James Allen. "The Theme of Rebirth in Afro - American Narratives," Dissertation Abstracts. 35 : 7919-A, June, 1975.
- Pratt, Louis Fill. "The Mystery of the Human Being : A Critical Study of the Writings of James Baldwin," Dissertation Abstract. 35 : 6154-A, March, 1977.
- Redding, Saunders. "Negro History," in The New Book of Knowledge. V.13 p. 88 - 105, New York, Grolier, 1977.
- ✓ _____ "Negro" in Encyclopedia International. V.12 p. 518 - 525 New Jersey, Lexicon. 1977.
- ✓ Romero, Patricia W. ed. International Liberty of Negro Life and History. New York, Publishers Company, 1969. 350 p.
- Schraufnagel, Noel Clark. "The Negro Novel : 1940 - 1970," Dissertation Abstracts. 32 : 3330 - 3331-A, December, 1971
- Silberman, Charles E. Crisis in Black and White. New York, Random House, 1964. 370 p.
- ✓ Smith, Cynthia Jonis. "Escape and Quest in the Literature of Black Americans," Dissertation Abstracts. 36 : 287-A, July 1975.
- Sylvander, Carolyn Wedin. James Baldwin. New York, Ungar, 1980. 181 p.
- Therman, O'Daniel B. James Baldwin : A Critical Evaluation. Washington, D.C. Howard University Press, 1977. 273 p.
- Thornton, Jerome Edward. "James Baldwin and the Christian Tradition," Dissertation Abstracts. 37 : 5130 - 5131-A, February, 1977.

- + Tippin, Edgar Allen. "Black Americans" in The World Book Encyclopedia. V.2 p. 306 - 306 K, Toronto, World Book Childcraft International, 1980.
- / Weinstein, Allen and Frank, Otto Gatell (ed.) The Segregation Era 1863 - 1954. New York, Oxford University Press, 1970. 309 p.
- William, Martin Burke. "Modern Black Fiction and the Literature of Oppression," Dissertation Abstracts. 32 : 6415-A, May, 1972.
- William, James D. ed. The State of Black American 1982. New York, National Urban League, 1982. 322 p.
- ^ Yinger, J. Milton. A Minority Group In American Society. New York, Berkley Publishing Corporation, 1965. 179 p.
- + Young, Whitney M. Jr. Beyond Racism. New York, McGraw-Hill, 1969. 255 p.